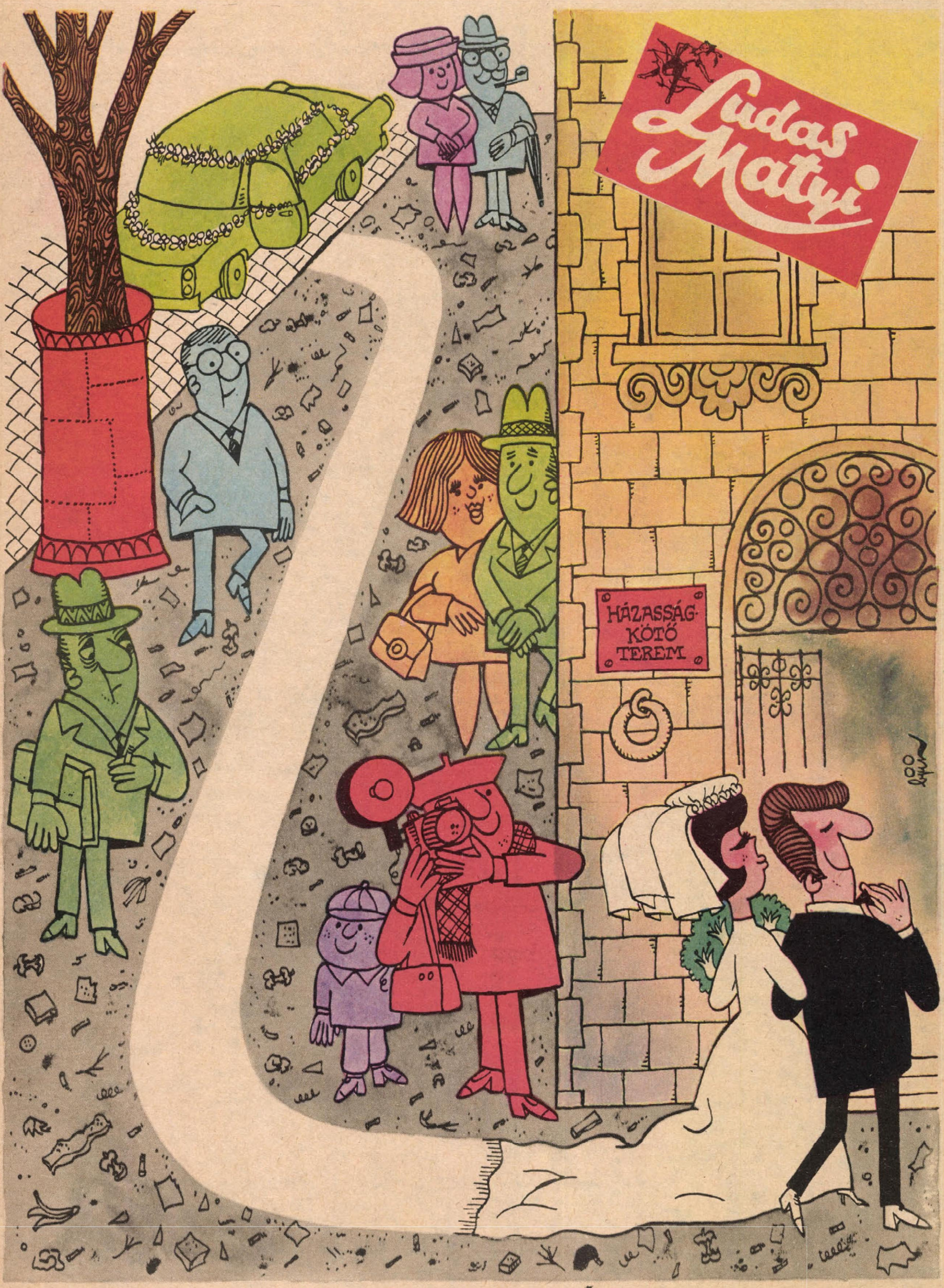
XXV. évfolyam 19. szám Ára: 1,80 Ft 1969. május 8.

SÖPRIK A PESTI UTCÁT...

Balázs-Piri Balázs rajza

KEDVES LUDAS!

LUNA

Még 1968 januárjában vettem egy igen tetszetős külsejű, „Luna” névre hallgató kávéfőzőt. Mintegy kétheti tisztességes szolgálat után, az addig remek aromájú kávékat produkáló szerkezet feladta a „szobatisztaságát”. Az előírt helyen kívül mindenütt jött belőle —

felváltva — gőz, kávé, forró víz. Ott, ahol vártuk, nem jött semmi! Kísérleteztünk, gumit cseréltünk, majd a kávét őröltük váltakozó szemcséjűre — hasztalan.

A dugócsavar bakelit része széthasadozott. Felkerestük a XIII. ker. GELKA-szervizt. Néhány rendkívül barátságos telefon után, tündöklően új és teljesen épnek látszó dugóval, hazahoztuk rakoncátlan főzőnket.

Pár napi használat után ismét a Tomori utcai GELKA-fiókban kötöttünk ki, a Luna és én. Kávéval töltve vittem. Becsületére legyen mondva, ott sem restelkedett: szemközt fújt mindenkit és a négy adagból csak mintegy másfelet csurgatott ki rendeltetés szerinti nyílásán.

A kávéfőző géppel, mióta megvan, legfeljebb három hónapot töltöttünk közös fedél alatt, annak is legalább a fele úgy telt el, hogy csak nézni tudtam a gépet — de használni nem. Állandóan a szervizbe kell hurcolnom, ahol sajnos, nem tudják tökéletesen megjavítani. Állítólag nincs megfelelő alkatrész... Rendkívül jámbor természetű vagyok, biztos így igaz, hallottam ugyan már olyan tündérmesét, miszerint adnak cseredarabot ilyen esetekben...

Gedényi Istvánné
Bp. XIII., Bodor u. 12. III. 13.

ELVESZETT?

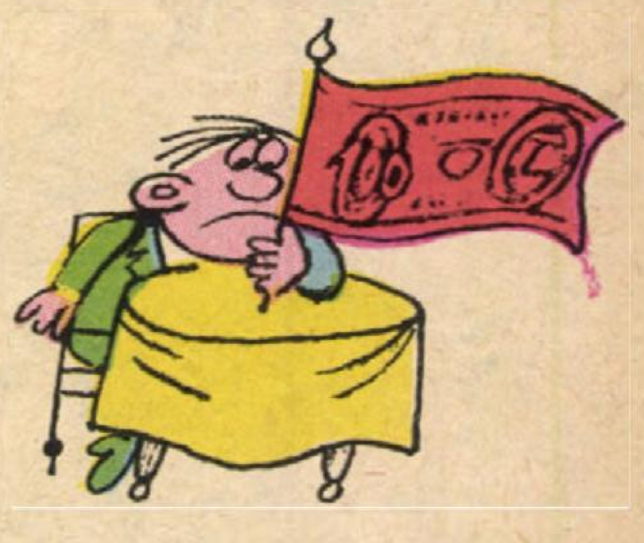

A rémi Dózsa Tsz használatában van 5 és fél hold földünk. A szövetkezet eddig rendszeresen megfizette utána a földjáradékot. Ez év márciusában, amikor elmentem a múlt évre járó járadékomért, azzal utasítottak el, hogy nem fizetnek, mert nem találják a földemet. Eddig megvolt, most vajon hova lehetett? Szavamra mondom: én nem loptam vissza!

özv. Horváth Jánosné,
Rém

EGY FŐÚR A VÁRBÓL

Egy szombat délután, 6 óra tájban, betértem a Várban az Old Firenzéhez címzett lokálba. Hangulatos, szép hely ez, s mindaddig nagyon jól éreztem ott magam, amíg fizetésre nem került a sor. Számlám 15 forint 40 fillért tett ki. Pénztárcámból kivettem egy százast, átnyújtottam a fizetőpincérnek és nagyvonalúan azt mondtam neki: „Húszból kérek vissza.” A pincér főúri magasból lenézett rám és egykedvűen kijelentette: „Nem tudok ké-

rem visszaadni.” „Akkor most mi a teendő?” — érdeklődtem zavartan, mire szemrebbenés nélkül azt felelte: „Tessék valahol felváltani...” Ezt mondta a „főúr” az Old Firenzében, amely nem egy talponálló, nem egy harmadosztályú söntés, hanem állítólag egy reprezentatív lokál. „Hol váltsam fel?” — kérdeztem megszeppenve. Vállat vont, és faképnél hagyott. Kimentem a ruhatárba, ott ácsorogtam egy ideig, amíg akadt valaki, aki megszánt és felváltotta a százasomat. Kommentáljam az esetet? Minek?!

B. L.
Budapest

EGYÜTTMŰKÖDÉS

A Képzőművészeti Alap Kiadóvállalata tetszetős, jó minőségű, szépen színezett képeslapokat hoz forgalomba a SZOT-üdülőkről. Kaptam ilyen lapot Balatonlelléről, Hajdúszoboszlóról,

hozzájuk juthat bárki emberfia, ha a darabonkénti két forintokat leszurkolja értük. Nem drágállom őket, mert jó lapok, szép lapok.

Csak valamiért kisebbre sikerültek a szokottnál. Karcsúbbak, mint egyéb képeslap-társaik. Hogy miért zsugorodtak össze, azt persze nem tudom.

A valamivel kisebb lapokat az üdülők szorgosan vásárolják, írják. Ellátják bélyeggel, s elküldik szeretteiknek, hogy örömet szerezzenek nekik. Szándékuk azonban kudarcot vall. Mert a Magyar Posta kézbesítői így szólnak minden egyes címzetthez:

— Ez a lap valamivel kisebb a rendesnél. Úgyhogy portót tetszik fizetni rá.

Nem tetszett, de fizettem én is. A balatonlellei három üdvözlő szó és hatvanfilléres bélyeg mellé nyolcvan fillért, a hajdúszoboszlói három kedves szó és negyvenfilléres bélyeg mellé forint húszat.

Én csak gratulálni szeretnék a fent említett két vállalatnak a jól sikerült összmunkához. Nem is hinnék, hogy egy ilyen apró, ügyes megoldással milyen sok embernek lehet boszszúságot szerezni!

G. Szabó Judit

PÓTALKATRÉSZ

Danuvia motorkerékpáromhoz hosszú ideje keresek lengéscsillapító dugattyúhüvelyt. Ez ügyben bejártam már a fél Dunántúl műszaki és járműboltjait, hiába. Pesten sem kaptam meg az annyira áhított pótalkatrészt. Most azon tűnődöm, hogy az aránylag egyszerű és olcsó hüvely helyett új komplett teleszkópot, vagy esetleg — gondolva a jövőre — egy Danuviát vásároljak?

Ifj. Tompa József
Pápa, Szabó D. u. 13/c.

KIS ZACSKÓ — NAGY ZACSKÓ

A ZÖLDÉRT 515. számú üzletének Szent István körútra néző, utcán át árusító kirakatában (amely egyébként roskadozott az almától és narancstól), látom: van mogyoró.

Kérem belőle tíz dekát. Az eladónő erre így szólt:

— Sajnos, uram, csak nagy zacskóm van! Most mi legyen?!

Mondom neki: semmi vész! Tépje le a felét és mérheti bele a mogyorót!

— Nem lehet, uram! Tíz forint egy kiló zacskó!

— És?! A mogyoró 38 forint! Még mindig a vállalat jár jól. Lehet, hogy legközelebb cementes zsákban adják a tíz deka mogyorót?!

Erre a megjegyzésemre jóízűt nevetve, az alábbi meglepő kijelentést tette:

— Még egy mód van, uram! Nem vesz mogyorót!!!

Vettem! Tíz dekát — egy nagy zacskóban!

Kerekes Mihály
Kispest

KÉT PANASZ — EGY CÍMRE

1

1967 áprilisában rendeltem meg az Új Magyar Lexikont a Földművesszövetkezeti Könyvterjesztő Vállalatnál. Többszöri reklamálásra három kötetet meg is kaptam. Egy újabb sürgetésemre válaszolták és megígérték, hogy a további köteteket a január 25-én befejeződő leltározás után megküldik. A könyveket azóta is várom, csak az aggaszt, hogy mire véget ér egy ilyen „maratoni leltár”, nem is lesz annyira új az Új Magyar Lexikon.

Dr. Selényi Antalné
Balatonalmádi

2

A Földszöv Könyvterjesztőnél még 1967-ben rendeltem meg a Művészeti Lexikon I., II., III. kötetét, valamint a IV. kötetet is. Kifizettem. Azután váratlanul megjött a Természettudományi Lexikon IV. kötete. Megírtam nekik, hogy azt én nem kértem. Utána felutaztam Pestre, hogy elejét vegyem az újabb küldeményeknek. Hiába, mert azóta megküldték az V. kötetet is. Postán küldtem vissza, levél kíséretében. Válasz helyett ismét csomagot hozott a posta: újabb könyvet, de azt már nem vettem át.

Újabb meglepetés: 120 forint befizetésére szólított fel a vállalat vezető ügyésze.

Ez úton kérdem: miért?

Erdődy Árpádné
Szombathely, Engels u. 1/b.

HOL LAKOM ÉN?

Utcánk nevét évekkel ezelőtt megváltoztatták, a házszámokkal együtt. A gyakorlatban ez úgy fest, hogy a mi házunkon a régi 5-ös szám maradt, a mellettünk levő házon 61-es, öt házzal odébb 11-es szám van. Az utca egyik oldalán *Árpádföldi sétány*, a másik oldalon *Árpádföld út* tábla van.

Levelespostásunk személyesen ismer, így a leveleim megérkeznek, de két fontos táviratunk cím hiányában már elveszett.

Ajánlott levélben kértem a tanácsot, közöljék pontos címemet, mert lejár a személyi igazolványom s az újat a valóságnak megfelelő

adatokkal szeretném kiállíttatni. A levelet, bélyeges válaszboríték mellékelésével, február 24-én adtam fel. Választ nem kaptam. Újból megismételtem a kérésem március 12-én a tanács elnökéhez írott levelemben, de választ akkor sem kaptam.

Időközben kicserélték a személyi igazolványomat, mely szerint egy nem létező utca, nem létező száma alatt vagyok bejelentve: a régi utca nevén, *Árpád út* 5. sz. alatt!

Most már igazán nagyon szeretném megtudni: hol lakom én?

Balog Istvánné
Bp.
XVI. ker., Árpádföld

TÜNEMÉNYES LASSÚSÁG

A hajdúhadházi Új Élet Tsz kezelésében van ezernégyszáz öl szántóföldem, 1960 óta. Földjáradékot mindeddig nem kaptam utána. Tavaly a Debreceni Járásbíróság megítélte nekem a földjáradékot, az erről szóló határozatot elküldtem a tsz-nek, de nem reagáltak rá. Ezután a Debreceni Járási Tanácshoz fordultam, onnan továbbították a levelemet Hajdúhadházára. Erre végre választ kaptam a tsz-elnöktől. Megírta, hogy február közepén lesz a zárszámadás, utána megküldik a pénzemet.

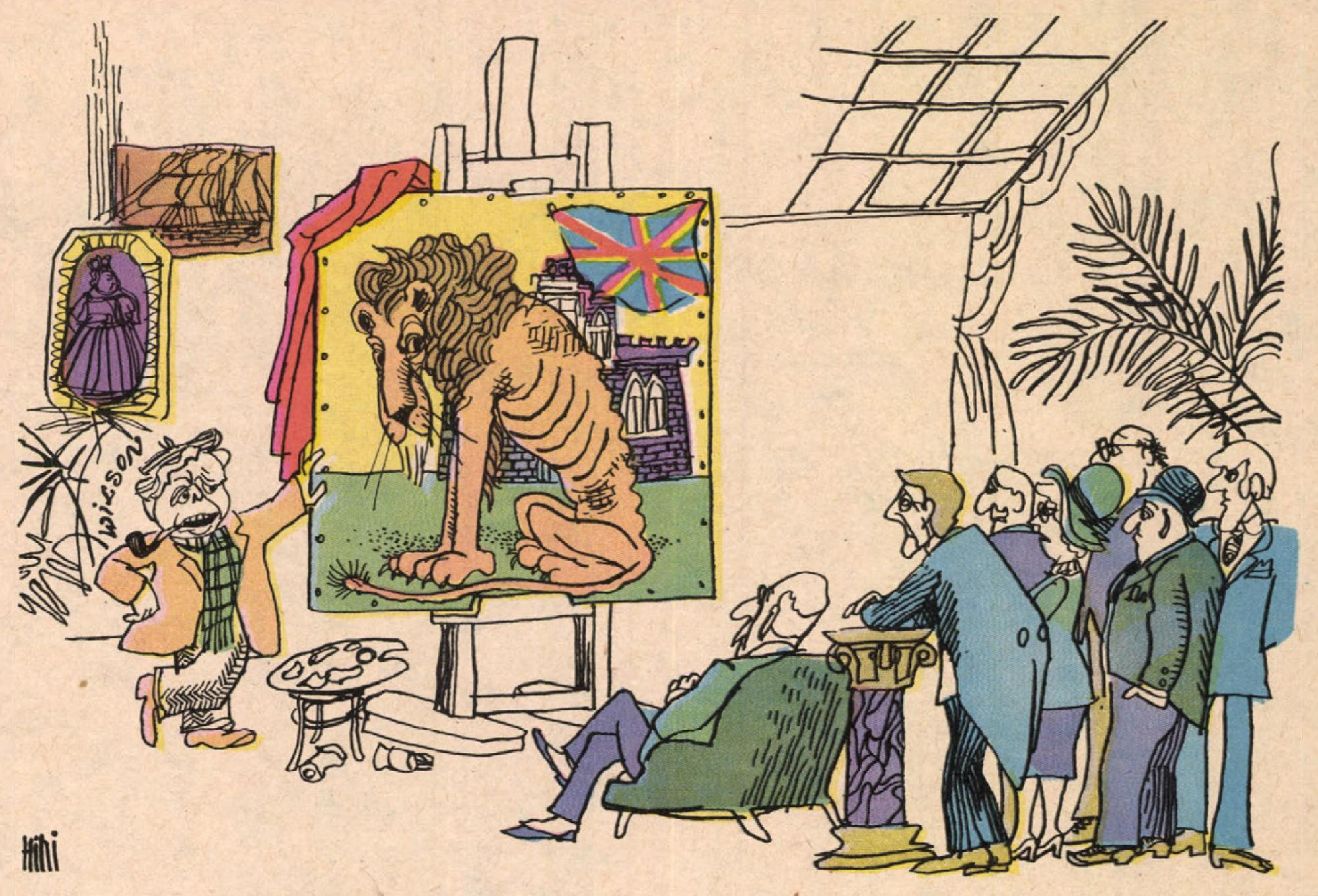
Már május eleje van, pénzt még mindig nem kaptam. Nem intézik tüneményes gyorsasággal a hadházi Új Életben az ügyeket!

Deczki Sándor
Bp., III. Körös u. 61.

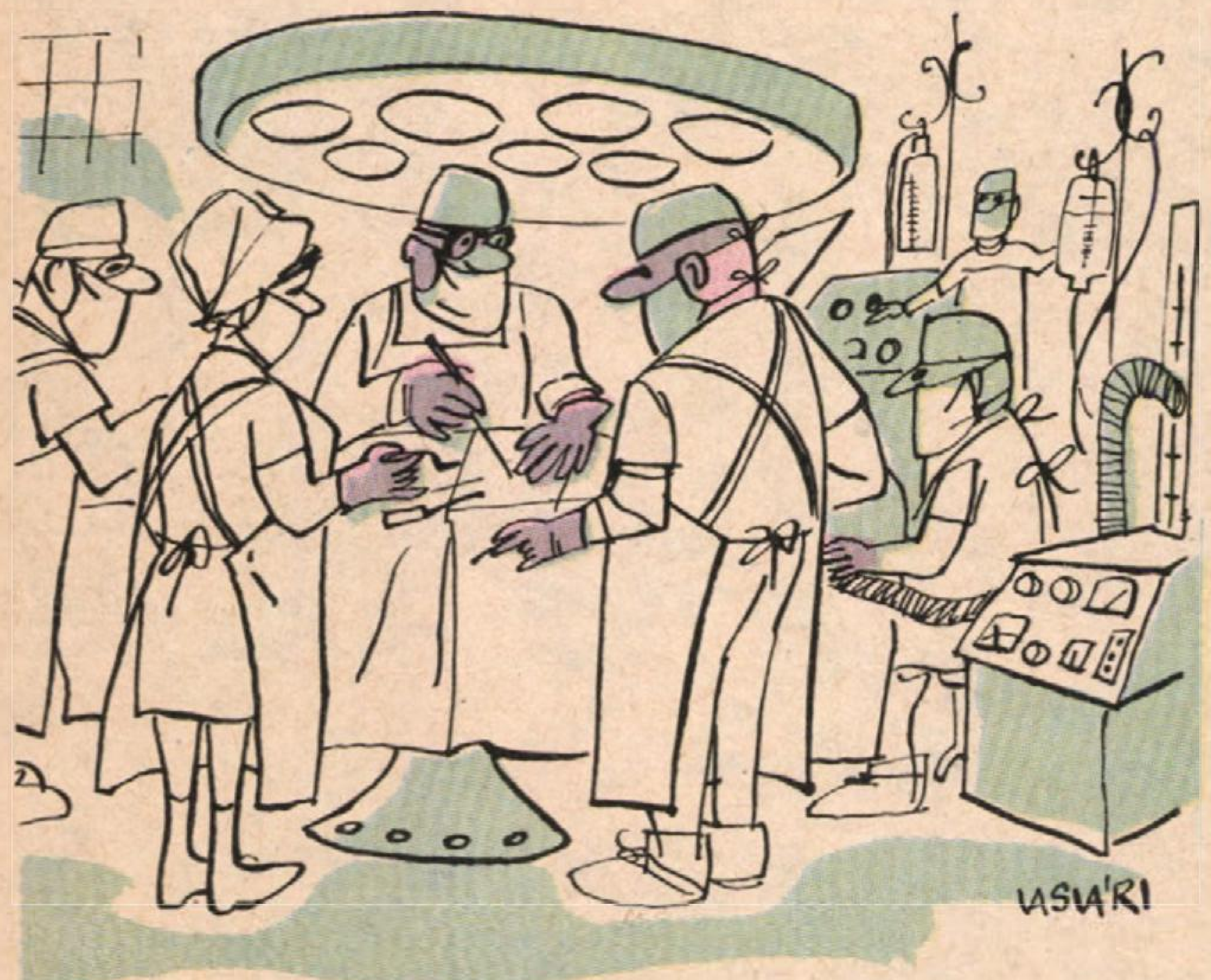
EGY LONDONI MŰTEREMBEN

— Mi az? Talán bizony nem tetszik?

Hegedűs István rajza

FOGADALOM

— Ha ez sem sikerül, visszavonulok...

KÍVÁNCSISÁG

— Magát miért ítélték el...?

PEZSGŐ KÖZÉLET

Géza barátom nős ember, és a felesége — hogy finoman fejezzem ki magam — erősebb egyéniség, mint ő. Ha odahaza szerényen javaslatot tesz, mi legyen vasárnap ebédre, a felesége fagyos arccal leinti:

— Ezt csak bízzad rám, jó?!

Ha a gyerek neveléséhez fűz észrevételeket, akkor is ez a válasz:

— Ezt csak bízzad rám, jó?!

Pénzügyekben is az asszony dönt: hogy mikor, mit vegyenek? Egy ízben — épp ott voltam náluk — Géza azt javasolta a feleségének: az új vázát tegyék a könyvespolcra. Az asszony hosszan, szigorúan ránézett, majd kurtán csak annyit mondott:

— Ezt csak bízzad rám, jó?!

Ráadásul Géza főnöke is erőszakos ember volt. Nem szerette, ha munkatársai javaslatokkal zaklatják. Ő ugyan nem mondta azt, hogy „ezt csak bízzad rám, jó?!", de gondolta, és ezt a tekintetéből is ki lehetett olvasni. Így aztán Géza lassacskán szótlan, mogorva ember lett, a hangját sem lehetett hallani. Kedvetlenül dolgozott a munkahelyén és odahaza állandóan a televízió előtt ült, némán, szomorúan.

Az utóbbi időben azonban megváltozott. A fáradt, életunt Gézából új ember lett. Az arca kisimult, tekintetéből eltűnt a közöny, határozottabban beszélt és nagyon sokszor mosolygott is.

— Mi van veled? — kérdeztem meglepetten. — Megváltoztál! Te, itt valami nő van a dologban!...

Géza elpirult, mindig elpirult, ha nőkről volt szó, és hevesen tiltakozott: miket gondolok róla!

Később aztán rájöttem Géza titkára. Akkor jöttem rá, amikor elmondotta, hogy javaslatot tett, milyen legyen az új Lupa-sziget, hol legyen az új cirkusz, merre menjen a barlangvasút, hol építsék fel az Állatkertet... Izgatottan mutogatta nekem a lapokban megjelent leveleit és tele volt tervekkel, ötletekkel. Gézát tehát pezsgő közéletünk változtatta meg.

Az állam kikérte a véleményét, és ő szívesen részt vett ezekben a vitákban. Az illetékes szervek nem mondták azt, hogy „ezt csak bízzad rám jó?!". Beszélgetésünk során elmondta, hogy javaslatot fog tenni: hova helyezzék át a Vurstlit, hol tartsák a Nemzetközi Vásárokat, hova helyezzék a Mátrát, legyen-e tengeralattjáró a magyar tengerben, térzene vasárnaponként a Ló utcában, és léghajójárat Budapest és a Duna-kanyar között.

Egy este Géza meghívott magához. Nagyon kínos este volt, még most is megborzongok, ha eszembe jut. Midőn a barátom arra kérte a feleségét, adjon nekünk valami innivalót, az asszony rászólt:

— Ezt csak bízzad rám, jó?!

Amikor segíteni akart a kávéfőzésben, ismét elhangzott a csatakiáltás:

— Ezt csak bízzad rám, jó?!

A gyerek, a kis Zoltán, épp a számtanleckéjét írta. Géza megsimogatta a gyerek fejét és megkérdezte:

— Segítsek?

Zoltánka ingerülten válaszolt:

— Ezt csak bízzad rám, jó?!

Láttam Géza arcán, hogy nagyon ideges. A kávéscsésze remegett a kezében. Az asszony nem vett részt a társalgásban, csak vésztjóslóan keringett körülöttünk. Midőn búcsúzkodni kezdtem, Géza ellentmondást nem tűrő hangon azt mondta: elkísérlek.

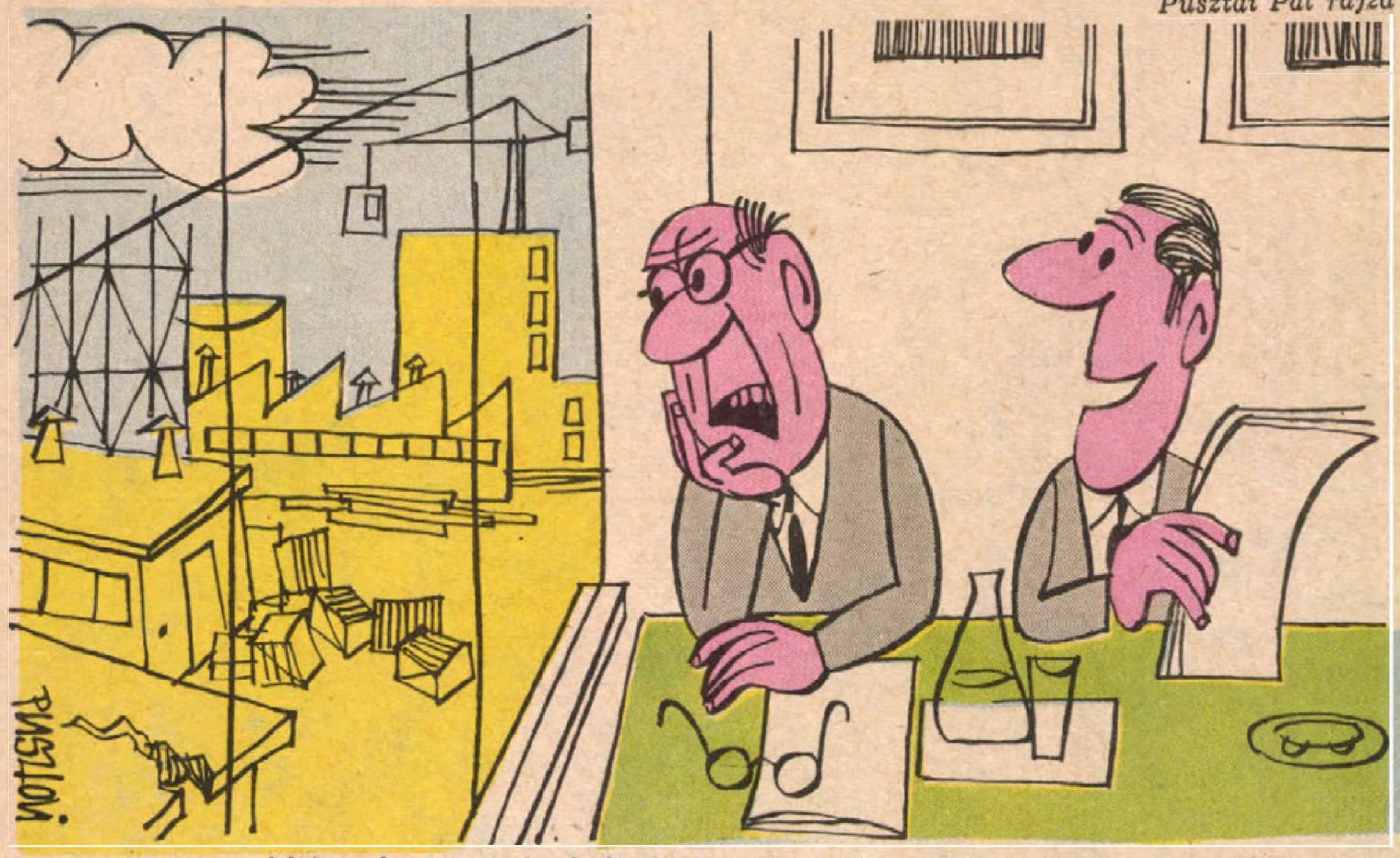
Hosszú ideig szótlanul mentünk egymás mellett, egyszer csak Géza megszólalt:

— Itt a közelben van egy eszpresszó. Most beülök oda és megírom a javaslataimat, mire lehetne felhasználni az Alagutat, hova építsenek színes szökőkutakat, és hozzászólok ahhoz az érdekes vitához is: legyenek-e zsiráfok a Szent István parkban?

Mikes György

ÉRTÉKELÉS

Pusztai Pál rajza

– Miért olyan gondterhelt, kedves kollégám?
– Én nemcsak a jelentéseket ismerem, hanem az üzemet is...

DEFEKT

KÜLFÖLDI MOHAIR

Megszívlelendő cikket olvastam a Népszabadságban a kereskedelemről, az eladók és a vásárlók kapcsolatáról. Egy e tárgyban tartott ankét anyagáról számolt be a cikk, elfogulatlan megállapításokkal: *„A vásárlás terhes, nehézkes, időrabló, a csúcsidőkben sok helyen pattanásig feszült a légkör”. „Rettenetes nagy a nyomás, az eladók idegesek.” „A túlterhelés sok kereskedelmi dolgozó idegkimerültségét okozza.” „Sajnos, a boltok falait nem lehet kitágítani.”*

A cikk befejezésül az eladók társadalmi hatásával és szerepével foglalkozik: *„az ismétlődő apró egyéni indulatok bizonyos helyzetekben közindulattá sűrűsödhetnek, közéleti hullámverést is kavarnak. Sajnos, ennek egyik forrása néha még ma is a vásárlók és az eladók nem egészen harmonikus viszonya.”*

Reggel olvastam a cikket és módfelett kíváncsi lettem arra, hogy vajon milyen társadalmi hatással lesz rám az a bolti eladó, akinél én útközben bevásárolni szándékozom. Betértem hát egy üzletbe. A pénztáros a kasszánál ült, az üzlet két elárusítónője külön-külön, egy-egy vevővel tárgyalt. Én pedig nyugtalan természetemet meghazudtoló türelemmel vártam, amíg rám kerül a sor. Már csak a társadalmi hatás miatt is! A két eladónő éppen pulóvert árult és nagyon udvariasan igyekezett meggyőzni a vevőt, hogy milyen remek, külföldi mohair anyagból szőtték a pulóvert, illetve rosszul mondom, mert közben nemcsak pulóverről, hanem női kardigánról is szó volt.

— Ennél szebb árut úgysem tetszik kapni sehol sem — mondta meggyőzően az egyik eladó az ő vevőjének.

— Valóban nagyon hercig kis darab — ismerte el a vevő —, de mégiscsak fel kellene próbálnom.

Ekkor felfigyeltem a másik eladóra, akitől a vevője már éppen búcsúzófélben volt.

— Lehet, hogy rövidesen olyan kardigánt kapok, mogyorószínben, amilyent ön kíván — mondta kedvesen a második számú eladó —, csak tessék benézni a jövő héten.

— Feltétlenül bejövök, de addig el ne tessék adni! — kérlelte a vevő.

Még traccsolt egy kicsit a két eladó — ki-ki a maga vevőjével —, de nekem már elfogyott a türelmem és őszintén bevallom, hogy bizony kissé idegesen rájuk szóltam:

— Tessék már engem is kiszolgálni!

Nem minden eredmény nélkül mondtam így, felkiáltójellel: a két eladó azon nyomban hozzám lépett és szinte együtt kérdezte:

— Mit óhajt vásárolni a kedves vevő?

— Egy doboz Melbát kérek — mondtam most már halkan és megenyhülten a nagy előzékenység láttán.

— Melba nincs! — válaszolták tömören és egyszerre, s abban a pillanatban — ugyancsak egyszerre — mind a ketten faképnél hagytak, hogy folytassák a tárgyalást és a búcsúzkodást iménti vevőikkel.

— Ne tessék magamra hagyni! — méltatlankodtam. — Ha már nem ajánlanak a Melba helyett mást, akkor tessék nekem adni egy doboz ötvennégy forintos konyakmeggyet! Nagyon sietek!

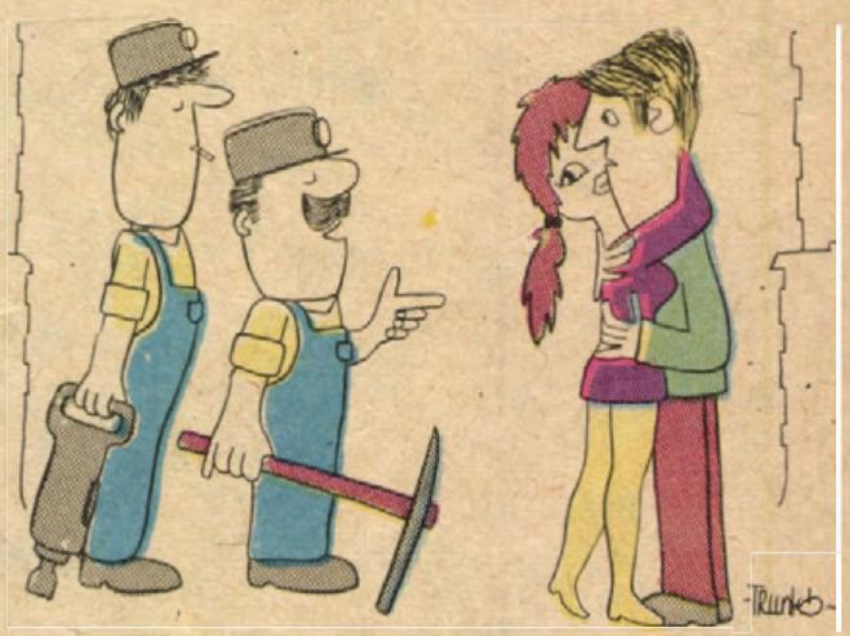
Nem kérem, nem bolondultam meg. Egy Édességboltban vásároltam így Budapesten.

Földes György

KEZDŐDIK AZ IDEGENFORGALOM

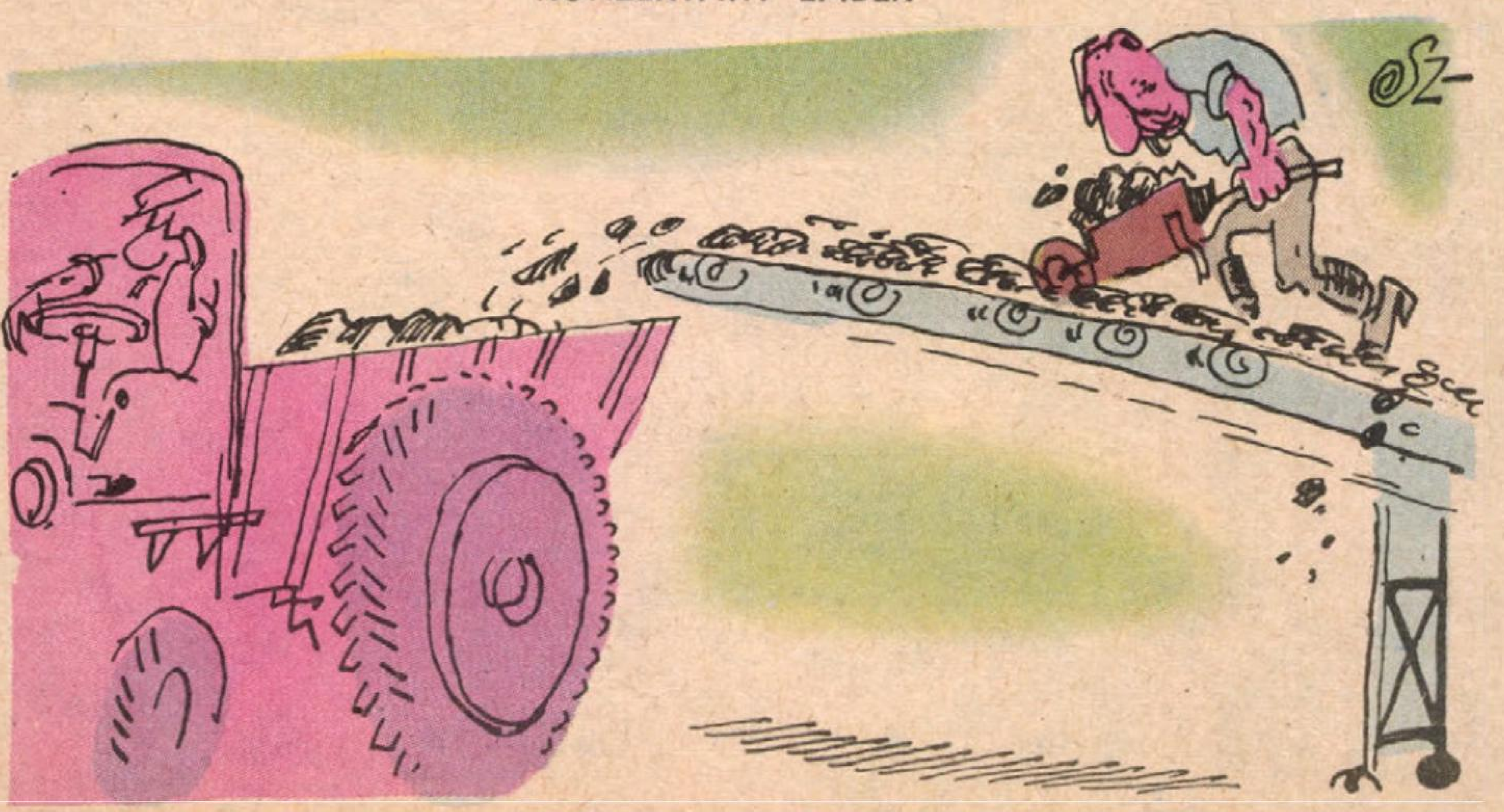

VÁROSRENDEZÉS

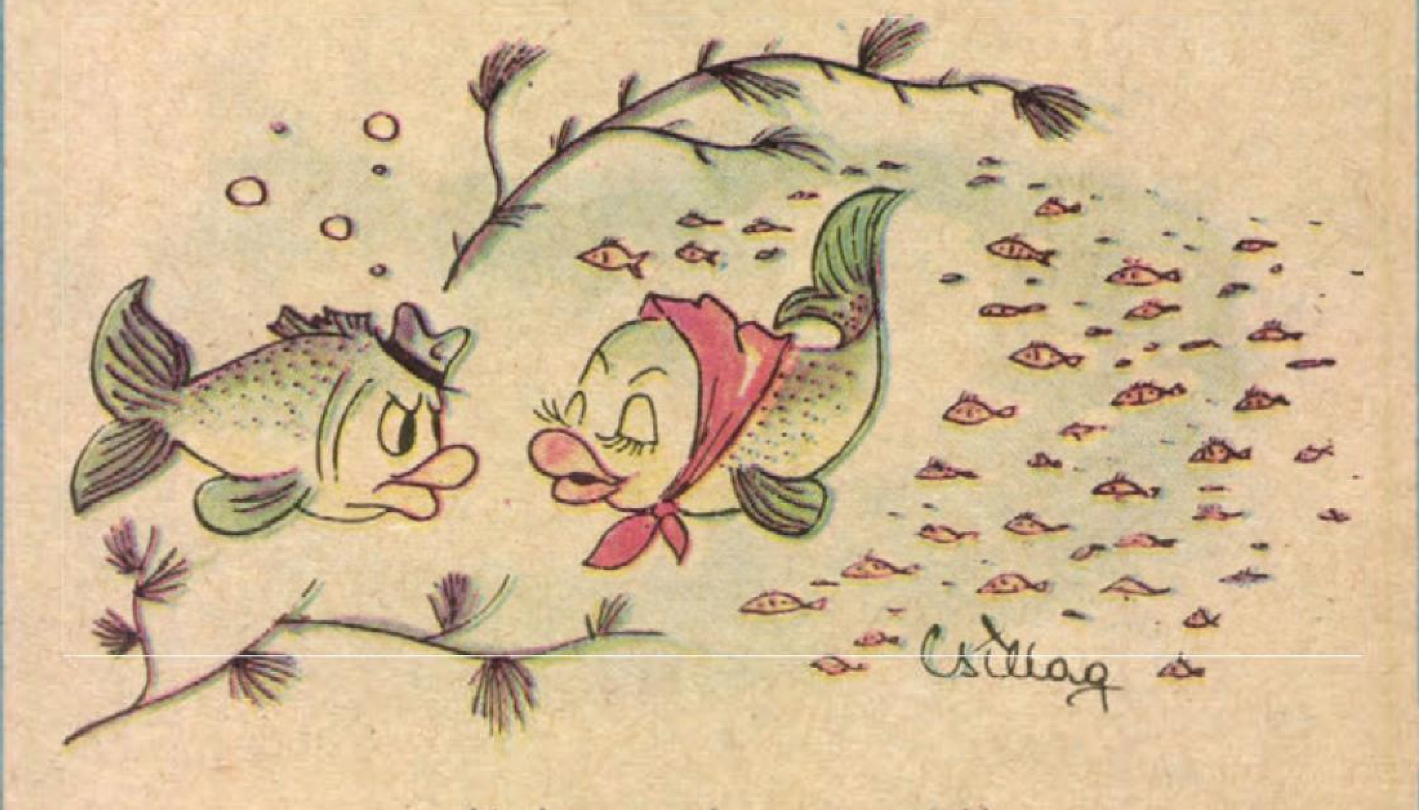

– Tessenek egy kicsit arrébb fáradni, ide egy aluljárót építünk...!

KONZERVATÍV EMBER

PECHES CSALÁD

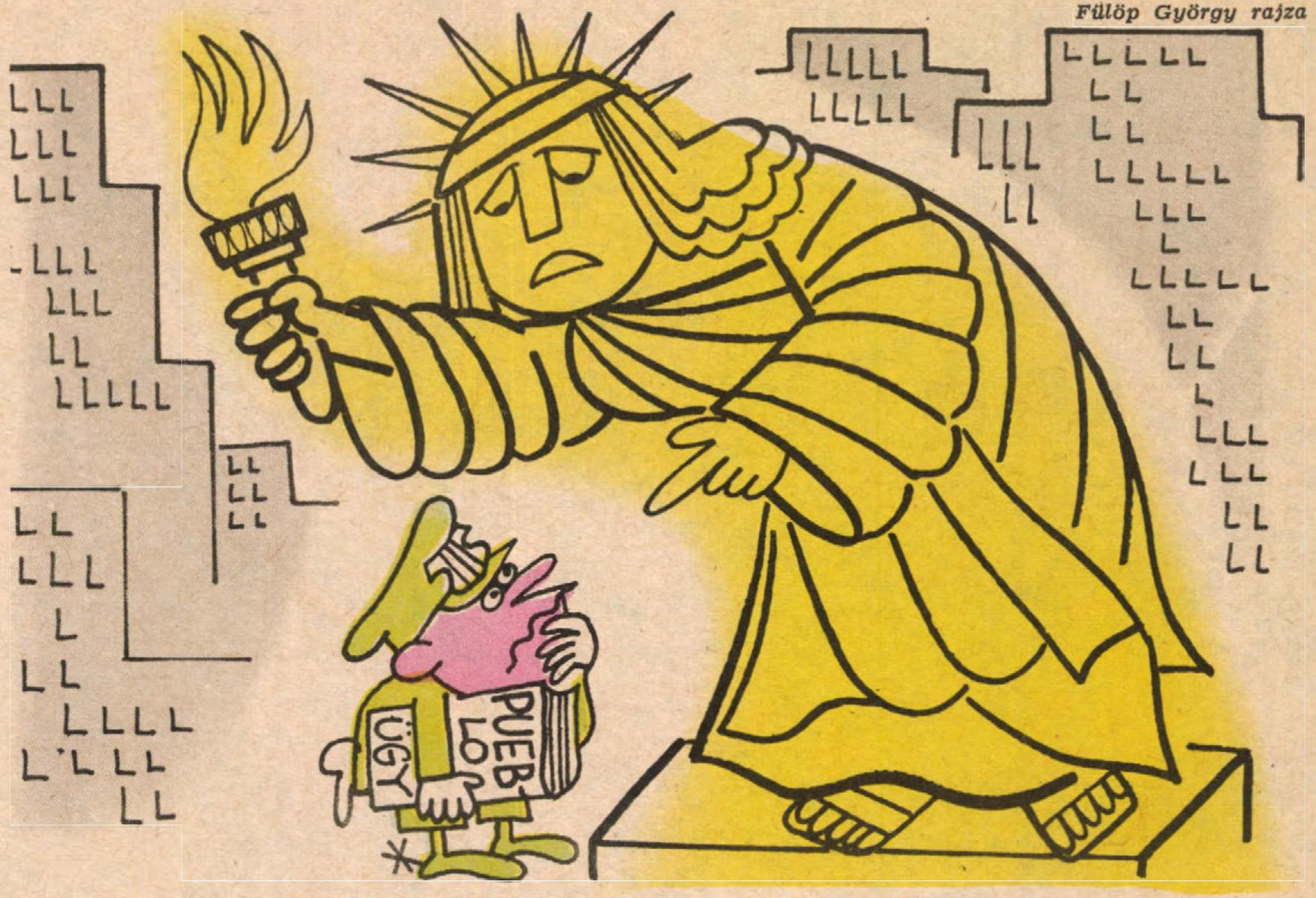

– Jó lenne végre egy fiú!

DIVATHÓBORT

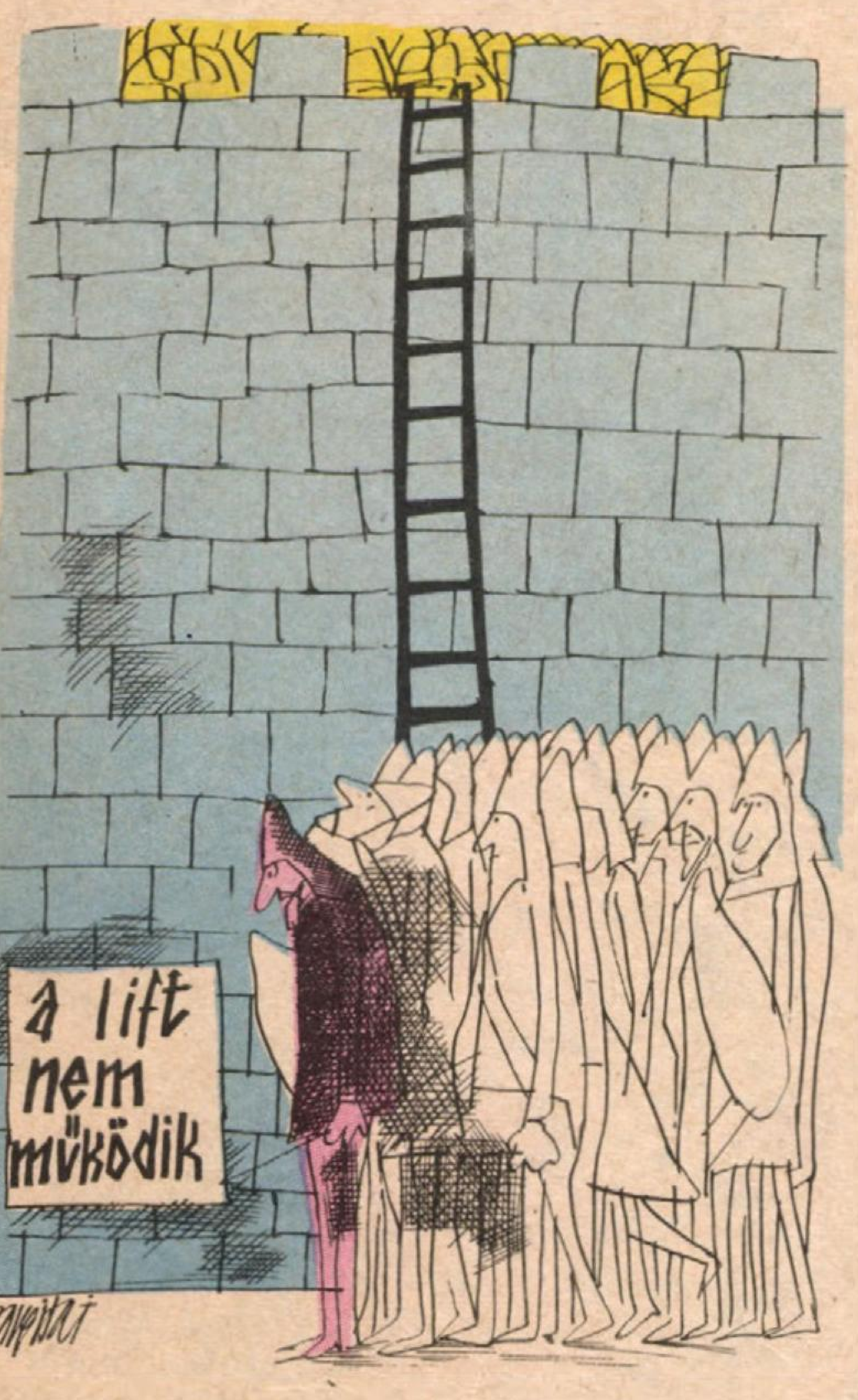

LELŐTTEK EGY USA-KÉMREPÜLŐGÉPET

- Ejnye, fiacskám, még mindig nem tanultál?!

VÁROSTROM

– Na tessek most mászhatu … el a létrán . .

TAVASZI MELLÉKES

PISZOKRATÉSZ

Összetett szó. De azért nem olyan, mint például „házmester”, vagy „levélpapír”, ahol minden szó megtartotta eredeti alakját, a Piszokratész-ben a két szó, piszok és Szokratész nemcsak összetevődött, hanem össze is olvadt. Ezt a nyelvészetben kontaminációnak hívják (eredeti jelentése fertőzés!), és úgy jön létre, hogy rokon-értelmű, vagy hangzású, esetleg csak egy szótagban megegyező szavak egymásba olvadnak. Például ordít és kiabálból lesz ordibál, csokor és bokrétából csokréta, zaklat és kergetből zargat, góliát és óriásból góliás. Így lett a közös szótag: a z o k révén a piszokból és Szokratészből Piszokratész.

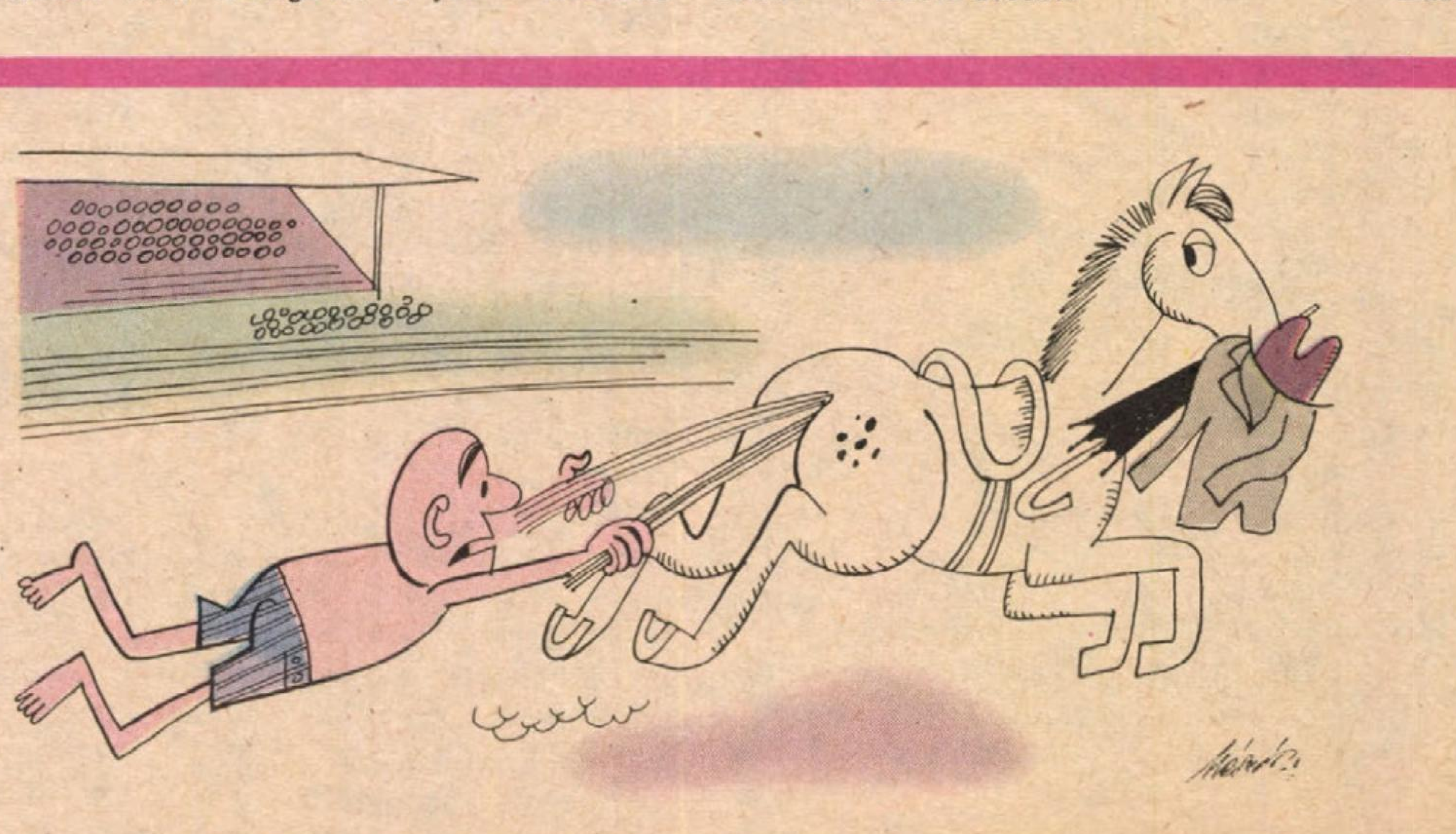
Nekem volt szerencsém őt személyesen ismerni. Így hívták ugyanis a mi kisvárosunkban a telekkönyvvezetőt, Velez Henriket, és nem ok nélkül. Mert Velez bácsi piszkos és bölcs volt egy személyben. Mint afféle agglegény, nem sokat adott a külsejére, a ruhája gyűrött, a kalapja zsíros volt, a cipőjét nem pucolta, a rongyos ingét vígan hordta és a körme alól véletlenül sem hiányzott a fekete pántlika. Mikor valaki szóba hozta neki, hogy hát izé, többet adhatna magára, Piszokratész derülten mondta: — Fő, hogy az ember belül tiszta legyen.

De a nevének második fele is megvolt benne. Bölcs ember volt, bármiben fordultak hozzá, mindig kész volt segíteni, mindig helyesen ítélte meg a dolgokat, lám, a Dobokay Rózsit az ő tanácsára nem adták ahhoz a pernahajder Kuczorához, aki azóta már börtönben ül.

Nagy volt a becsülete Piszokratésznek a hivatalában is, a dolgát jól végezte, az ügyfelekkel szépen bánt, méltán volt hát népszerű a kisvárosban. Valószínűleg így élte volna le az életét piszokban és közmegbecsülésben, ha nem jön látogatóba a háziasszonyához egy pesti rokon, egy szép piros özvegyasszony, Konta Erzsébet. Piszokratész bácsi ártatlan szívének egész hevületével beléje szeretett és mivel Konta Erzsébet is megunta már az özvegy életet, hamarosan megkötötték a házasságot. Erzsébet asszonynak természetesen első dolga volt tisztába tenni Piszokratészt. Mosta, súrolta, kefélte, vasalta, ahol csak érte. Így aztán a kisváros nem csekély ámulatára Piszokratész nemsokára tiszta gallérral és tiszta körömmel jelent meg a hivatalában. Az emberek alig ismertek rá, a nadrágja hasította a levegőt, a fejéről is lekerült a madárijesztő kalap. De a külsejével együtt megváltozott a belseje is. Eltűnt a piszok, de eltűnt a Szokratész is. Úgy látszik, őnála ez a kettő szorosan összefüggött. Ő, aki azelőtt mindig mosolygós és készséges volt, most már várta, hogy előre köszönjenek neki, az ügyfelekkel kezdett kurtán bánni, ha valaki tanácsért fordult hozzá, csak vállat vont és ha adott is tanácsot, az nem sokat ért. A kisváros szeme láttára alakult át a régi kedves, piszkos és bölcs Piszokratész pökhendi, unalmas, tökfejű bürokratává. Nem csoda, hogy Hajdú bácsi, a díjnok, akivel gorombáskodott, így sóhajtott fel:

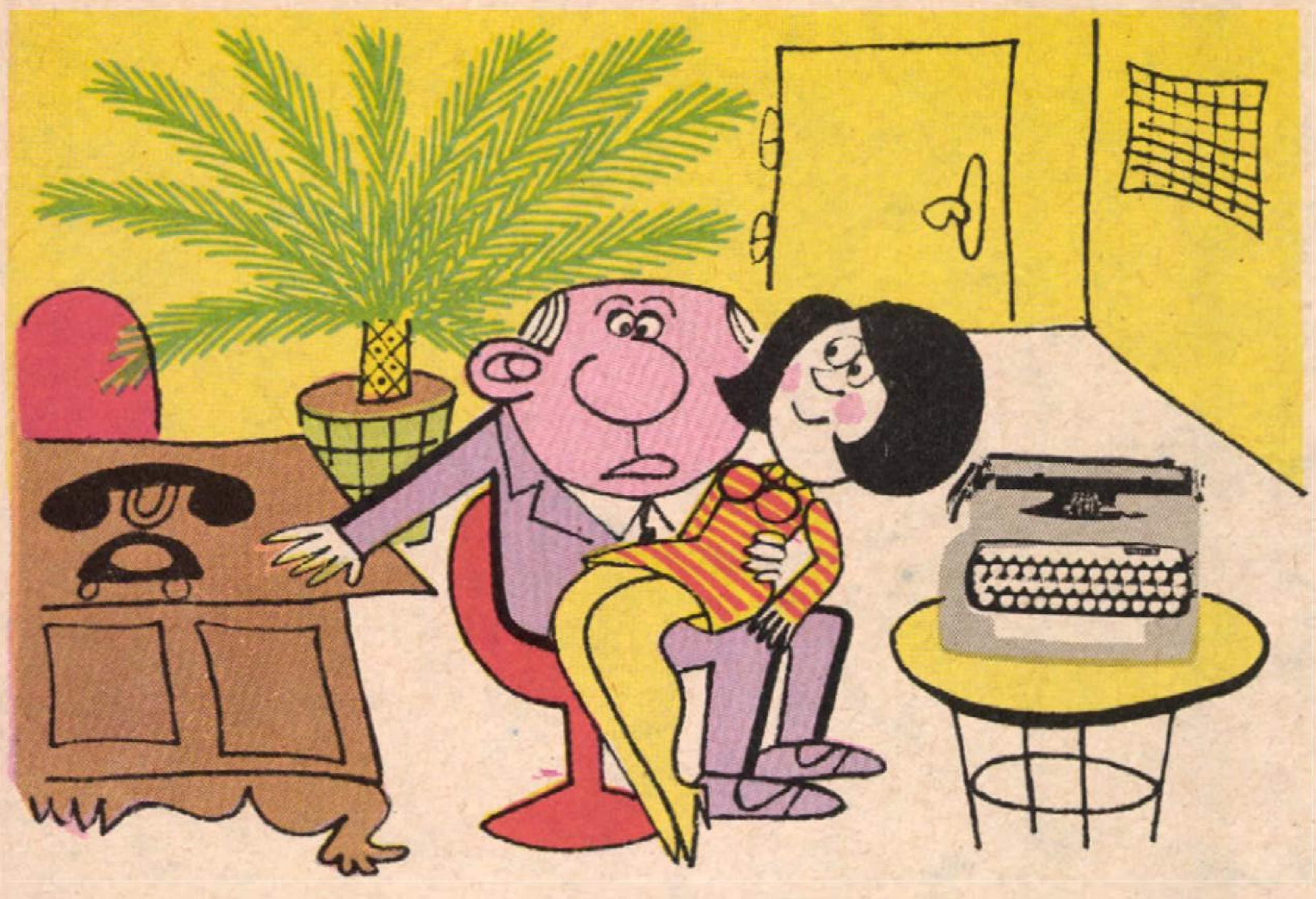
— Hol vannak azok a szép idők, mikor a telekkönyvvezető úr még Piszokratész volt!?

Balázs Sándor

AZ UTOLSÓ FUTAM

SZÍVÁTÜLTETÉS

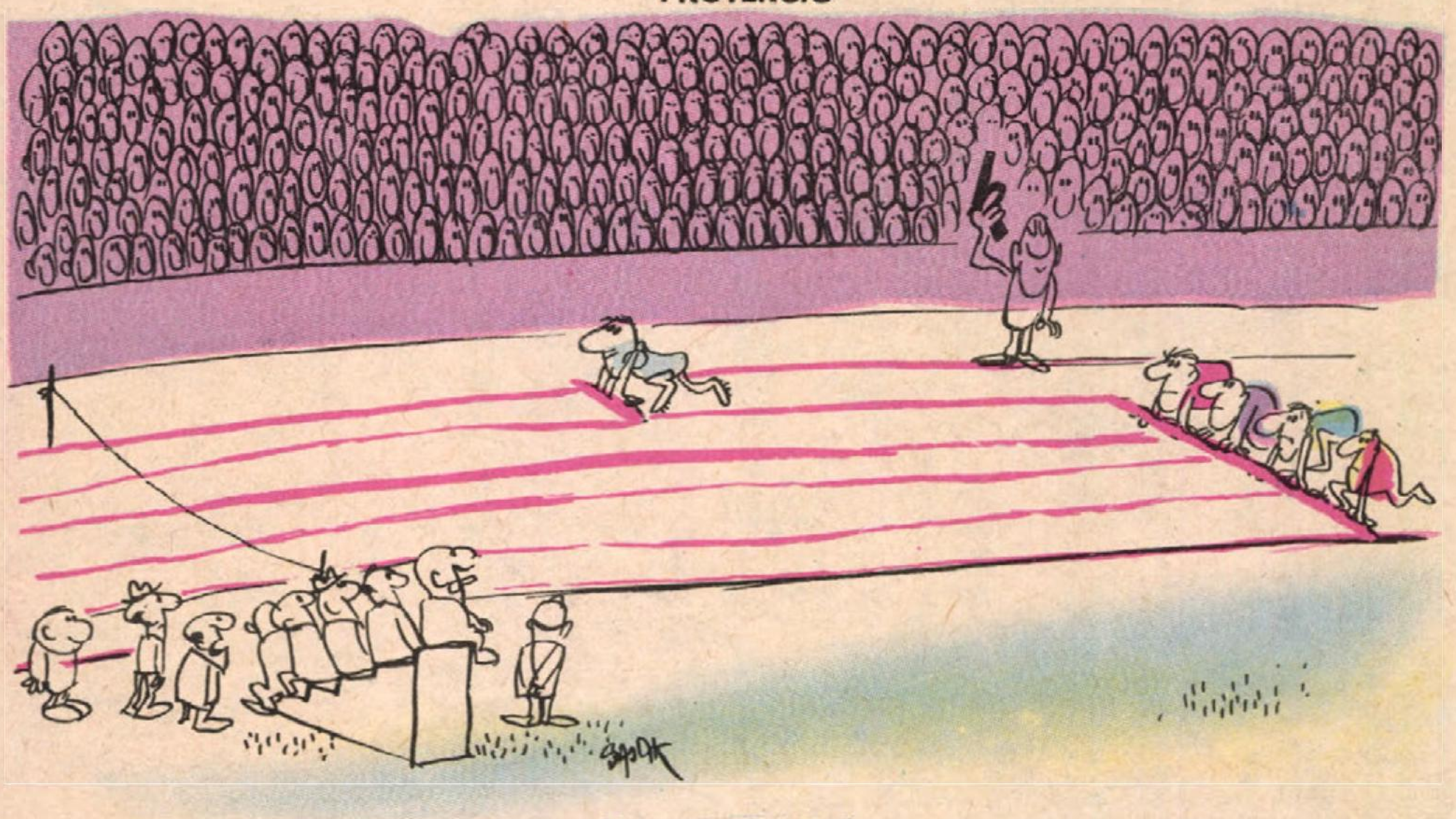
– Ülj vissza gyorsan az írógéphez, szívem, mindjárt itt lesz a feleségem!

MODERNIZÁLÁS

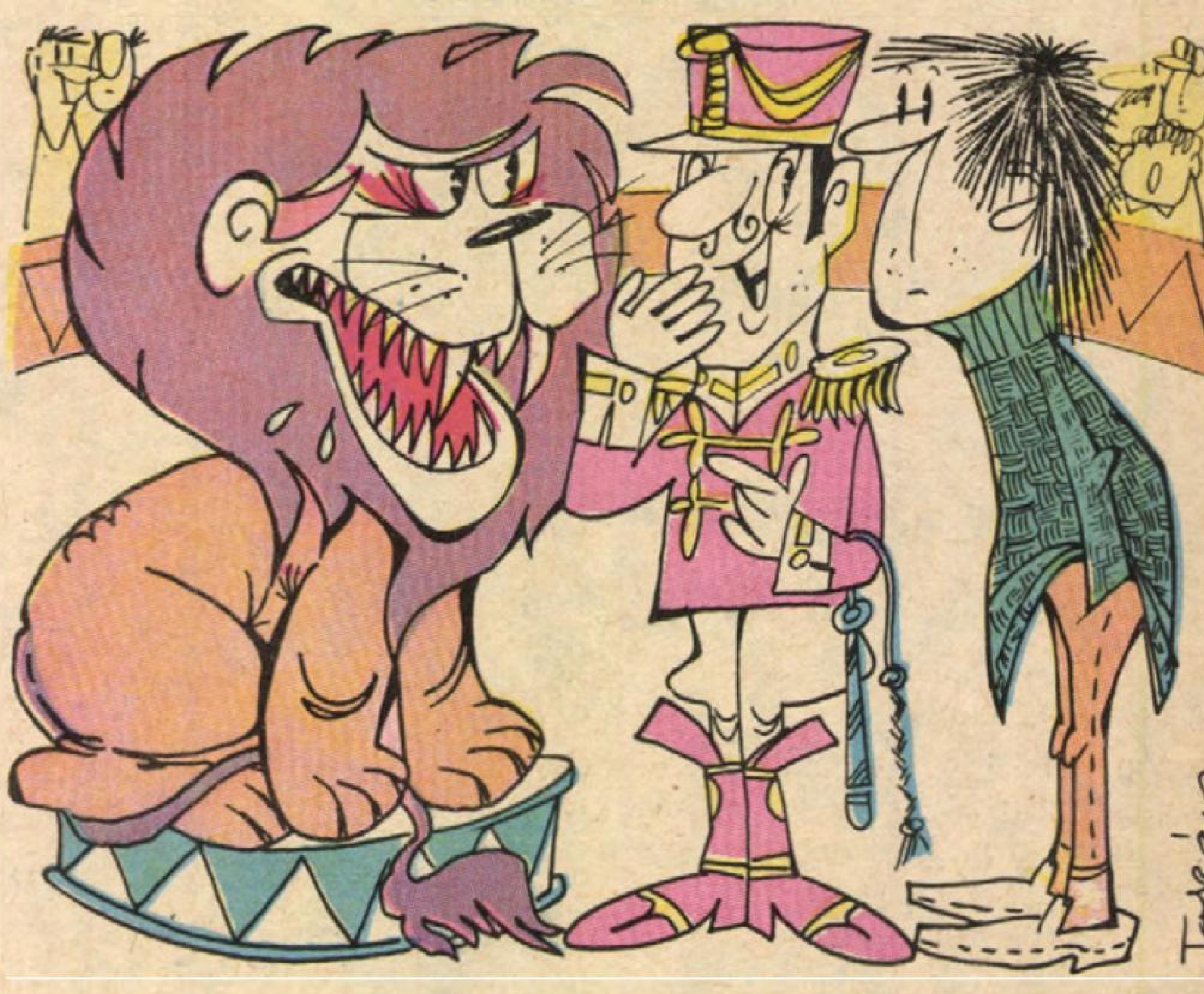
– Haladni kell a korral...

PROTEKCIÓ

– Sógora az indító...

FINNYÁS OROSZLÁN

– Bátran a szájába dughatja a fejét, mert utálja a hajszálakat!

TALÁLKOZÁS AZ ISMERETLEN OLVASÓVAL:

Mi voltunk a „csemege"

G.-ék vacsoráján én és rajzoló kollégám voltunk a delikátesz. Hogy az első pillanatban talán szerénytelennek tűnő megállapítást elfogadhatóvá tegyem, néhány szót a körülményekről:

G.-ék kisvárosban élnek. Az egyetlen nagyvendéglőn kívül nincs közszórakoztatásra létesült üzem. A nagyvendéglő állapotáról, mivel nem tartozik a tárgyhoz, ezúttal nem beszélek. Így G.-ék és baráti köre arra kényszerül, hogy a szombat estéket vendégeskedéssel üssék agyon.

— Tudja, mi egész héten dolgozunk — mesélte egy pedagógus. — Üzemi konyhán étkezünk, este fáradtan jövünk haza. De szombaton aztán mindent bepótolunk. Hétről hétre más háznál jövünk össze. Itt aztán van „ereszd el a hajamat". Bepótoljuk a hetet, ételben, italban, vidámságban. Persze, a vendéglátónak ez nem kis gond, szerencse, hogy sokan vagyunk, így minden harmadik hónapban jut ránk a sor. A háziasszonyok között persze nagy a versengés: kinél jobb a vacsora, hol zamatosabb a bor, ízesebb, díszesebb a torta és vidámabb a hangulat. Hát G.-ék most jó ötlettel rukkoltak elő. A jó vacsora, a kitűnő bor mellé, feltálaltak egy humoristát és egy karikaturistát. Kíváncsi vagyok, hogyan fogja ezt valaki „überelni".

Hát így lettem én Császár Tamás kollégámmal a vacsora utáni delikátesz. A vacsora persze megérdemelne egy külön fejezetet, de mi — nem ismervén az itteni szokásokat — már a második fogásnál kidőltünk, így a további négynek már csak gúvadt szemű szemlélői lehettünk. De csodálattal adóztunk a társaságnak, melynek tagjai az étkezésnek kijáró lelkes odaadással ették végig valamennyi fogást a háziak harsány biztatása mellett.

A vacsora után a különböző szeszek és a vendégek közötti csata tanúi — mi több — részesei lehettünk. Igyekszem megőrizni tárgyilagosságomat — csakúgy, mint akkoron az egyensúlyomat —, amikor kijelentem, hogy a mérkőzés a kora hajnali órákban döntetlenül végződött — a következő szombatig.

— Mert mi bírjuk ám a bort, kiskomám, pedig ez nem akármilyen bor, fecseghetnek akármit, hogy így a tokaji, meg úgy az egri, az igazi ez a jó homoki, ez való a magyarnak, mert ebben nóta van — magyarázta az egyik vendég és igaza lett, mert valóban volt nóta benne, sok nóta, olyan sírvavigadós, igazi bús magyar dal, hogy azt mondja: „tölcsértcsinálokakezemből..."

Közben kézről kézre, pohárról pohárra adtak. Körutam során egy iskolaigazgatóval megvitattuk a magyar irodalmi élet problémáit, különös tekintettel Berkesi Andrásra. Akadt egy sorstárs is, a helyi szülőotthon igazgatója, akivel közösen fájlaltuk, hogy nem lehet jó pipadohányt kapni. Egyik állatorvos kifejtette, hogy utálja a marhákat, de a közelgő hajnal miatt nem bontottuk ki teljes mélységében a kinyilatkoztatás pontos értelmét.

Ekkorra már delikáteszi beosztásomból egyszerű közvendéggé minősítettek át. Valamelyik sarokban újra találkoztam a szülész főorvossal, aki azt tanácsolta, hogy emeljem fel szavam egy fontos kérdésben: miért van az, hogy az év első újszülöttjeként egy pesti és egy vidéki csecsemő részesül az Állami Biztosító ajándékában. Nem igazság, hiszen a fővárosban csak az ország lakosságának egyötöde él, így a pesti csecsemők nagyobb eséllyel indulnak a nemes vetélkedőn, melyben az ő egyik jelöltje az idén is csak egy fejhosszal maradt le. Időnként találkoztam rajzoló kollégámmal is, aki meggyőződéses antialkoholista lévén, egész éjjel egy teli pohárral a kezében közlekedett, nehogy valaki tölteni tudjon neki. Mert a háziasszony éles szemét nem kerülte el egyetlen üres pohár sem. Többször hivatkoztam egykori májgyulladásomra, de egy orvos vendég felmentett a diéta alól és felállította a következő, orvosi egyetemen mind ez ideig méltatlanul nem tanított tételt: „Ami jólesik, az nem árthat." Megjegyeztem a címét: ha legközelebb újra eltiltana valaki az alkohol élvezetétől, feltétlenül hozzá megyek a megfelelő gyógymódot feliratni.

féder

— Volt valami eredménye a múlt heti álláshirdetésünknek? — kérdezte Dombai Elemér, a Dél-pesti Féder Művek igazgatója, Bimbó Oszkár munkaügyi osztályvezetőtől.

— Igen — válaszolt Bimbó —, huszonöt féderezőnk kilépett, és átment az Észak-Magyar Féderhez.

— Miért?

— Azért, mert a hirdetésben az állt, hogy féderezőket felveszünk magas fizetéssel. Ezt a mi embereink úgy értelmezték, hogy az újonnan belépők magas fizetést kapnak, és a régiek maradnak ott, ahol vannak.

— És új jelentkező miért nem volt?

— Azért, mert a hirdetésben az állt, hogy féderezőket magas fizetéssel felveszünk.

— És az miért baj?

— Az nem baj, csak nem elég, mert a féderezők tudják, hogy a magas fizetés maximum tizenhárom forintos órabért jelent, ennél több nem lehet, mert ez a féderezők plafonja.

— De az Észak-Magyar Féder is csak ennyit tud fizetni.

— Az igaz, de ők az álláshirdetésben azt is közölték, hogy szabad szombatot, szabad vasárnapot és ingyenes hajóhinta bérletet biztosítanak a Vidám Parkba, és hogy üdülőjük van Cannes-ban, ahol évenként, a filmfesztivál idején kötelező a kéthetes ingyen üdülés.

— Miért csinálják ezt? — kérdezte Dombai.

— Azért, mert az órabérnek van plafonja, de a szociális juttatásoknak nincs. Világos, hogy mi a teendő: a szociális juttatások mértékét kell növelni — mondta Bimbó.

— Helyes — szólt az igazgató. — Mi is ezt fogjuk csinálni. Azonnal adjon fel egy hirdetést az összes lapokba, hogy belépő féderezőinknek a következőket biztosítjuk: szabad péntek, szabad szombat, szabad szappanozás a Gellért fürdő zuhanyozójában, munkásszállás a Royal Szállóban, ingyenes bérlet az ország összes színházaiba és a budapest—párizsi repülőgépre, üdülés télen a Svájci Alpokban, nyáron Capri szigetén.

— Értettem — mondta Bimbó Oszkár, és néhány nap múlva valóban megjelent a hirdetés a lapokban. A hatás leírhatatlan volt. Egy hét alatt ötvennégy féderező lépett ki a vállalattól.

— Miért? Azt mondja meg, hogy miért? — kérdezte Dombai Bimbótól, amikor újra hívatta.

— Talán azért, mert a Dél-dunántúli Féder is hirdetett, hogy a következőket biztosítja: kötetlen munkaidő, a munkaruhákat egy belvárosi szalon tervezi, az üzemi étkezéshez aperitif, előétel, rajnai borok és feketekávé, ebéd közben sztriptíz, utána össztánc, munkásszállás a Gellért Szállóban, szolgálati gépkocsi háztól házig, ingyenes hajóbérlet a Földközi-tenger összes hajóira és üdülés Kaliforniában.

— Órabér tizenhárom forint? — érdeklődött Dombai.

— Természetesen, többet ők sem tudnak adni.

— A mi hirdetéseinkre senki nem jelentkezett?

— De igen, Ausztráliából három, Kanadából két külföldre szakadt féderező. De csak úgy jönnek, ha a havi egyszeri hazautazást fizetjük nekik.

— El van boronálva, fizetjük. Ezt csinálja utánunk a Dél-dunántúli Féder.

— Hiába csinálja — mondta Bimbó keserűen —, tőlük a héten nyolcvanhét féderező lépett ki.

— És hova mentek?

— A maszek féderezőkhöz.

— A maszek féderezőkhöz? — csodálkozott Dombai. — Hiszen ott nincs semmiféle szociális juttatás!

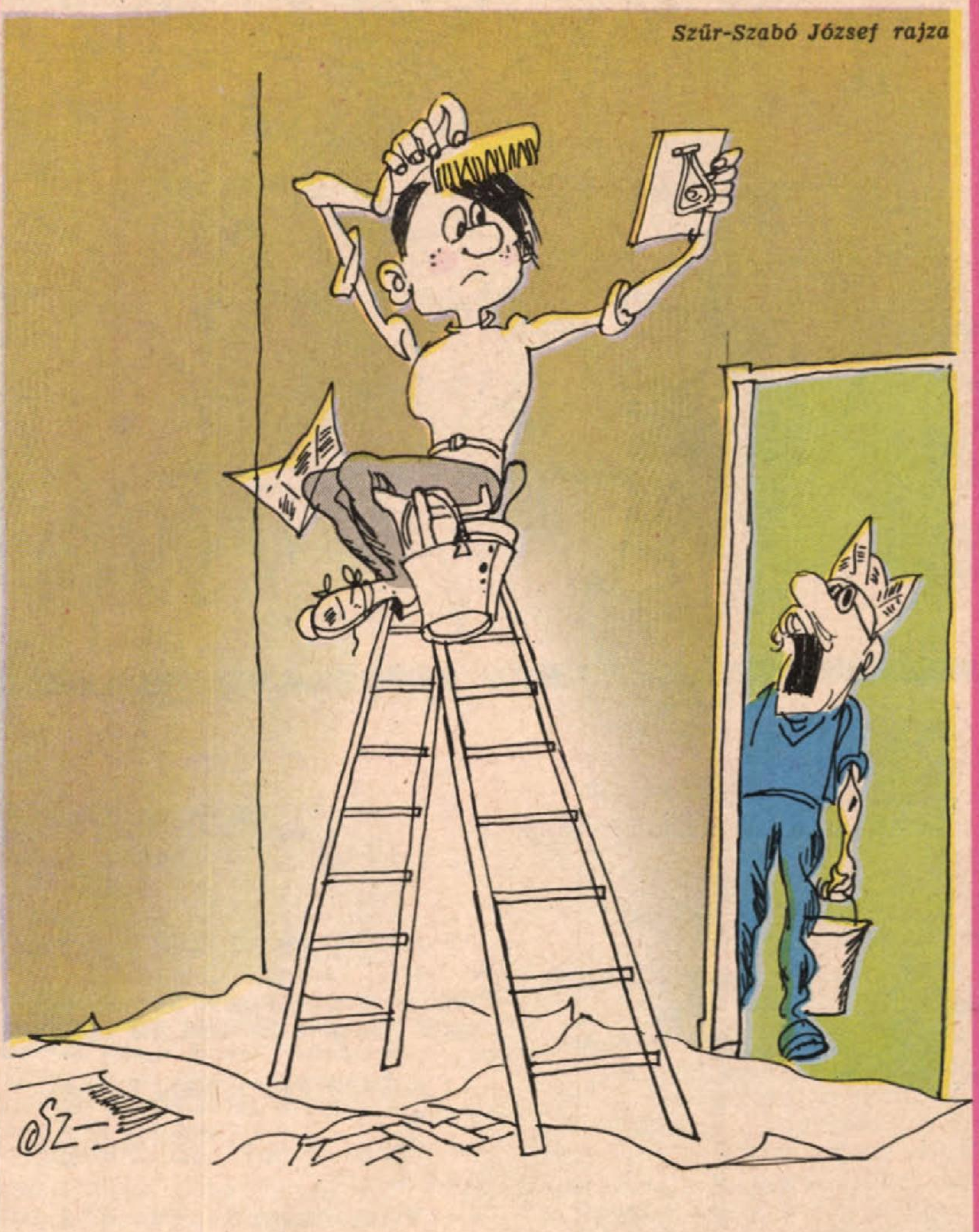
— De húszforintos órabért fizetnek — válaszolt Bimbó.

— Nem értem, nem értem — mondta szomorúan Dombai Elemér, a Dél-pesti Féder Művek igazgatója.

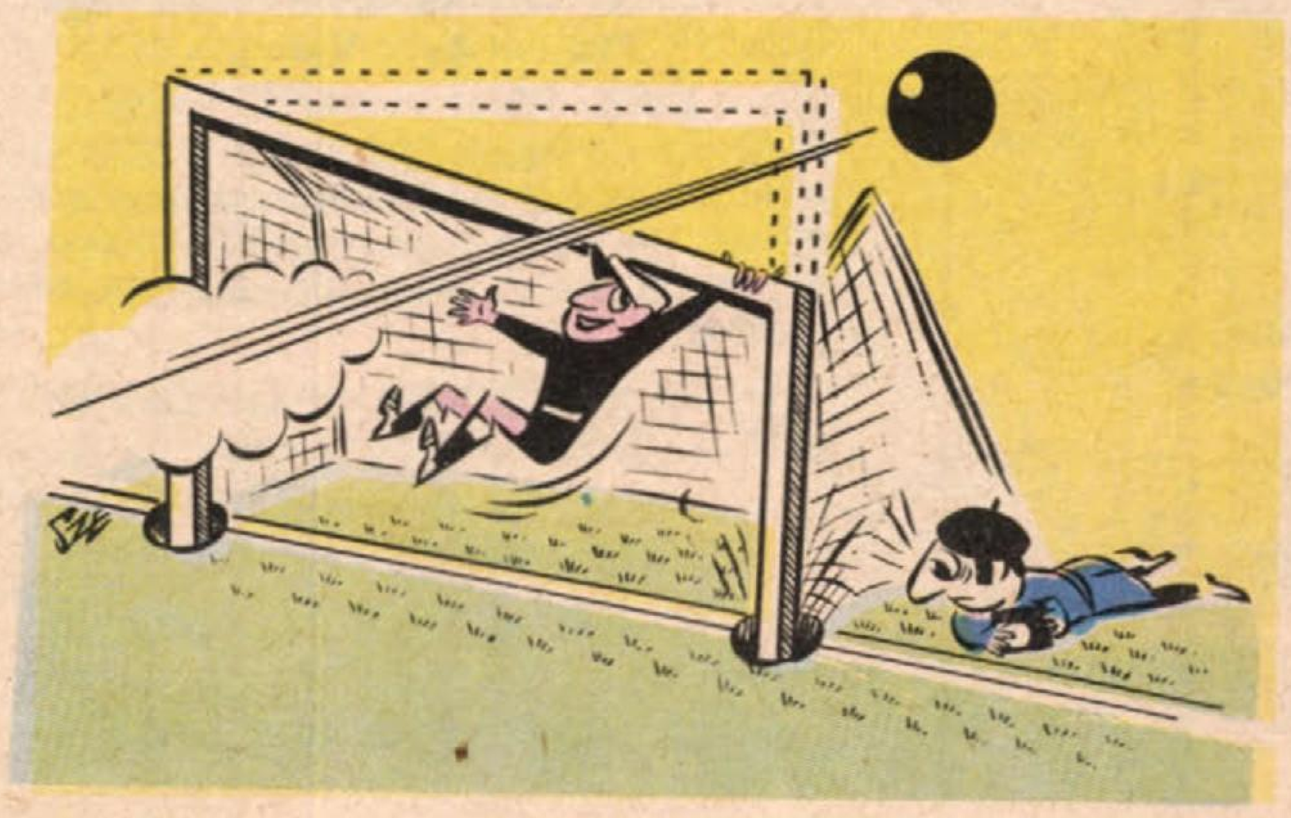
És valóban nem értette!

Miklósi Ottó

AZ ÚJNÁCI PROPAGANDA HATÁSA AZ NSZK-BAN

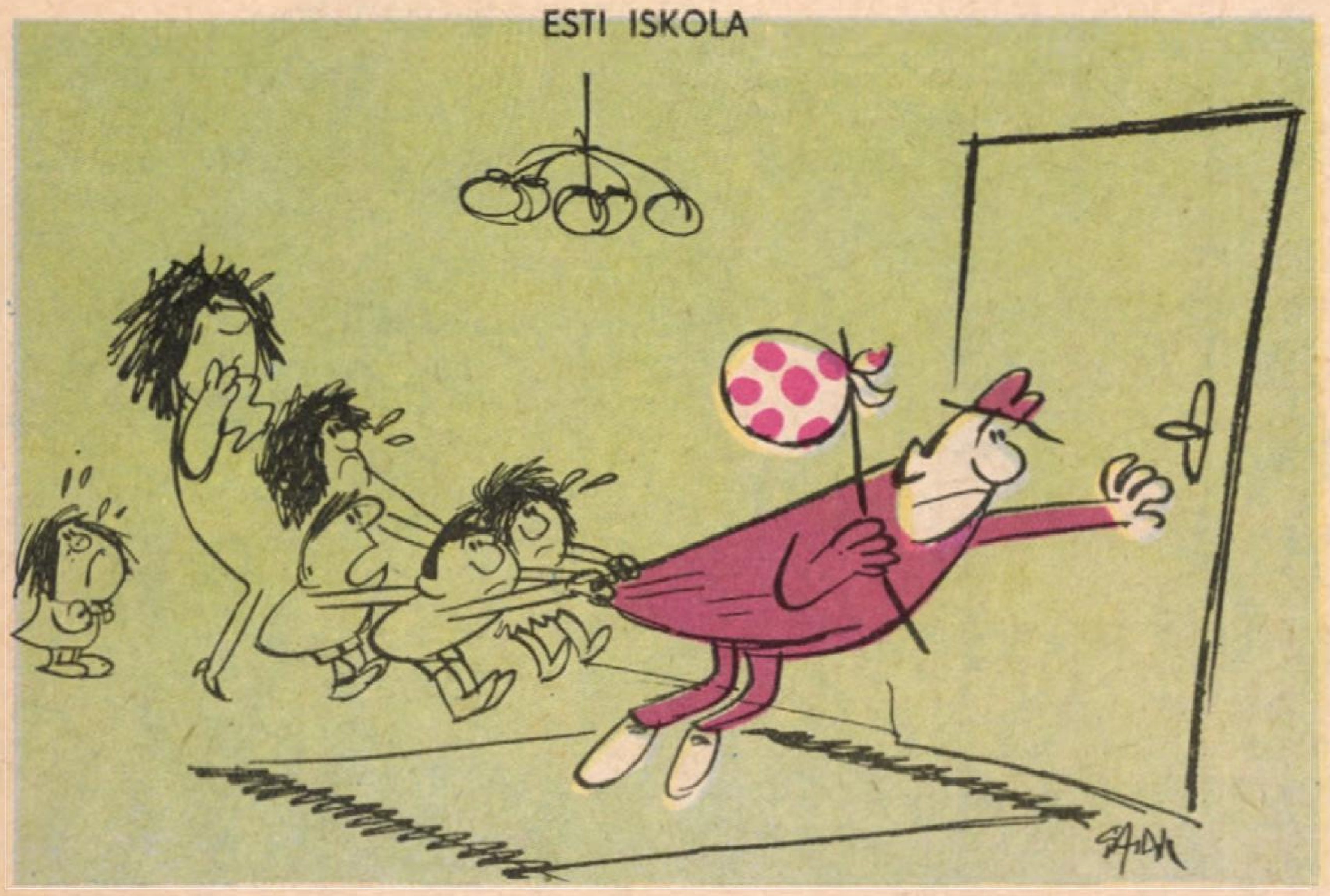
– Te kölyök, dolgozz, és ne politizálj!

FURFANGOS KAPUS

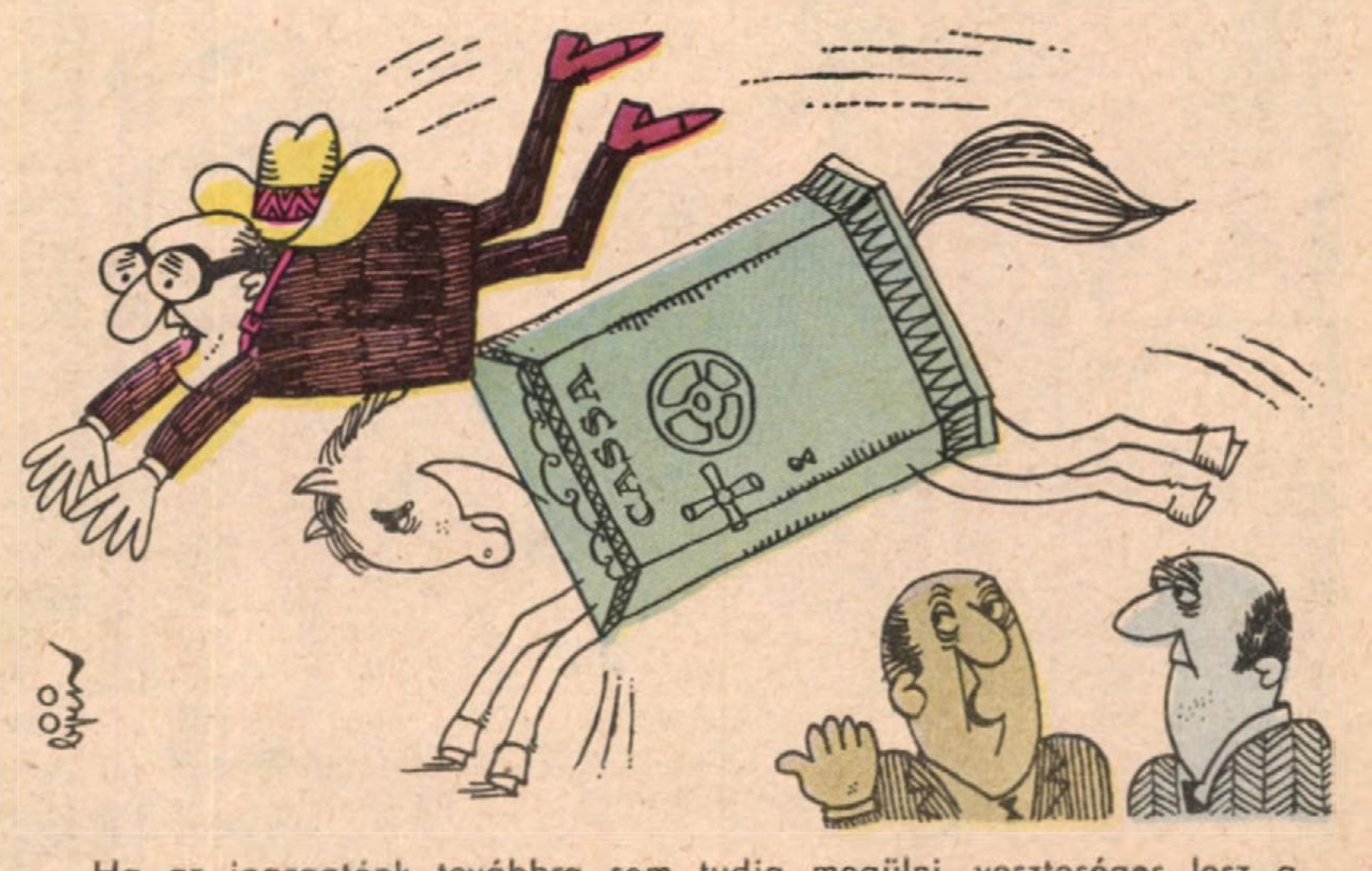
Így minden labda fölé megy . . .

ESTI ISKOLA

– Papa, ne bánkódj. Majd a jövő órára kijavítod azt az egyest!

LOVASISKOLA

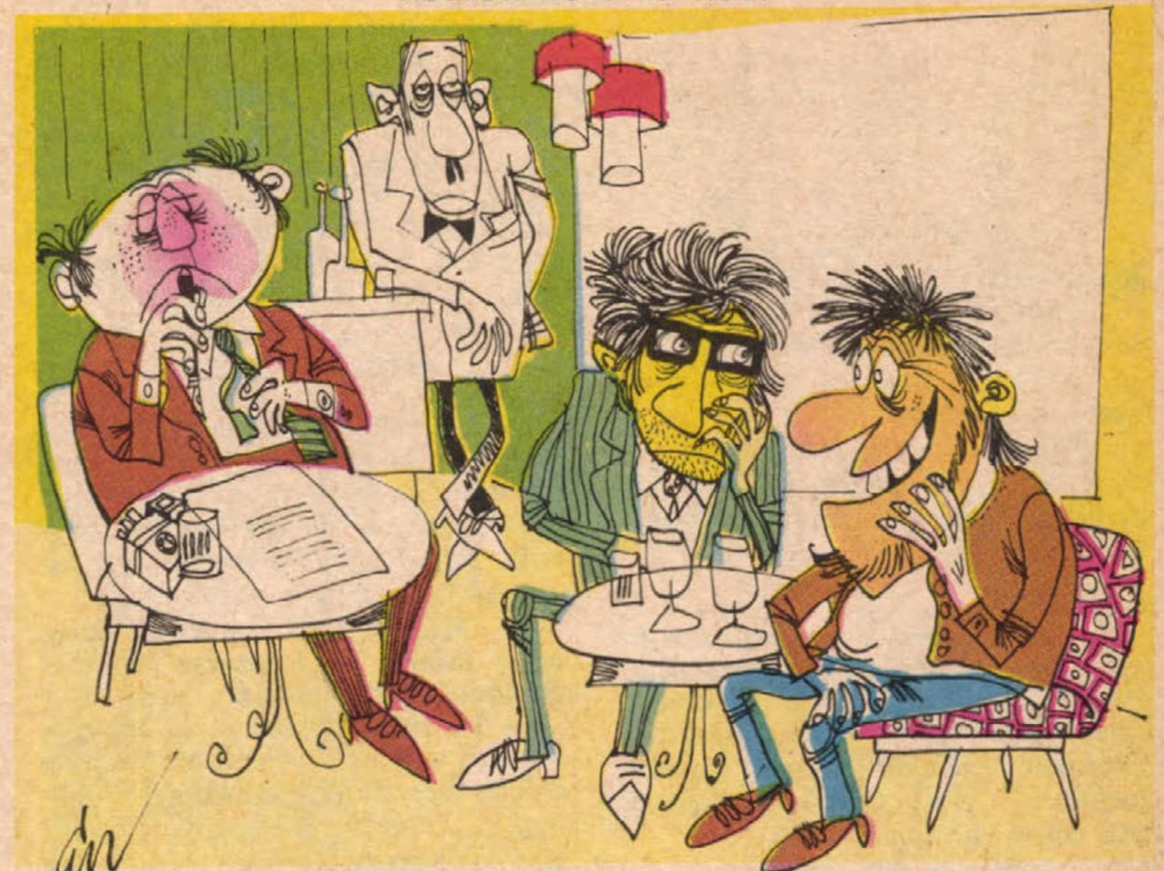

– Ha az igazgatónk továbbra sem tudja megülni, veszteséges lesz a vállalatunk . . .

KIÁRUSÍTÁS

KÖLTŐK EGYMÁS KÖZT

– Vége a tehetségének! Már érthető verseket ír...

ÖNSZUGGESZTIÓ

Felhívtam Csöpikét:

— Feltétlenül beszélni akarok veled...

— Rendben. Négykor a szokott helyen — mondta és letette a telefont, mert a főnöke nem szereti, ha magánügyben tárgyal. Nem tudtam megmondani neki, amit úgyis tudott, hogy ötig dolgozom és eleddig három tucat nagynénikém temetésének ürügyén lógtam el. De mondhatta-e Romeó Júliának, hogy nem megy az erkély alá, mert túlórázik? Mondhatta Trisztán Izoldának, hogy a főnöke nem engedi el a hivatalból?

Valami ürügyet kell kitalálnom... A fejem kiszikkadt, mint a tapló. Egyetlen ötlet sem jutott az eszembe. De a szerelem táltost csinál a szódáslóból is. Megjött az ötlet:

— Rettenetes rosszul vagyok — mondtam nyöszörögve.

— Mi baj, Jenőke? — kérdezték többen is.

— Itt szúr — mutogattam a májam táját.

— Lép! — mondta Babanyeczné. — A sógoromat ez vitte el! — tette hozzá.

— Hashártyagyulladás is lehet — vélte özvegy Csontosné. — Szegény megboldogult férjem, egy napon hazajött és ugyanitt fájlalta...

— Meleget kell rátenni — vélte Micike.

— Éppen az árt neki! Hideget. Jeges tömlőt!

— Villanymelegítőt...

Láttam, hogy így nem megyünk semmire. Éppen bejött az osztályvezető-helyettes. Hanyatt dőltem és nyögtem.

— Borzalmas görcseim vannak! ...Jujj!... Hasogat, mintha egy keselyű vájkálna bennem...

— Ezek idegi eredetű fájások. Próbálja szuggerálni magát. Ez a modern gyógymód. Hajtogassa magában: nem fáj semmim... Nem fáj semmim... — tanácsolta a helyettes.

— De fáj! Mintha tőrt döfnének belé... Szédülök is...

— Szuggerálja magát: nem fáj... Nem fáj...

— De fáj!... De fáj!... Nagyon fáj!...

Addig siránkoztam, míg bejött a főnök:

— Ne tartsa fel itt a többieket is. Ha valamije fáj, menjen orvoshoz — mondta, majd jóságosan hozzátette: — Nálunk legfőbb érték az ember. Aki beteg, az gyógyíttassa magát.

Sikerült. Bevették a trükköt. Kivánszorogtam a házból, de már a sarok után szökdécselve, fütyörészve rohantam a szokott presszónk felé. Még csak három óra volt. Ma megmondom Csöpinek, hogy imádom és feleségül akarom venni... De, nicsak!

Szúr a májam tája... Nem! Ez csak képzelgés... Milyen furcsa! Szédülök. Határozottan érzem. Forog velem az egész presszó. Jujj! Borzalmas görcsök. Most kell szuggerálnom magam:

— Nem fáj... Nem fáj...

De fáj! Hasogat, mintha egy keselyű vájkálna bennem. Mintha egy tőrt döfnének belém... Lehet, hogy hashártyagyulladás... Igen! Ekkora fájdalom nem lehet ok nélkül... Egyre elmosódottabban látom a presszó bútorait. Haza kell mennem. Meleget teszek rá... Nem! Jeges tömlőt... Végem van...

— Szervusz, Jenő — csilingelt rám Csöpike.

— Szervusz...

— Mi bajod?

— Izé... Semmi... Egy kicsit fáj... Jujj! Hasogat...

— Akartál valamit mondani?

— Akartam, de most nem tudom... Nagyon fáj...

— Leghelyesebb, ha hazamégy, Jenőke. Feküdj le, és gyógyulj meg. Az egészséggel nem szabad játszani. De ne haragudj, mennem kell. Van ugyanis két színházjegyem, dehát te nem tudsz jönni. Szereznem kell egy partnert. Hívjak neked egy taxit?

— Hívjál... — rebegtem. Lám, ezek a nők. Ha beteg vagy, ha bajba jutsz, elfordulnak tőled... Még jó, hogy nem kértem meg a kezét...

Hazamentem. Lefeküdtem. Előkerestem a villanypárnát és a jégtömlőt. Hanyatt feküdtem...

És nem fájt semmim. Csak a lelkem, a szívem, de ennek nem használ sem a jég, sem a meleg...

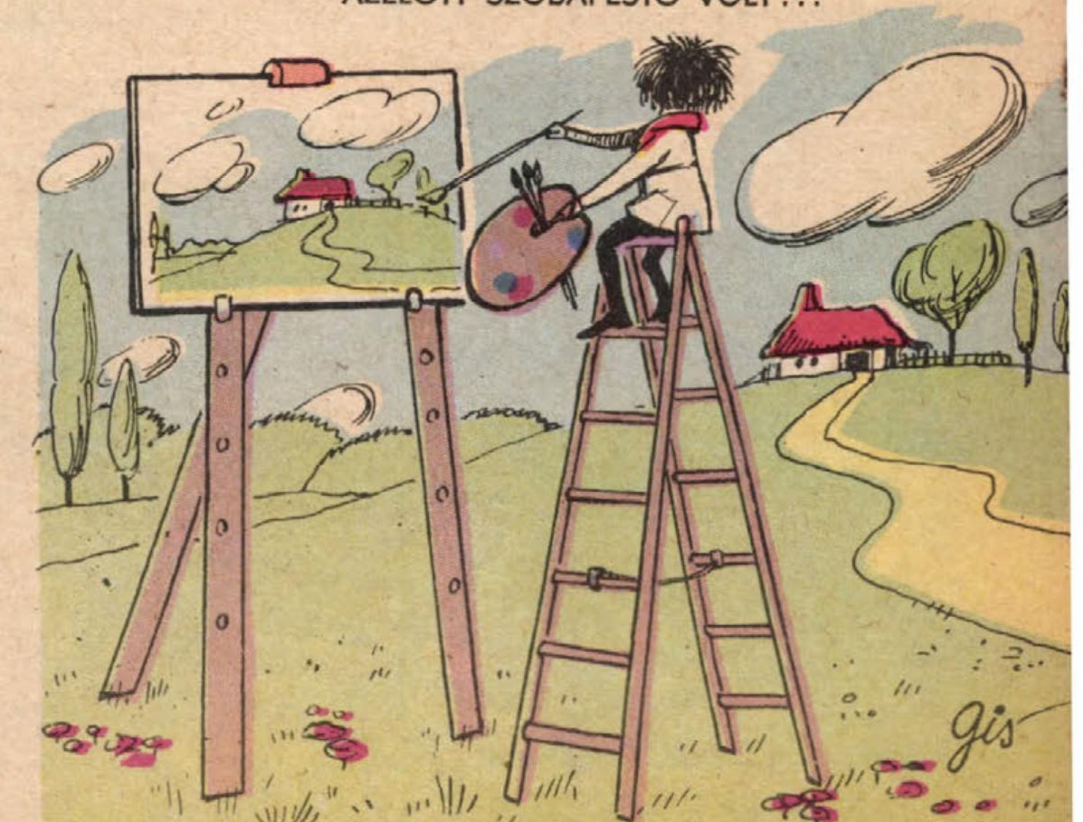
Ö. F.

VÁLÓPERES BÍRÓSÁGON

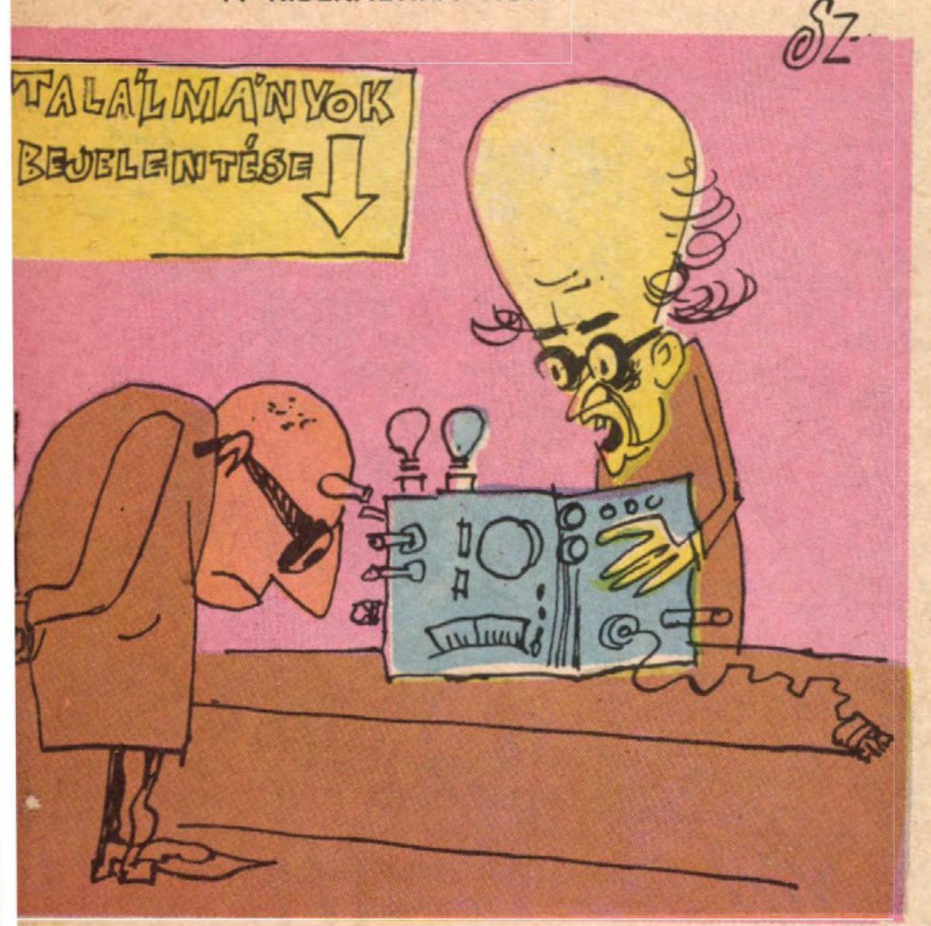

– Attól tartok, a békéltető tárgyalás nem sikerült...

AZELŐTT SZOBAFESTŐ VOLT...

A KIBERNETIKA KORA

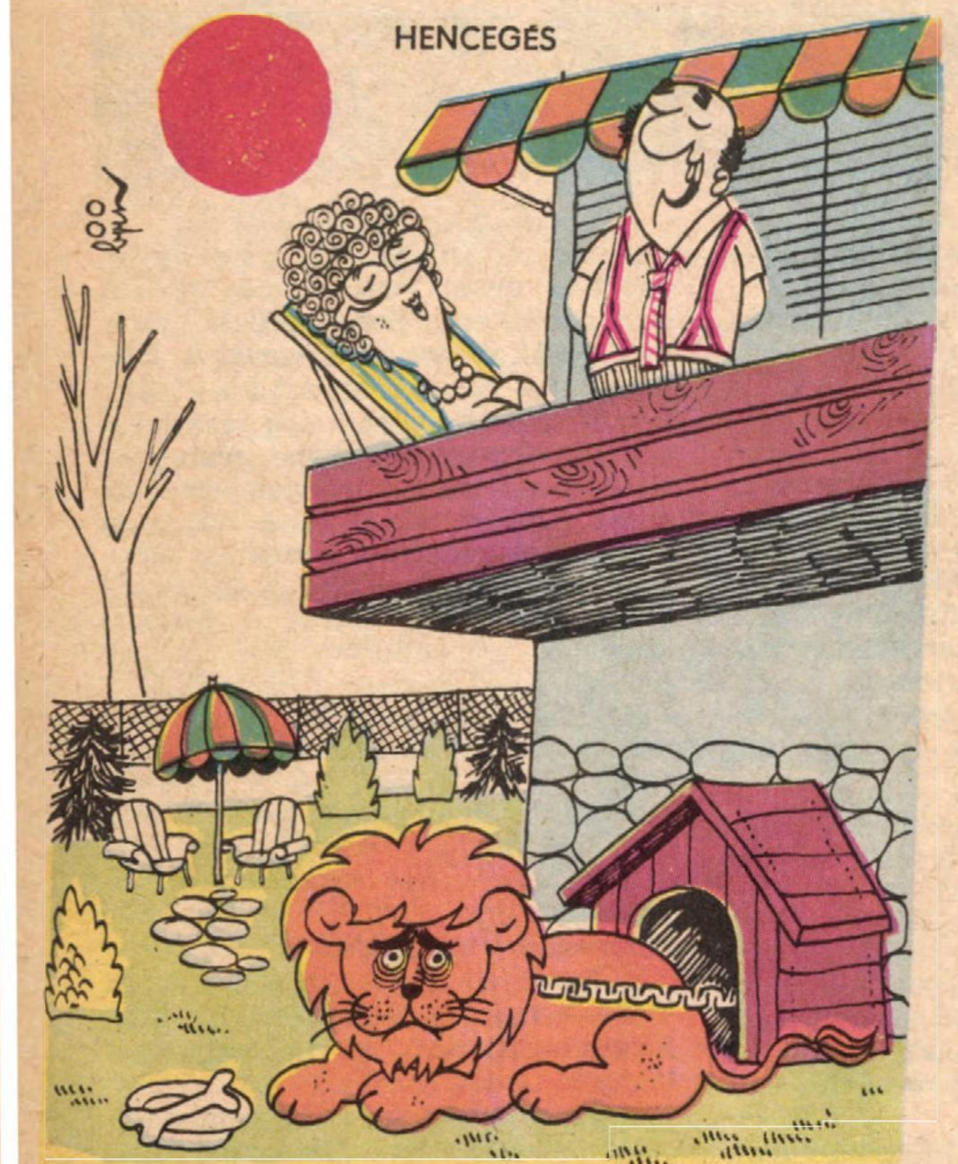

– Kérem, ez a gép egy egész hivatalt pótol!
– Miért, mit tud elintézni?
– Semmit az égvilágon...

A MUNKAIDŐ ABSZOLÚT KIHASZNÁLÁSA

HENCEGÉS

– A szomszédok megpukkadnak, ha meglátják az új házőrzőnket...

ÜDÜLÉS

Idegenforgalmi propagandánk külföldön elég szerény. Nem reklámozzuk eléggé hazánk természeti szépségeit. A nyaralási szezon elején a pestieknek sem árt tanulmányozni javaslataimat, melyek a legszerényebb igényeket is kielégítik.

Töltse idei szabadságát a napfényes Almássy téren! Délre néző padok, Snapszli-partik egész nap. Reprezentatív homokozó.

Keresse fel a páratlan természeti szépségű Filatori gátat! Tökéletes, levegőmentes füst, szabadtéri játékok este tíz után.

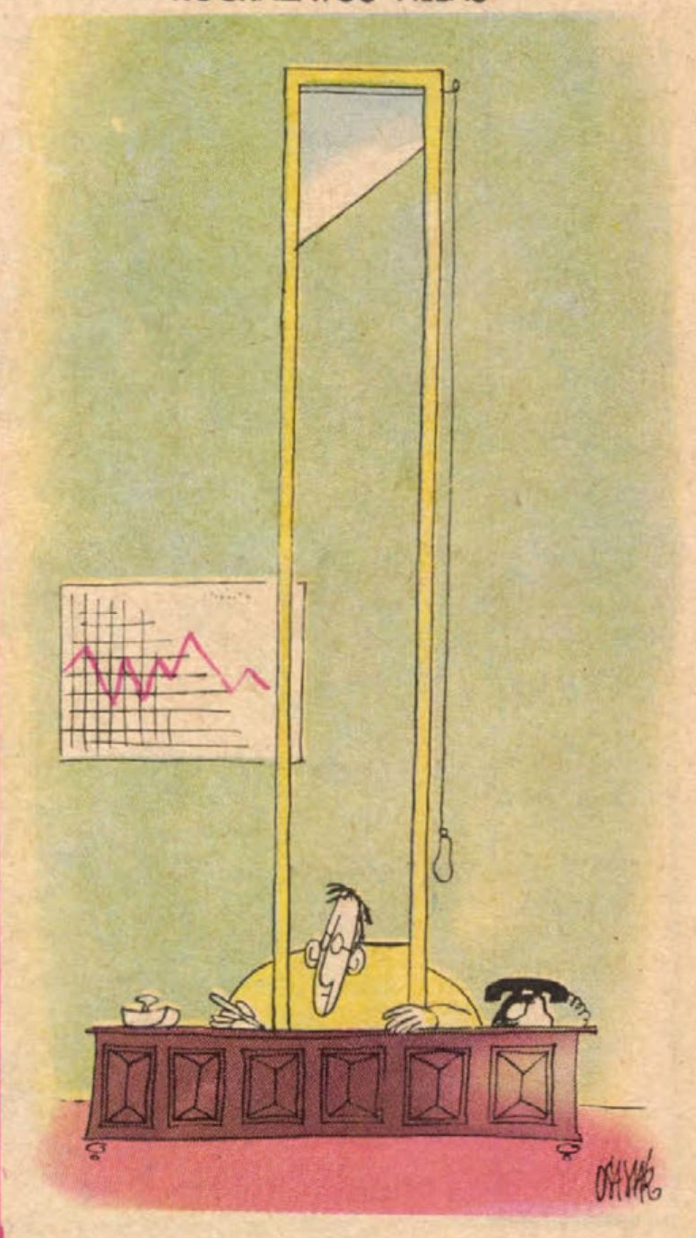
Járt ön már a vadregényes Rottenbiller utcában? Kirándulások szervezése az áthatolhatatlan Baross téri dzsungelbe. Idegenvezető biztosítva. Szép kis kilátások!

Nyaraljon a romantikus fekvésű Anker-közben! A VI. kerület gyöngyszeme. Az ősi rezervátumban élő bennszülöttek mindenkihez barátságosak. Feledhetetlen élmény egy nyár az Anker-közben.

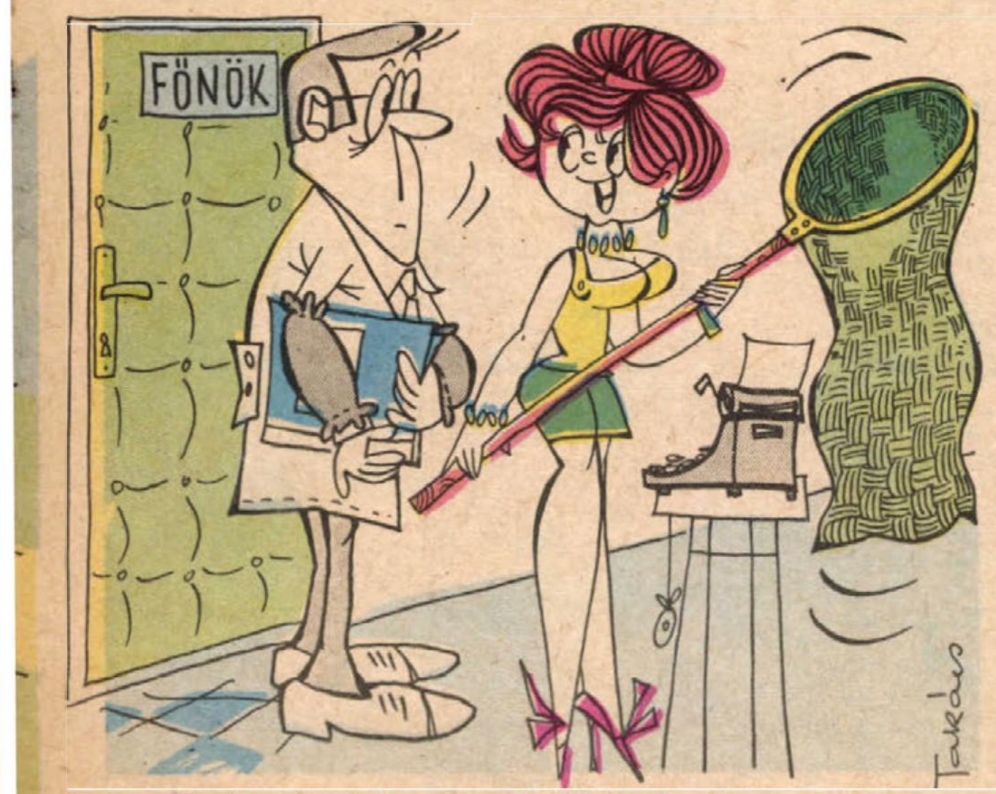
Budapest fürdőváros! Töltse szabadságát családjával az elragadó szépségű Kürt utcai kádfürdőben! Hideg-meleg víz, tyúkszemápolás, európai hírű szappanok. Kívánságra önre húzzák a vizes lepedőt.

G. Sz.

KOCKÁZATOS ÁLLÁS

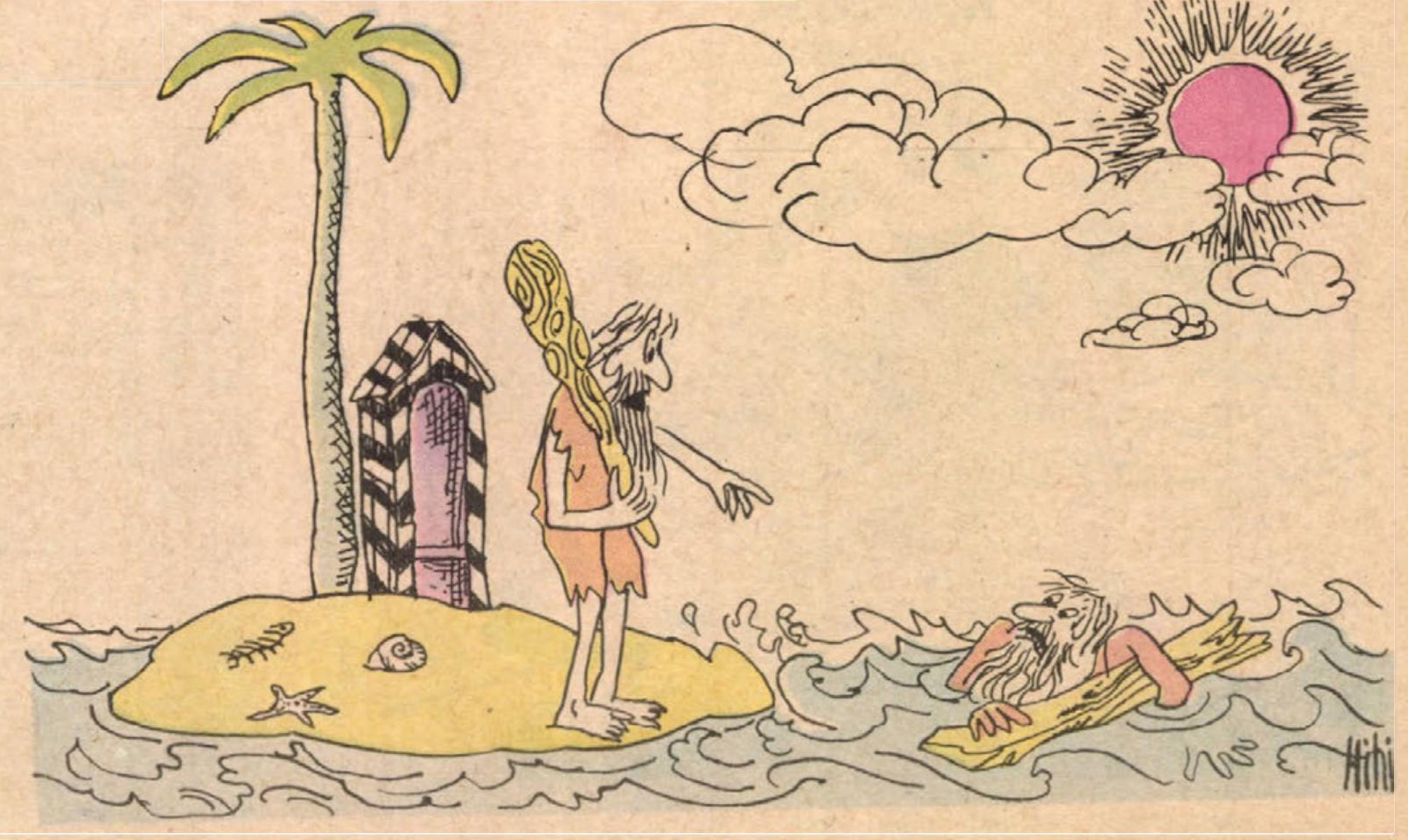

GYANÚS ELŐJEL

– Menjen be bátran a főnökhöz, Jenőke, majd én elkapom visszafelé!

A BÜROKRATA

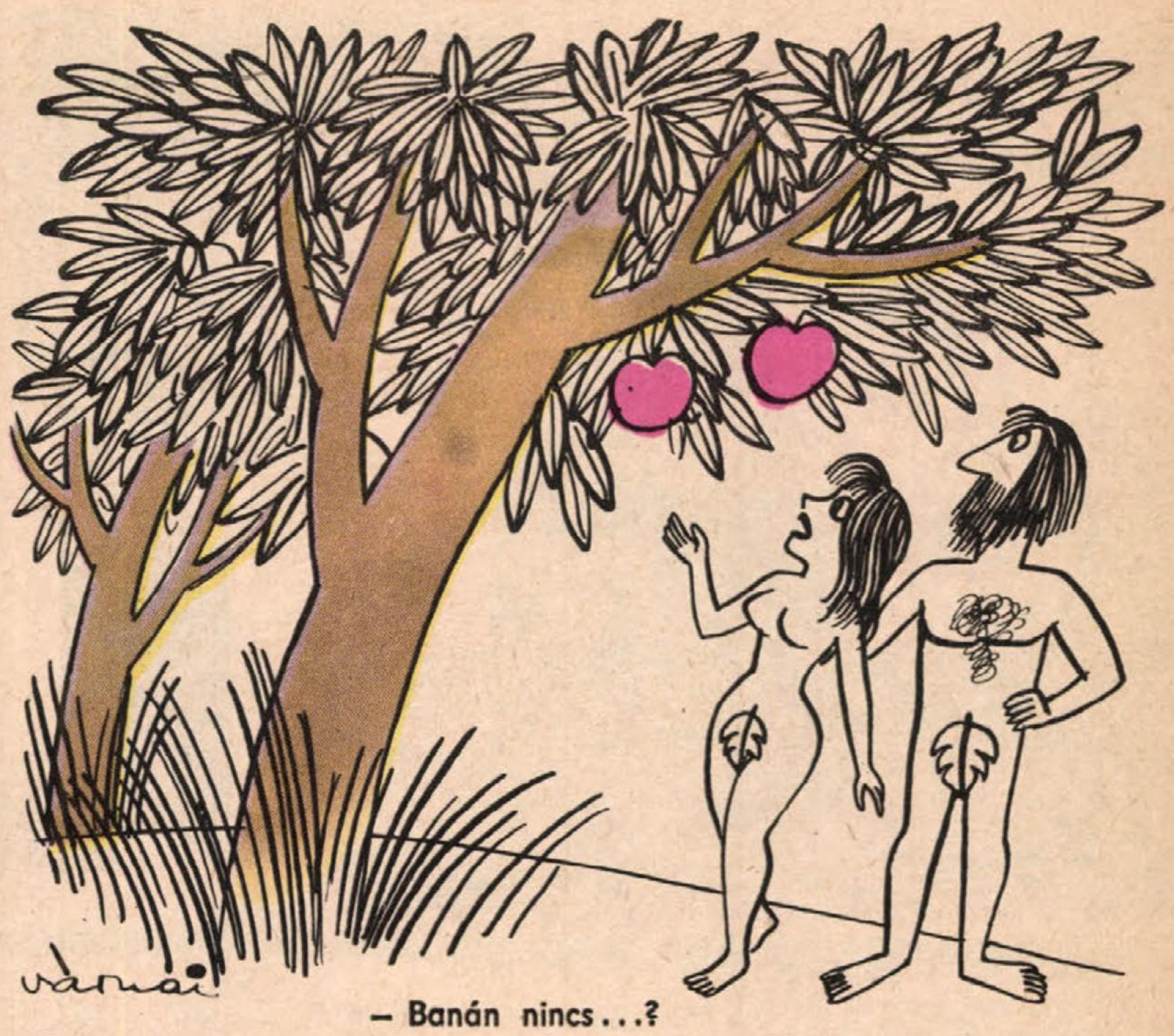
– Beutazási engedélye van?

NŐI DOLGOK

– Nem sajnálod elhordani ezt a szép kosztümödet?...

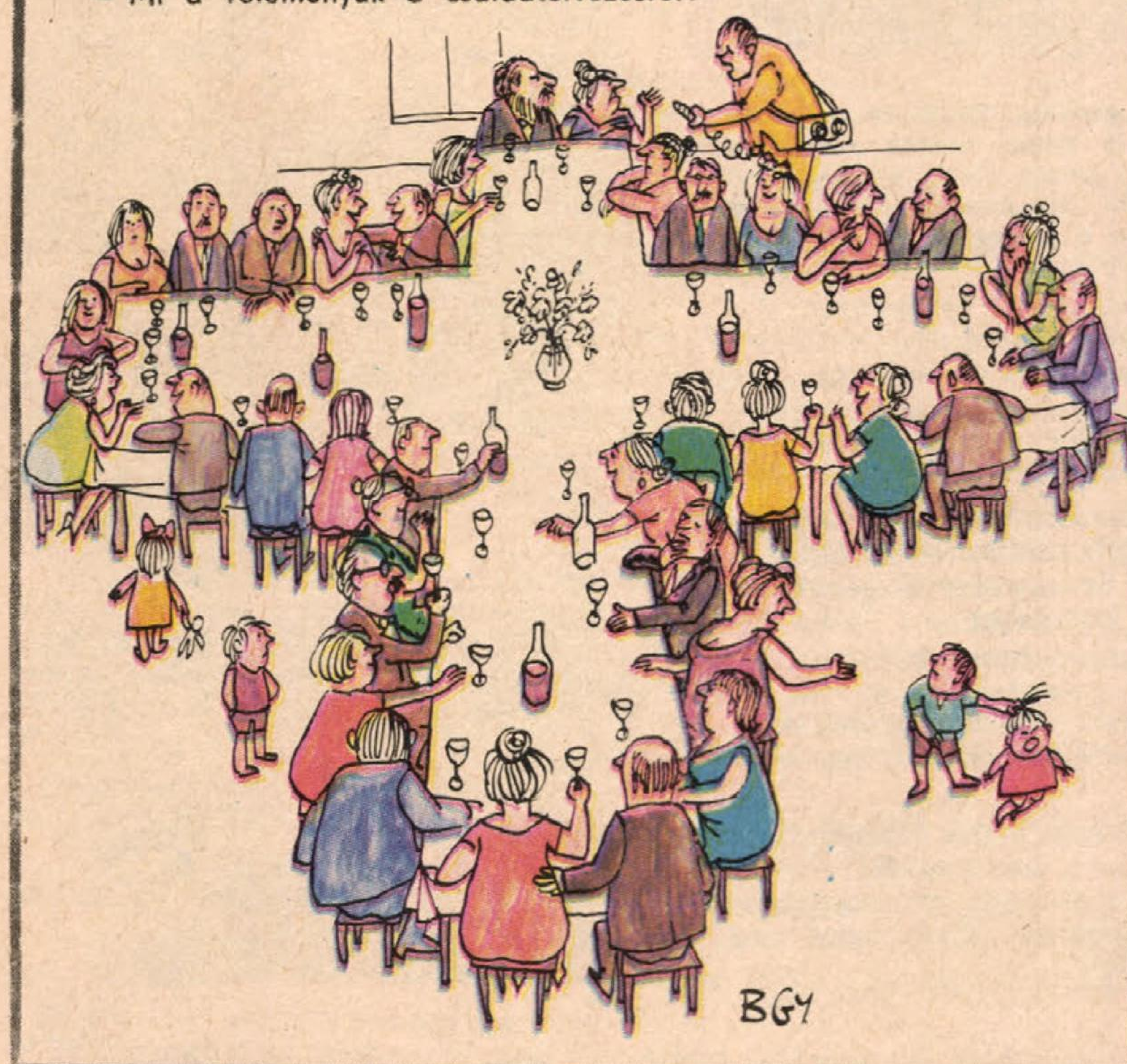
AZ ÉDENBEN

– Banán nincs...?

ARANYLAKODALOM

– Mi a véleményük a családtervezésről?

A sajtnak nincs szaga?

Szag nélküli Pálpusztai sajt előállításával kísérleteznek.

Ez nem valami tréfás képtelenség, ezt a tejipar terveiről szóló egyik tudósításban olvastam. Dőreség is lenne gúnyolódni egy nagy horderejű kísérleten! Ilyesmivel már sokan megjárták. A múlt század végén az angol posta műszaki főnöke, amikor megtudta, hogy egy amerikai a villanylámpával kísérletezik, kijelentette, hogy ez csak lidércfény lehet, mert ilyen nincs. És van villanylámpa? Van! Néha még elem is.

Miért ne lehetne egyszer szag nélküli Pálpusztai is? Ki tudhatja, mit tartogat még a jövő?

Az igények miden oldalú kielégítésének olyan nagyvonalú terve rajzolódik elénk, hogy azt mai eszünkkel még alig tudjuk felfogni. Mert mi késztette arra a kísérletezőket, hogy szag nélküli Pálpusztait állítsanak elő? Mint a tudósításban olvastam, az, hogy vannak, akik szeretik az effajta lágy sajtot, de nem szeretik az illatát. Én még ugyan egyetlen olyan kritikai megjegyzést sem hallottam, hogy fejlettségünk mai fokán miért büdös még a Pálpusztai — de ez csak azt bizonyítja, hogy nem figyelek elég érzékeny füllel a tömegek óhajaira, esetleg ki sem mondott titkos vágyaira. Az egész ügyben éppen ez a kérdés a legizgatóbb: hogyan szereztek tudomást Budafokon erről az igényről? Mert, ha valaki beírta a panaszkönyvbe, az mindjárt más. Akkor érthető, hogy gyorsan intézkednek.

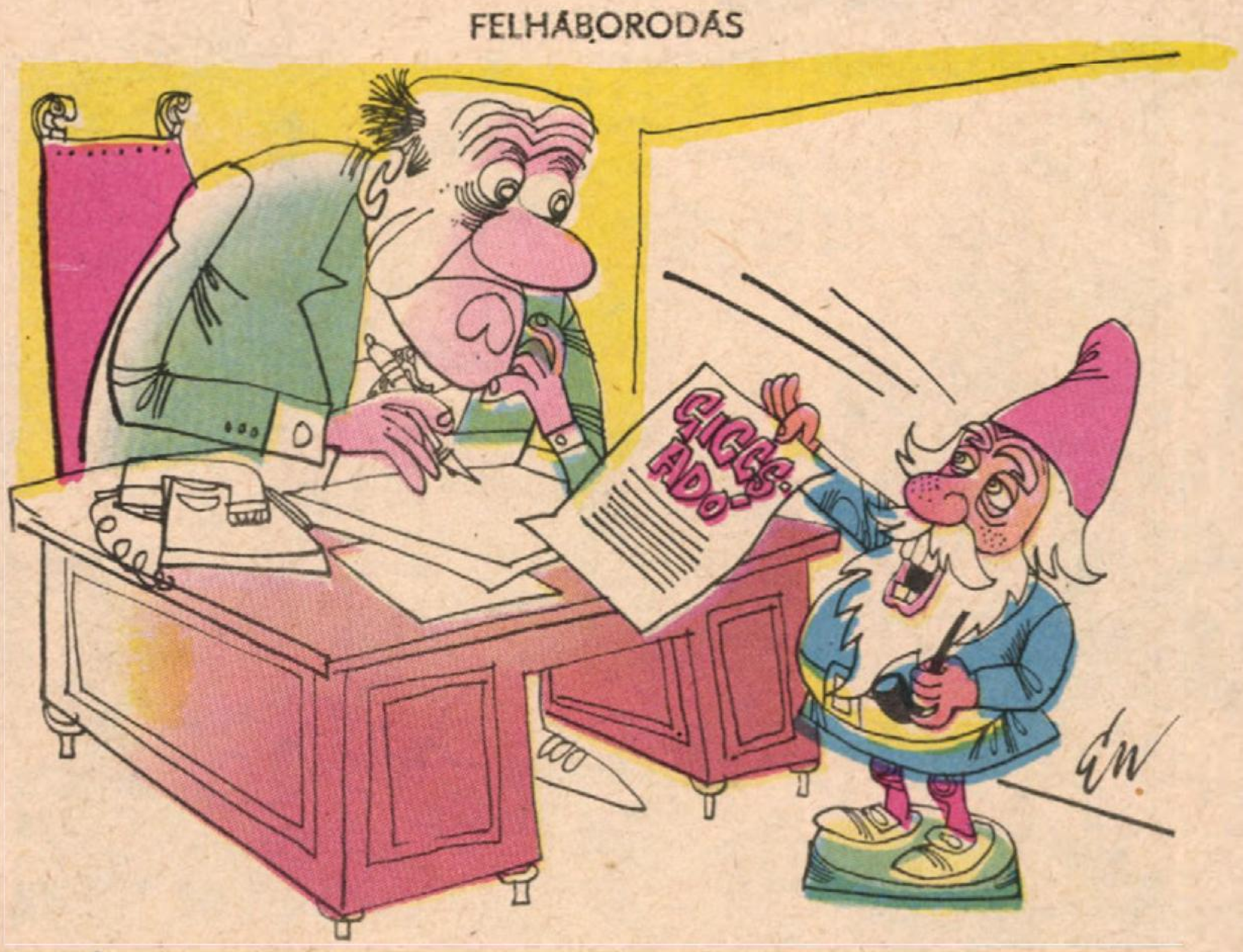
A laikus azt gondolná, hogy akinek büdös a Pálpusztai, vesz másik sajtot. De ez a vásárlók igényeinek lebecsülése lenne. Az igények magas színvonalú kielégítése ott kezdődik, hogy vehet valaki akár Pálpusztait, akár Óvárit — alig érez különbséget. Legalább is illatban.

S ha ilyen gondosan figyelik az éledező igényeket és ezen az úton haladnak tovább, ki tudhatja, mit tartogat még a jövő?

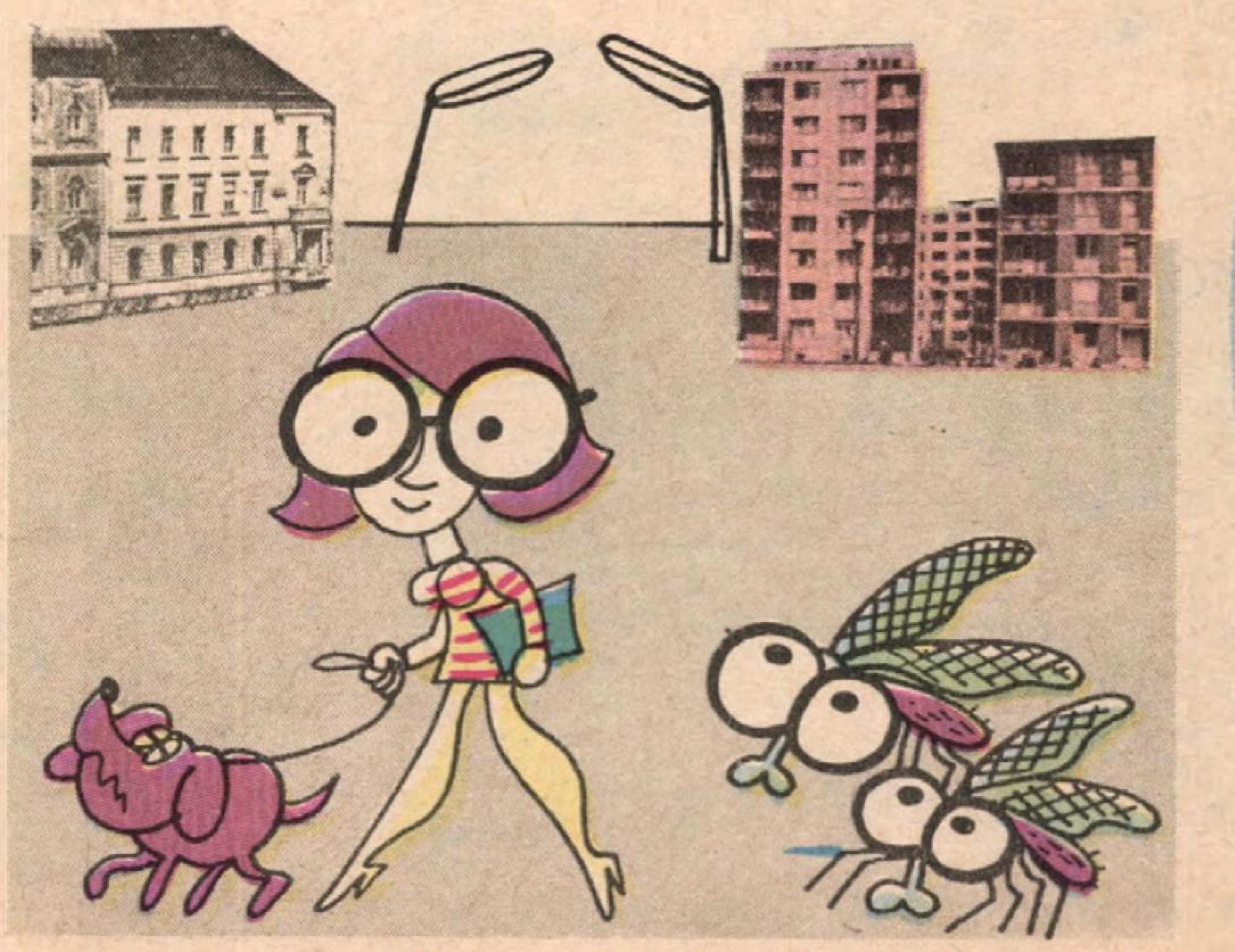
Földi Iván

FELHÁBORODÁS

– Tiltakozom, ez a rendelkezés a magamfajta kisembereket sújtja!..

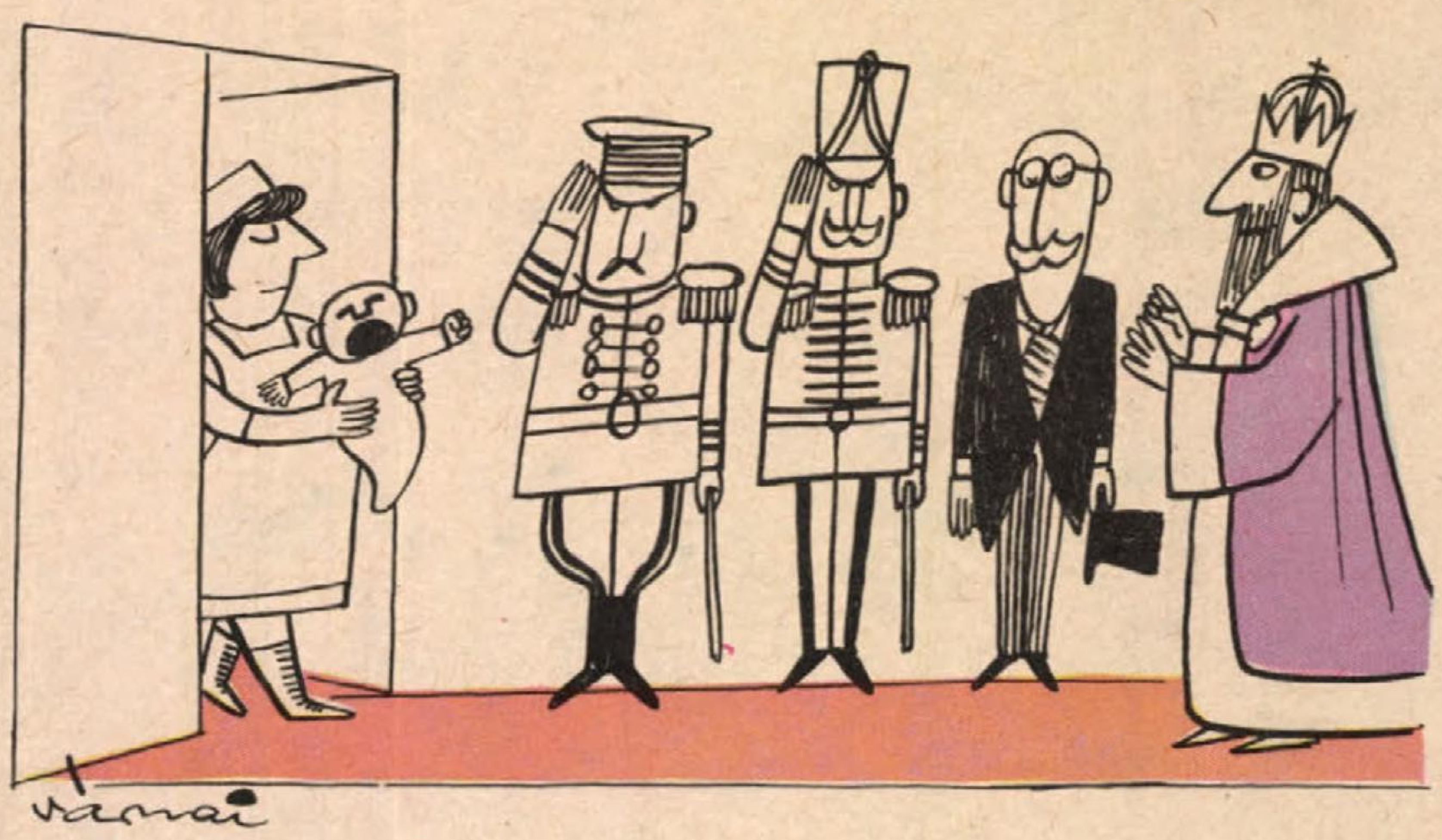

MODERN SZEMÜVEG

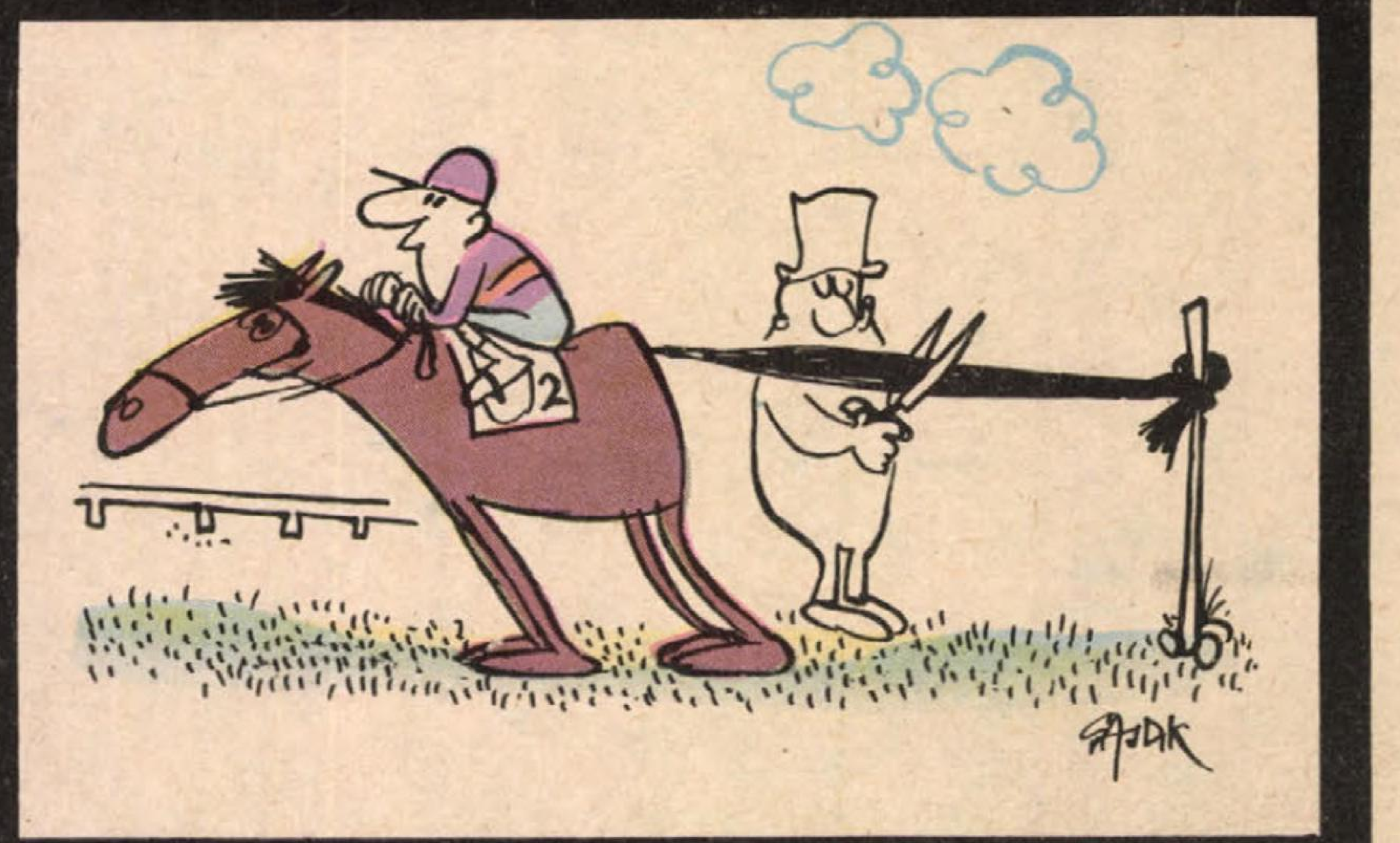
– Nézd, milyen gyönyörű, nagy szeme van!

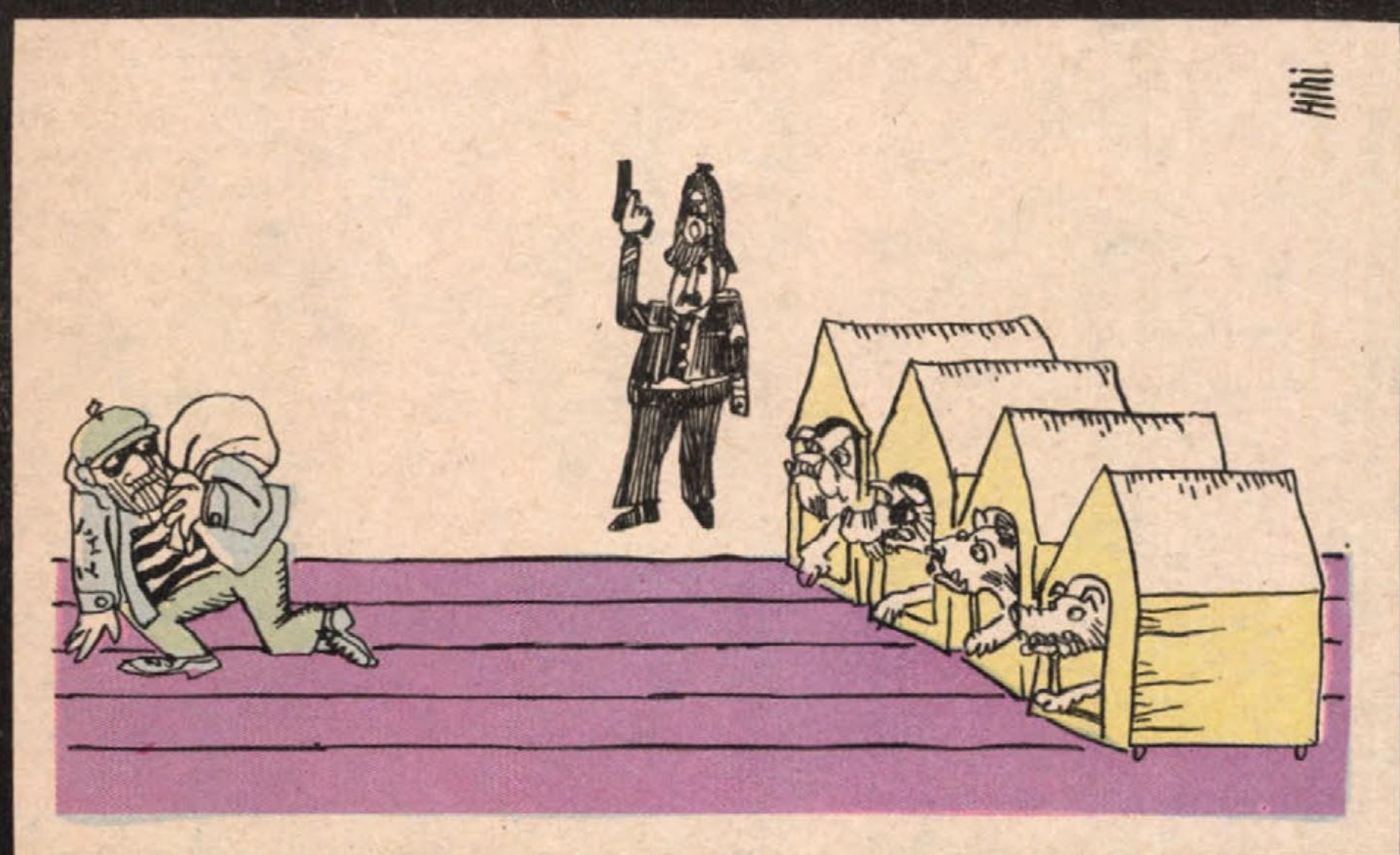
START

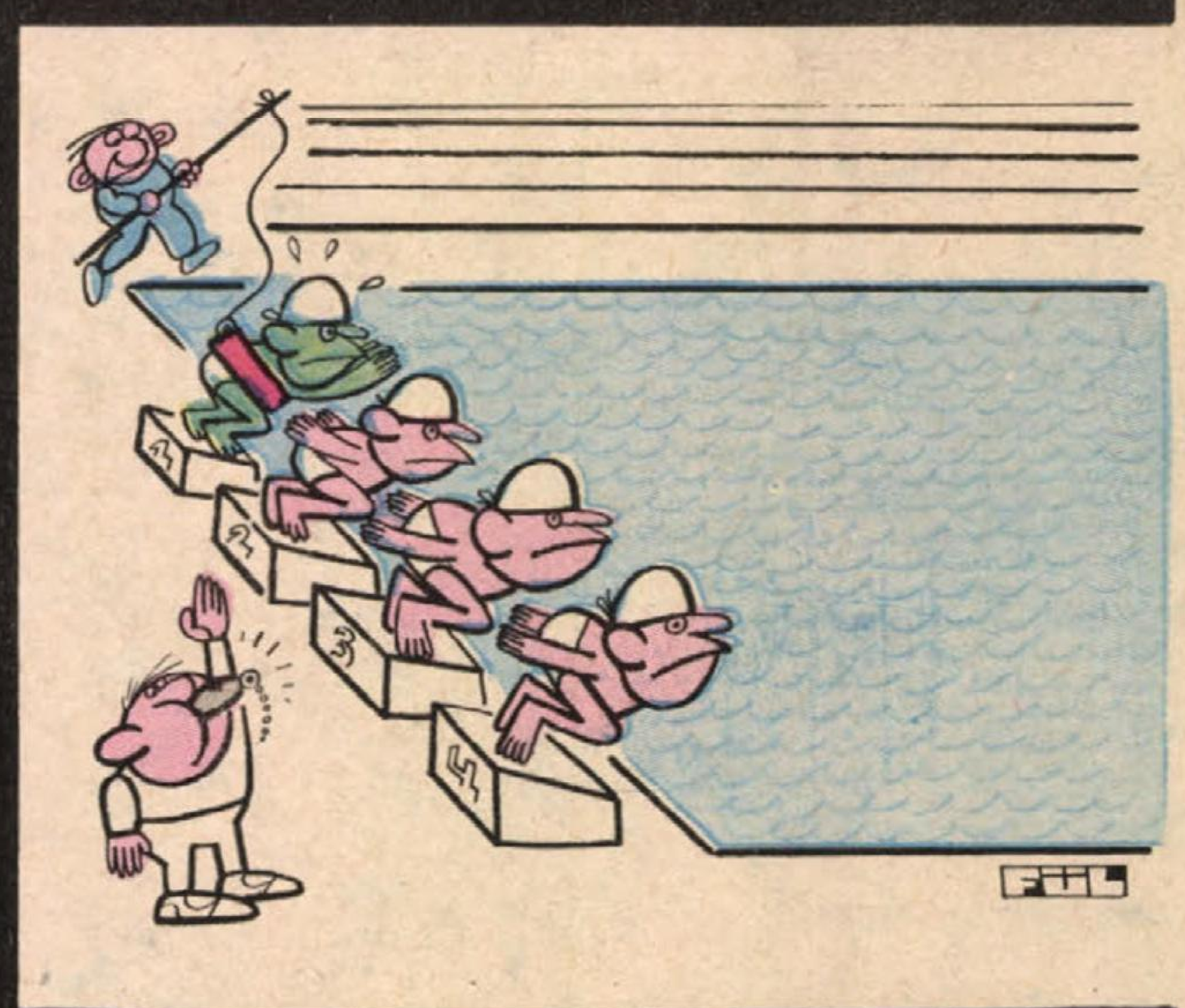
VÁRNAI, SZŰR-SZABÓ, SAJDIK, HEGEDŰS, FÜLÖP, PUSZTAI, BALÁZS-PIRI

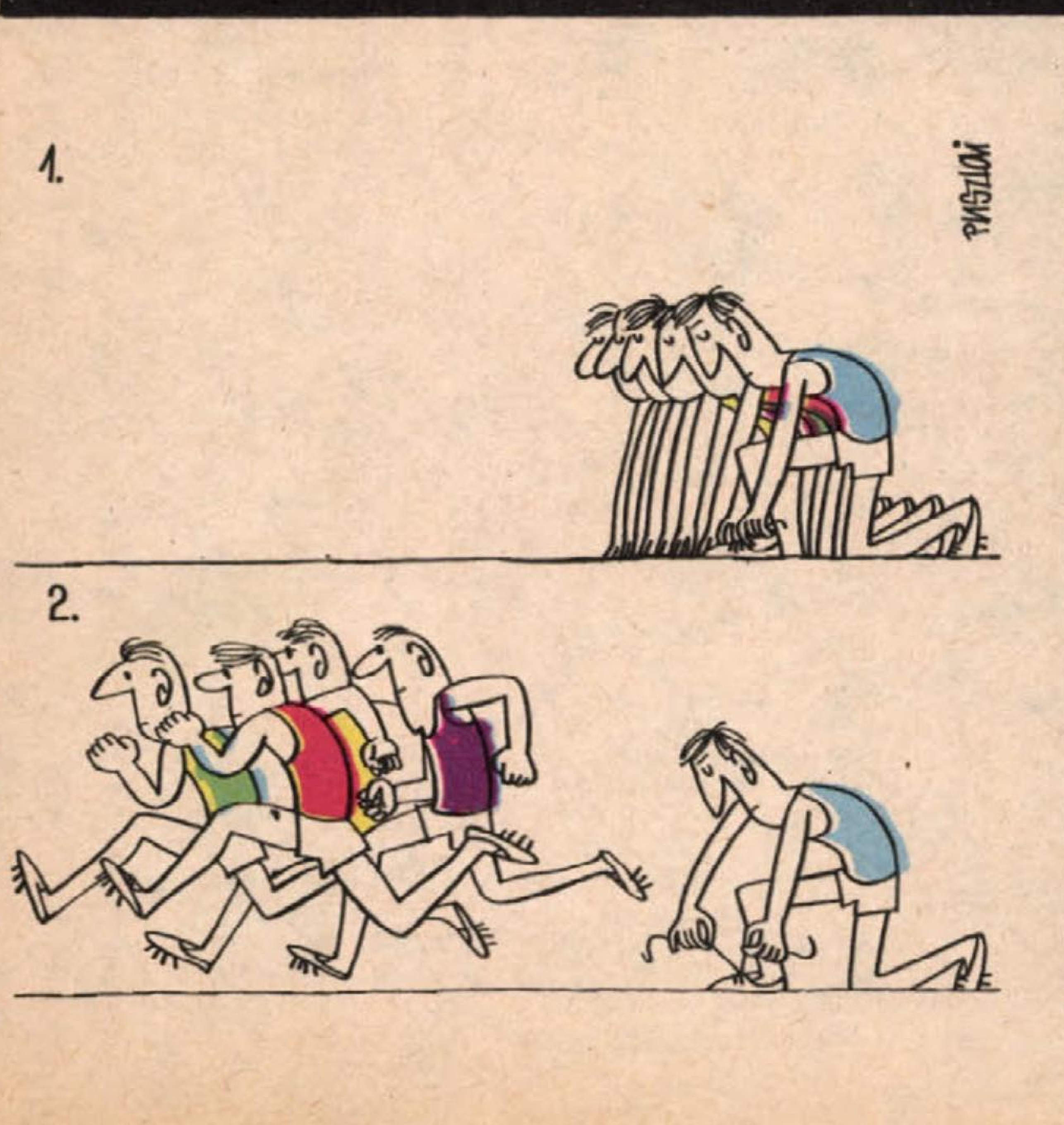

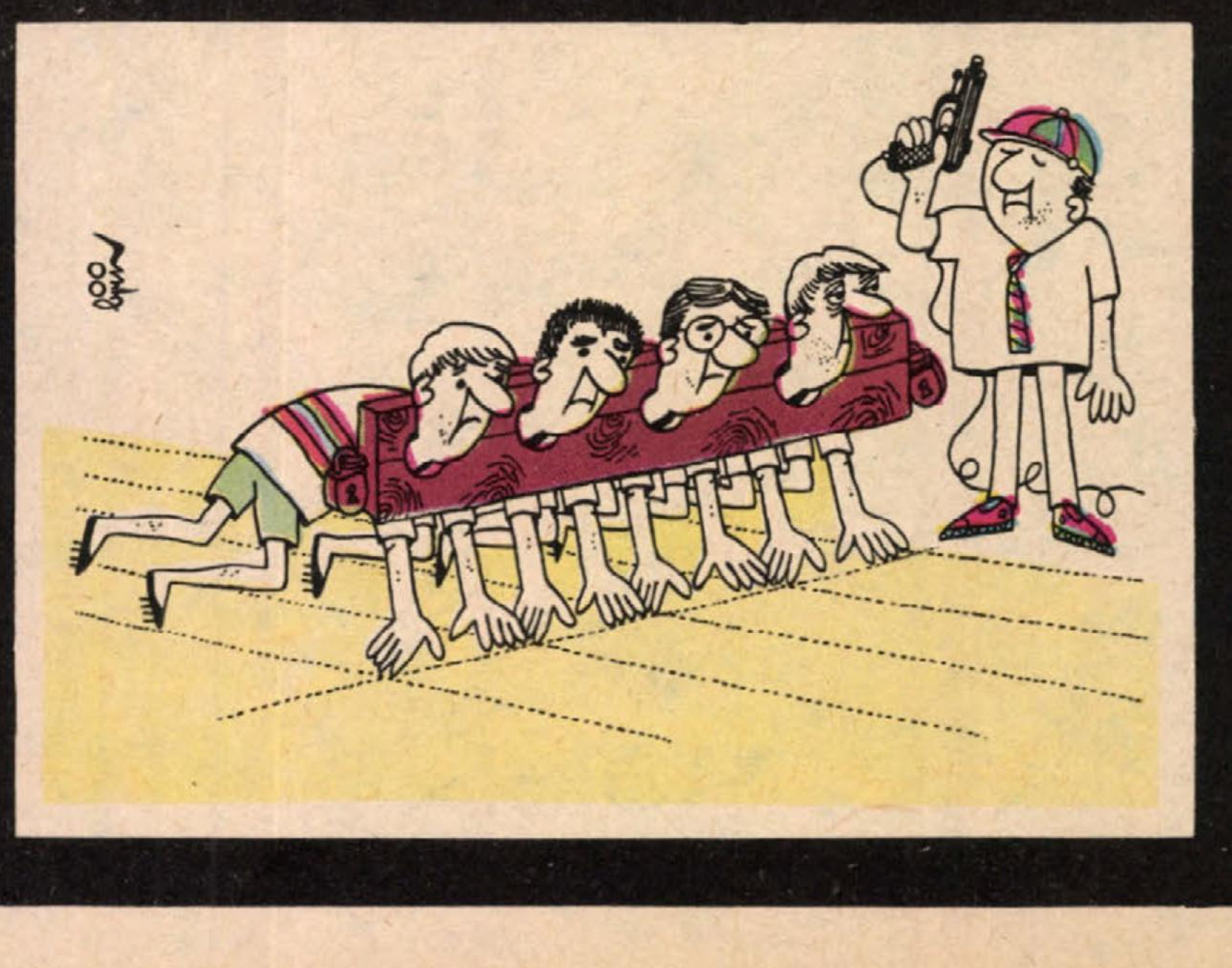

EZT OLVASTAM

1

FÉL CASANOVA

Az Esti Hírlapban olvasom, hogy Marcel Casanova francia adóhivatalnok saját magának szedte az adót, s ily módon csaknem egymillió frankot elsikkasztott. „Családi neve ellenére *nem gáláns kalandokra: nőkre költötte a pénzt.*"

Meggyőződésem, hogy amennyiben Casanovának a nőügyein kívül még gálánis kalandjai is lettek volna, még kétmillióból sem jön ki.

MAGYAR BETEGSÉG

Egyik napilapunk kulturális rovatából: „A szórakozás megvásárolható és a *szórakozó üzemek* kapacitása szinte kimeríthetetlen."

Végre volnának szinte kimeríthetetlen kapacitású üzemeink, s tessék, ezek is szórakoznak, munka helyett. Lehet, hogy szórakozottságból?

VISZLÁT, HALOTT!

A portugál labdarúgó-válogatottnak Svájc csapatától elszenvedett vereségével kapcsolatban ekként tudósít a Magyar Nemzet: A Diario de Noticias című lap vörös betűs főcíme: *Adeus!* — azaz *Viszontlátásra*, alcíme pedig: *Öngyilkosság 22 órakor.*"

Ritka optimista világszemléletre vall, ha valaki a „Viszontlátásra" szóval köszönt egy *öngyilkost*. Ám az is lehet, hogy az „Adeus" *istenhozzádot* jelent. Ki tudja?

FÖLDRAJZI TALÁNY

Egy nyugati határszéli csempészbanda gyilkos főnökéről olvasom egy bűnügyi memoárban: „Az volt a terve, hogy ha nem változik a helyzet, akkor az összegyűjtött (pontosabban rabolt) értéktárgyait szekérre rakva átmegy Ausztriába s onnan tovább, valahová *Amerikába*... Valamennyi csempésznek, bűnözőnek *ez volt a végső menedéke ezen a környéken.*"

Hogy Amerika — úgy is, mint végső menedék — miképpen került nyugati határunk környékére, annak csak a kivégzett bandafőnök lehetne a megmondhatója.

MEGFEJTETT NYOMOZÓ

Az előbb említett mű hátsó borítóján a kiadó ajánlása: „Az olvasó előtt lépésről lépésre tárulnak föl a tények, s *a nyomozás vezetőjével szinte egy időben fejtődik meg a titok*..."

Mi tagadás, már sokféle krimit olvastam, de olyat, amelyben a nyomozás vezetője is megfejtődik (a titokkal szinte egy időben), még soha.

Tímár György

2

A Képes Újság szerint Csányban *kilencszázezer családnak van takarékbetétje.* Csak háromtagú családokkal számolva is, ezek szerint majdnem hárommillió lélek lakik a faluban! Ez igen! Lepipálták Pestet, sőt, a világ nagyvárosainak sorában is előkelő helyet foglalhatnak el. Feltéve, ha igaz. Ha nem csúszott ki egy kötőjel a *kilencszáz* és az *ezer* közül...

*

A Film Színház Muzsikából:

„A modern felfogású, sajátos koreográfiájú balett előadásán *Júliát* Handel Edit és *Csifó Ferenc táncolta*..."

Aha, ezt nevezik *modern felfogásnak*...

*

„A Győr-Sopron megyei Patyolat Vállalat győri üzemháza évek óta egy helyben topog." (Egy mondat a Kisalföldből.)

Szerintem, egy üzemháztól már az is szép teljesítmény, ha topog! Talán futkosnia kellene?

*

Végül egy kis önkritika.

Azt írtam két héttel ezelőtt ebben a rovatban: „Elég egy pillantás a térképre, hogy megállapíthassuk: nagyon ki kell lépnie a Dunának ahhoz, hogy egy ukrajnai falut elönthessen."

Néhány olvasónk kedves figyelmeztetése után alaposabban megnéztem a Világatlaszt, s rá kellett jönnöm, hogy a Duna egy szakasza az Ukrán SzSzK területét is érinti...

Tanulság: mégsem elegendő ilyen esetekben egy futó pillantás...

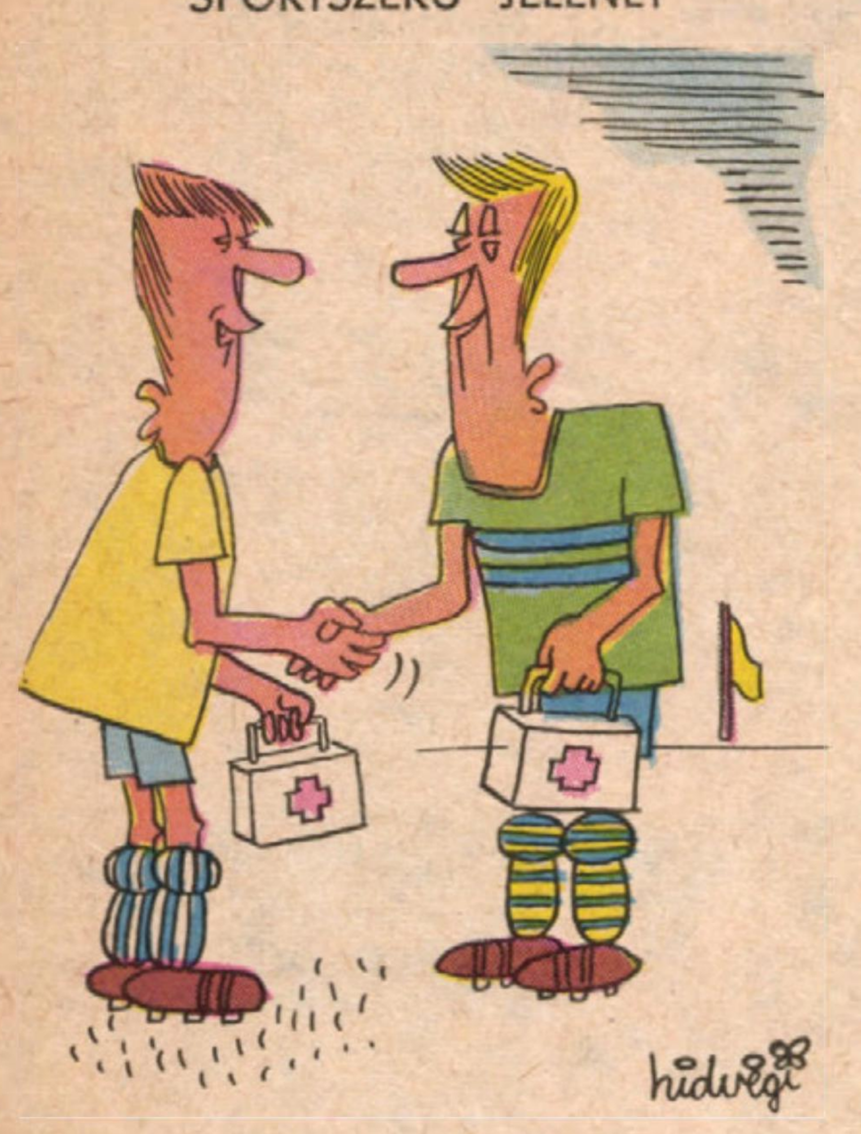
Radványi Barna

DIPLOMÁCIA

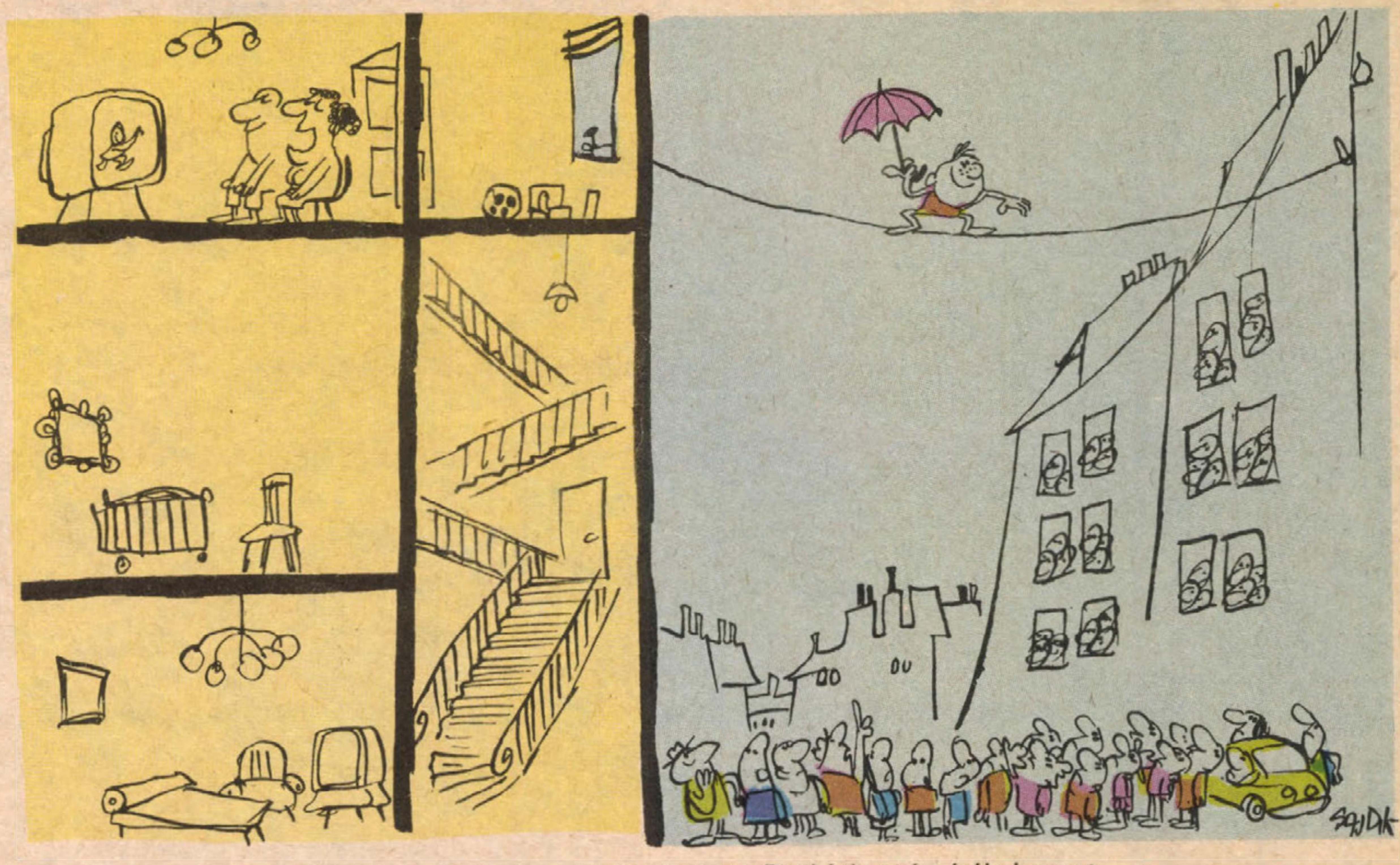
– A felek több kérdésben egyetértettek...

SPORTSZERŰ JELENET

JÓ GYEREK

Sajdik Ferenc rajza

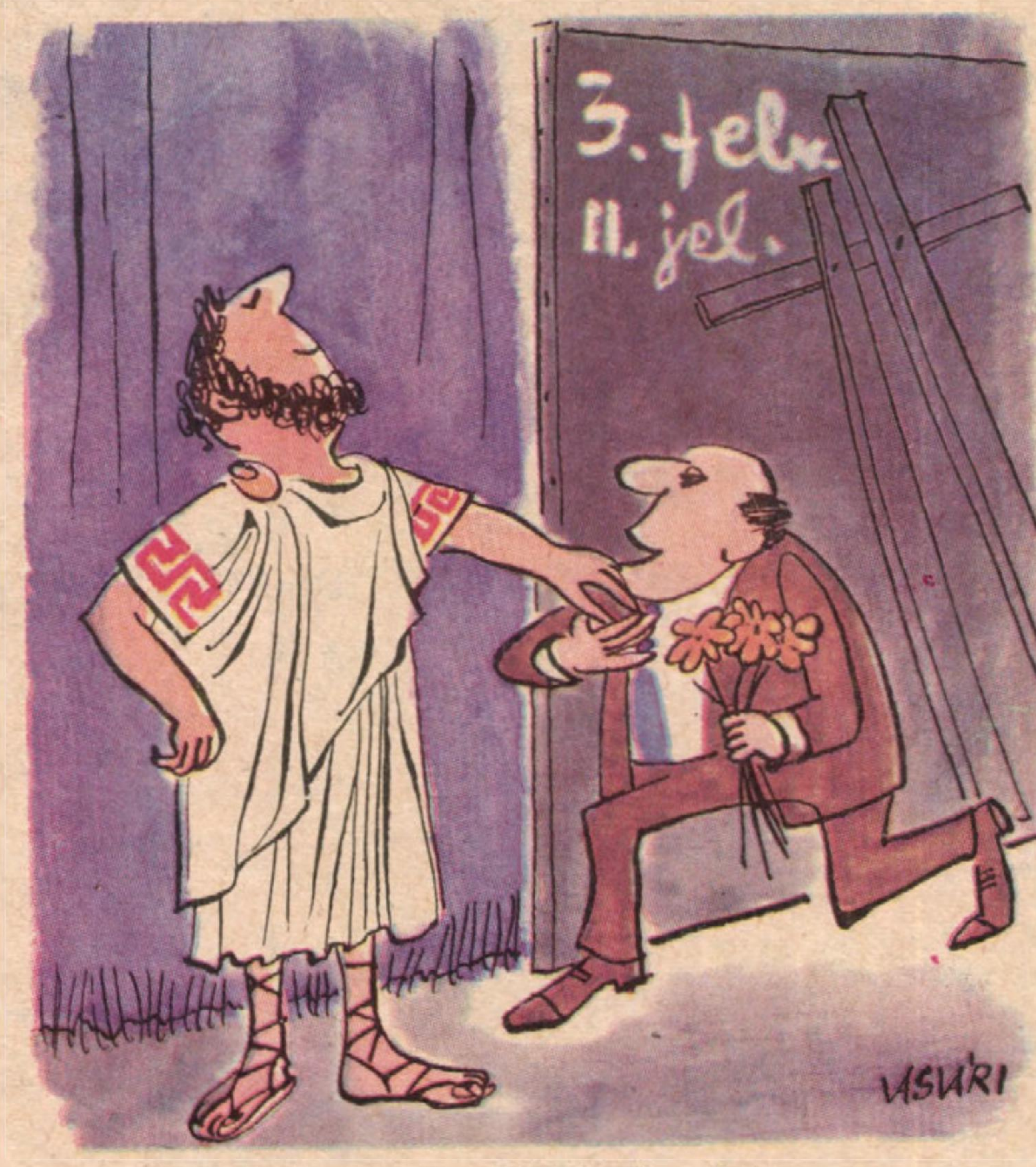

– Milyen szép csöndben eljátszik a mi Pistikénk akár órák hosszat...

KÉNYSZERKÉPZET

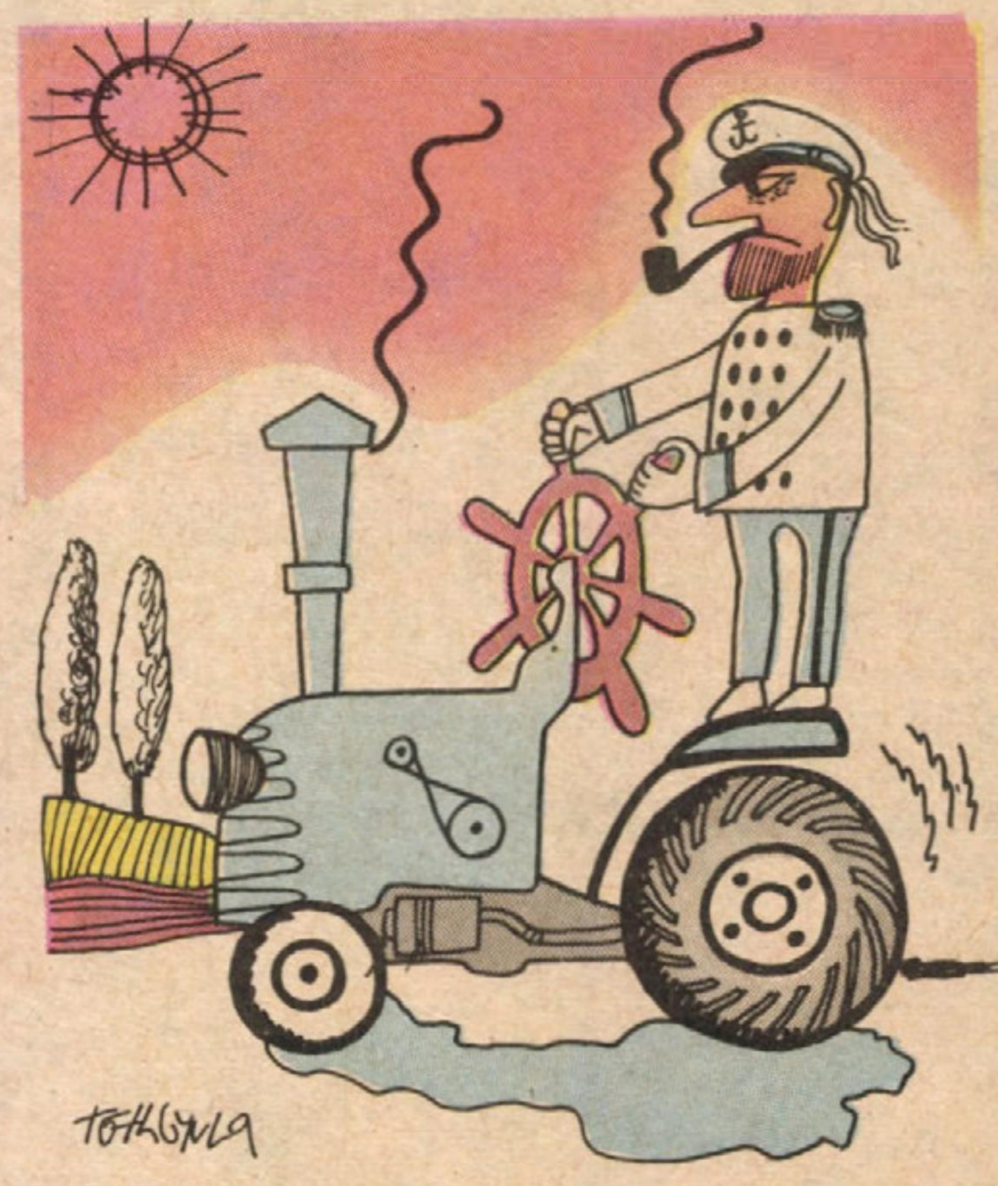

BÓK

– Mester, ön felejthetőt alkotott...

ÁTKÉPZŐS

VÁLLALATI BERKEKBŐL

ZÖRGESSETEK

„Zörgessetek s megnyittatik"
– így biztatott az Úr szava
ám főnökömnek mindmaig
bőrhuzatos az ajtaja.

Azon pedig zörögni nem,
csak kaparászni, ha lehet,
nem is csoda, hogy nemigen
hallani neszezésemet.

PRAKTIKUS AJÁNDÉK

Pirikének, a titkárnőnek,
a szíve dobbant egy nagyot,
hogy főnökétől névnapjára
egy szép kis csomagot kapott.

Oly izgatottan bontja fel,
valami rendkívüli jót vár...
Táska? Készlet? Zserbódoboz?
– Csak egy helyesírási szótár.

JAVASLAT

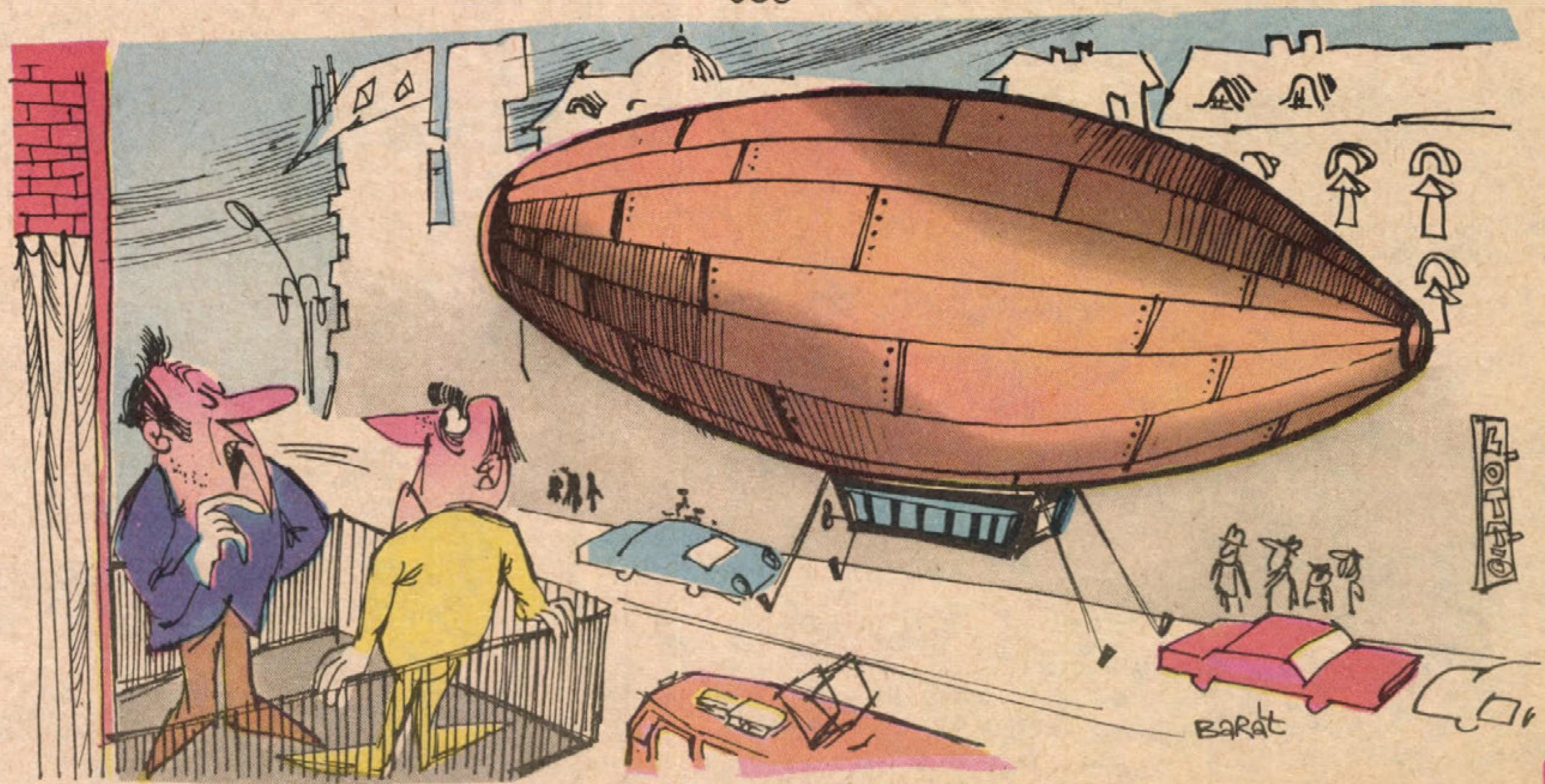
A sajtó napirenden tartja rég,
hogy ez s amaz ma is hiánycikk,
gyermekcipő nincsen elég,
gumipelenka is hiányzik.

Az ilyen gyárat, vallom egyre,
és megismétlem naivan,
olyan igazgató vezesse,
kinek tucat gyereke van.

Pákozdy Ferenc

GŐG

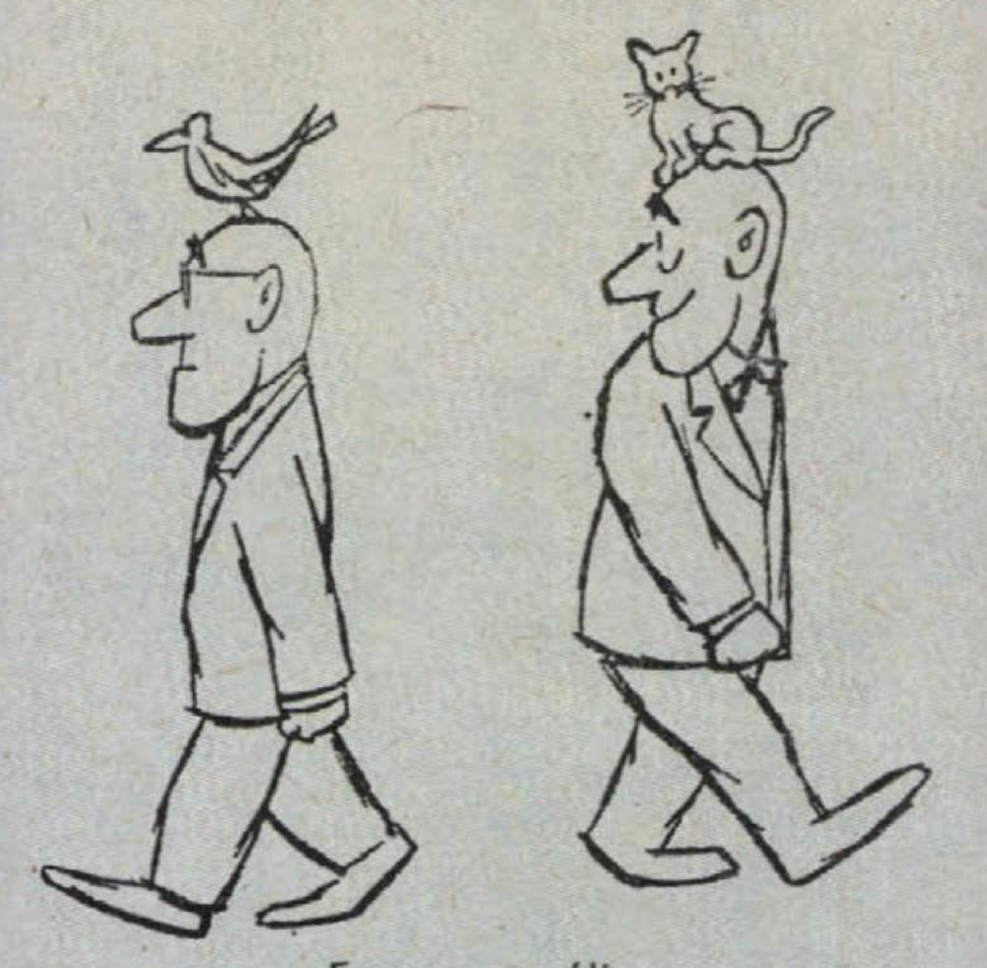
Barát József rajza

– A múlt héten vettük. Már unjuk a Trabantot...

IMPORT HUMOR

UTCAI TALÁLKOZÁS

– Ez se normális...
(„Arbeiter Zeitung", Bécs)

HAJÓTÖRÖTTEK

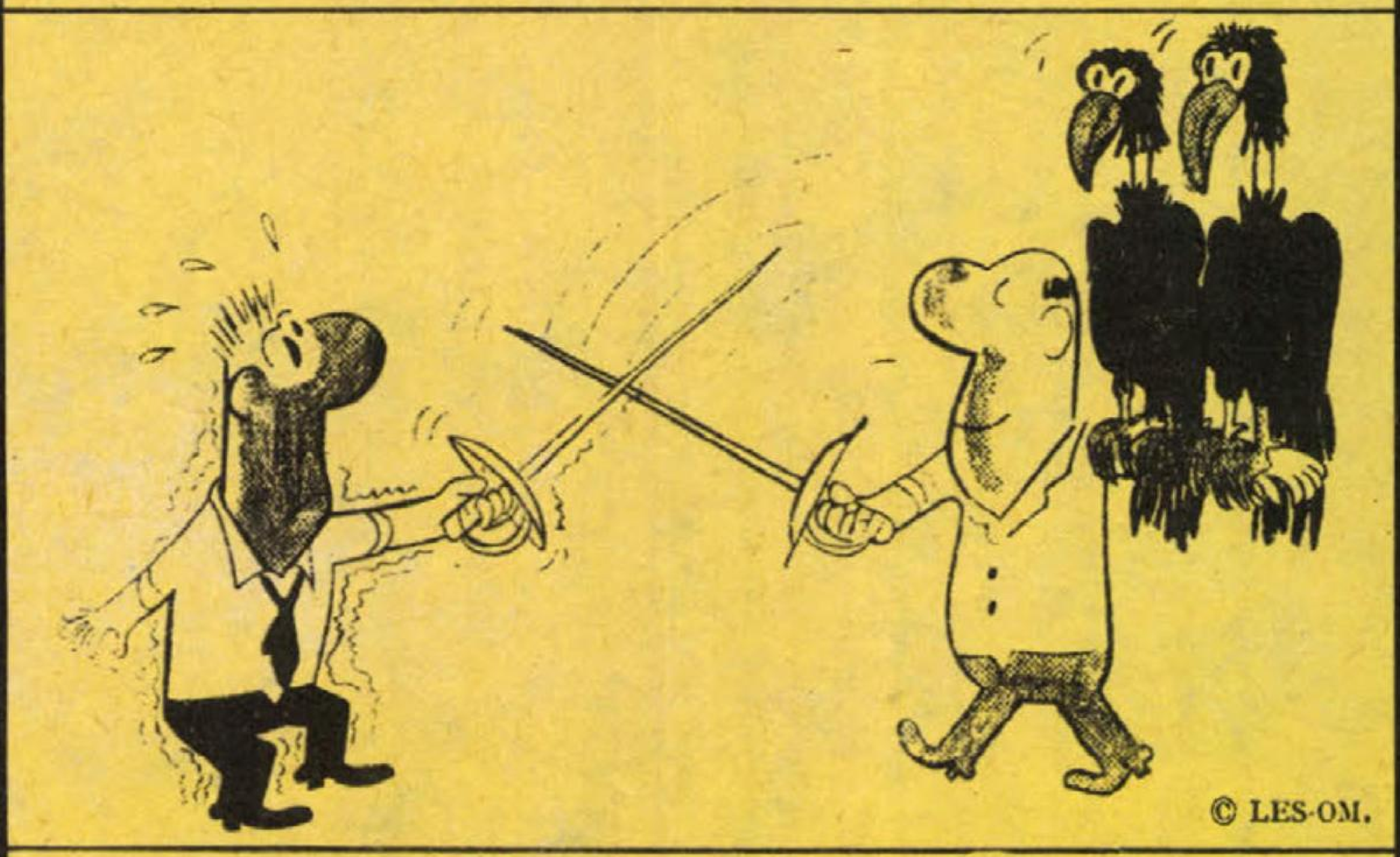
– Az ég szerelmére, ne szalutáljon mindig ha elmegyek maga mellett!
(„L'Humanité Dimanche", Párizs)

MODERN IDŐK

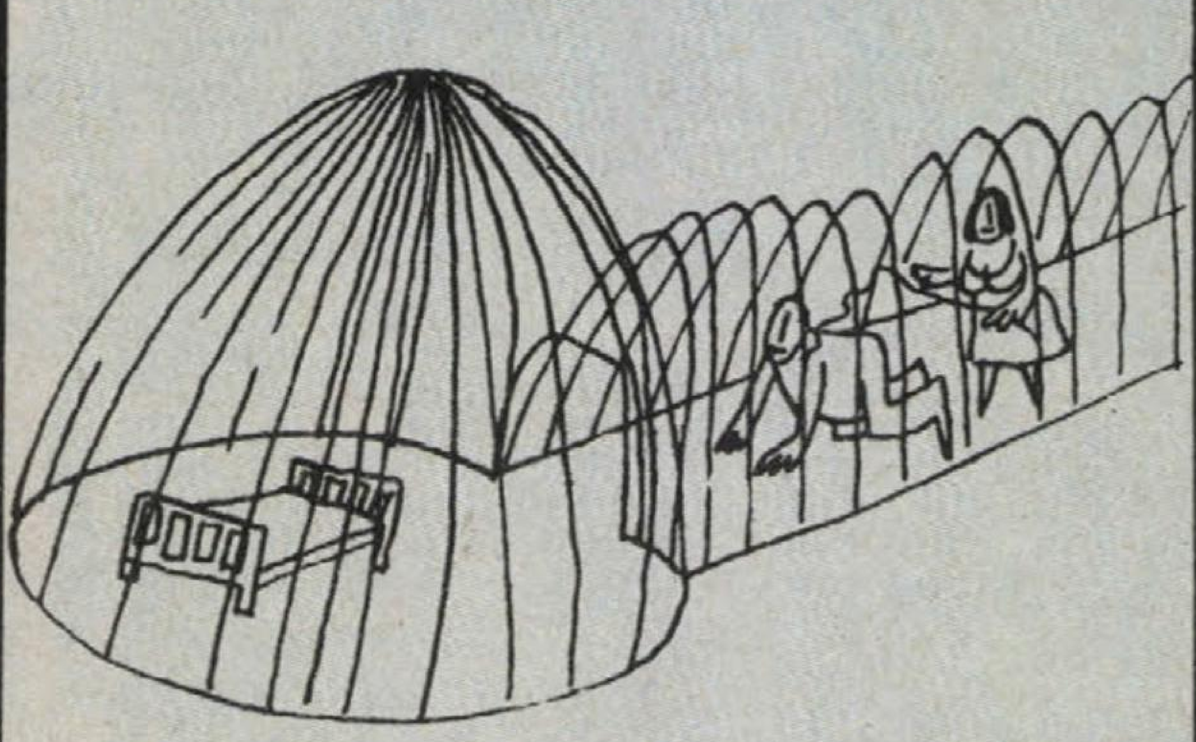
– Nyugodtan feljöhetsz hozzánk, Róbert, a szüleim a barátnőmnek tartanak...
(„Eulenspiegel", Berlin)

LÉLEKTANI HADVISELÉS

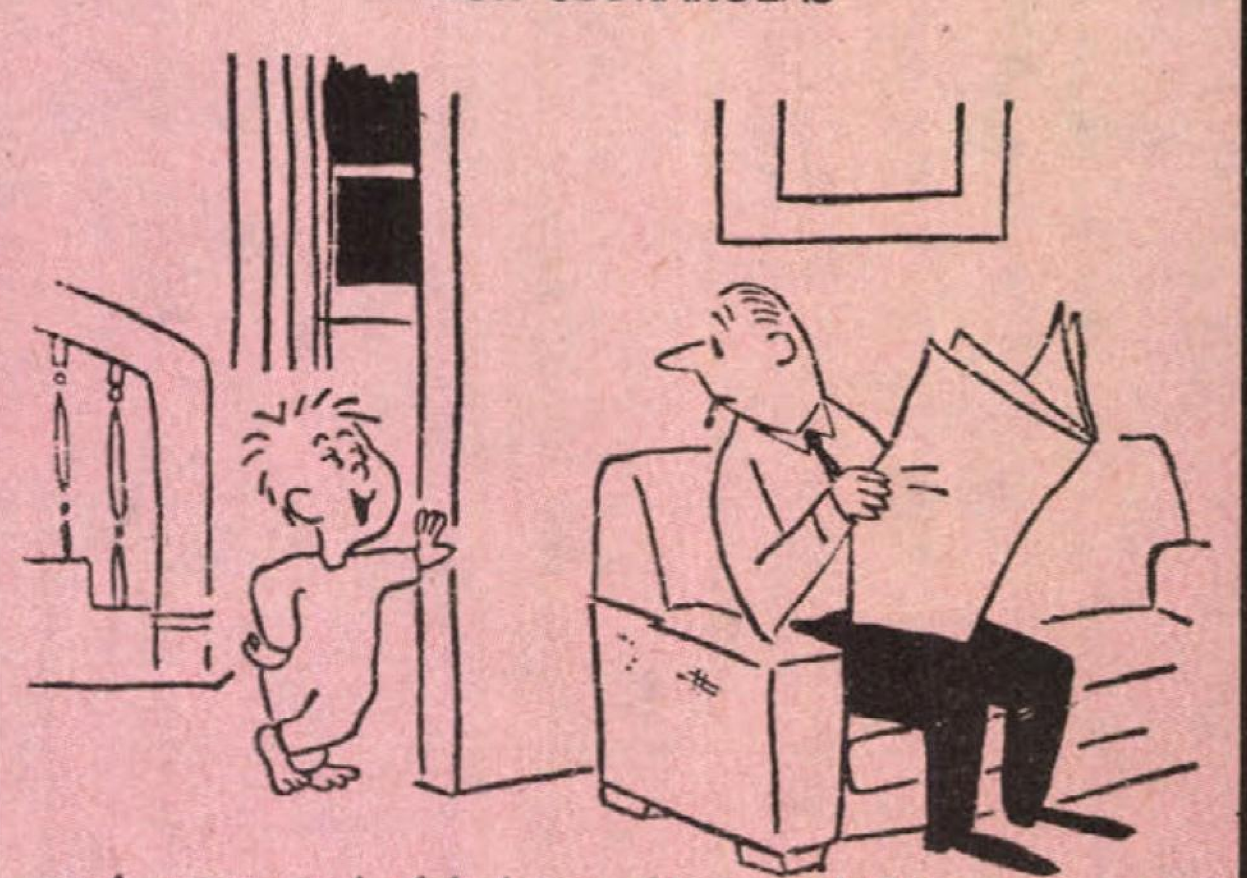
(„Volkstimme", Bécs)

NÁSZÚT

(„Roháčs", Pozsony)

ESTI SZÓRAKOZÁS

– A mama már feladta... Nem próbálsz meg most te lefektetni?
(„Arbeiter Zeitung", Bécs)

SZILÁNKOK

JÓ ÖTLET

Múlt hónap 2-án, a postán, találkoztam Brahováczcal. Büszkén mutatott egy postautalványt. Saját nevére és címére feladott 1900 forintot.

— Mit jelent ez? — érdeklődtem kíváncsian.

— Ma volt a fizetésnapunk. Tudod, hogy egy kicsit könnyelmű vagyok. Pár perc alatt nyakára hágok a fizetésnek. El sem képzeled, hogy örülök majd holnap a pénzes postásnak...

VONAT

Némelyik járaton a gyorsvonat és személyvonat között csak az a különbség, hogy a személyvonat gyorsabban ér célhoz.

VETKŐZŐ SZÁM

Éjfél után az egyik lokálban. A vetkőző művésznő már majdnem minden ruhadarabot levetett magáról. Abban a pillanatban megszólal egy rekedtes férfihang:

— Levetett, megunt ruháját ne dobja el. Pénzt kap érte. Én ugyanis ószeres vagyok!

JAVASLAT

Húsz év után a házasoknak is járjon hűségjutalom, mint a bányászoknak.

ALIBI

— Hol volt múlt hónap 14-én, amikor a Kén utcai betörést elkövették?

— Felügyelő úr, kikérem magamnak ezt a gyanúsítást! Én becsületes ember vagyok. Itt az igazolás, hogy a múlt hónap 14-én még Szegeden ültem áruházi tolvajlás miatt.

NAIV FÉRJ

— Én humanista vagyok. Bármit megbocsátanék a feleségemnek, de egyszerűen nincs mit.

A NAGY TALÁLMÁNY

Jó barátomtól, N-től hallottam ezt a bölcs mondást:

— A tévében az a legnagyobb találmány, hogy el is lehet zárni.

SZERELEM 1969.

— Bírsz?
— Bírlak.
— És Illéséket bírod?
— Nem. Én az OMEGÁékat bírom.
— Akkor szevasz. Mi soha nem lehetünk egymáséi...

Galambos Szilveszter

PESTI MEGFIGYELÉSEK

ÁLLATI ÖNÉRZET

Az eszpresszóban a kisasszony udvariasan a hölgyhöz hajol:

— Bocsánat, asszonyom, de állatot a helyiségbe hozni még így, kosárban is, tilos.

A hölgy fülig pirul és védelmezően keblére szorítja a kis kosárban fészkelődő fekete pamacsot:

— Ez nem állat, ez egy kis puli!

MINDENHATÓ MŰVÉSZET

„Mit nem ad meg a természet,
Megadja a művészet."

Ön, kedves olvasó, ugye azt gyanítja, hogy ez az idézet egy híres embertől származik és talán Michelangelo szobraira, vagy Beethoven szimfóniáira, esetleg a Tadzs-Mahalra vonatkozik.

Én is ilyesmit hinnék, ha nem saját szememmel látom ott, ahol látom: a belvárosi *Női fodrászat* kirakatában — piros és zöld neonbetűkkel.

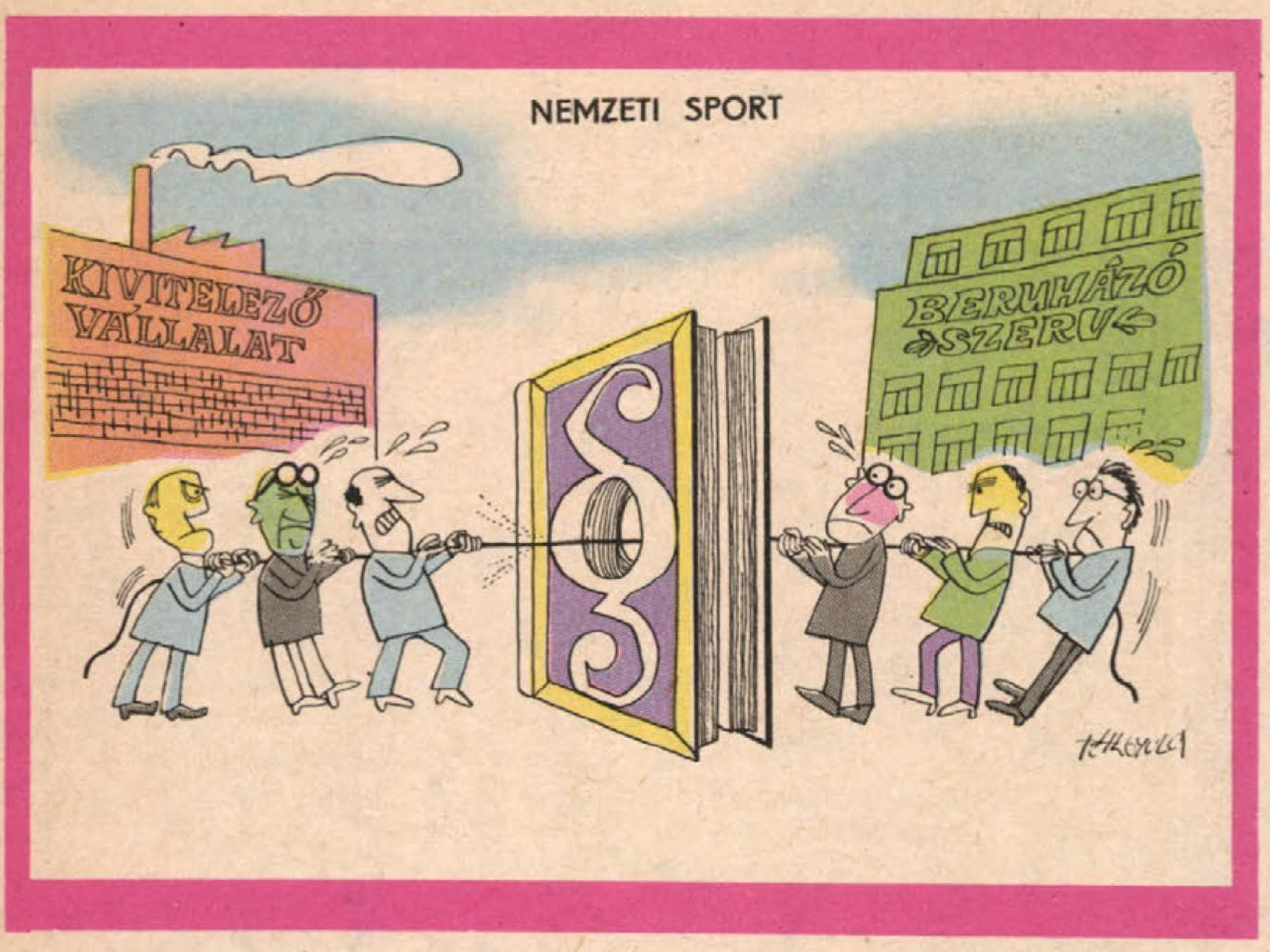
Állok az idézet előtt és mély tisztelettel adózom az önbecsülésnek.

Hiába, no, fejlődik a világ. A múlt században e tárgyban még így nyilatkozott Petőfi Sándor:

„Ó, természet, ó dicső természet!
Mely nyelv merne versenyezni véled?"

Igaz, hogy ő csak egy költő volt.

Sólyom László

– Mit csinálsz esténként?
– Dobos vagyok egy beat-zenekarban.

RÉBUSZ

A 69. sz. rejtvényünk megfejtése:

Kebelbarát

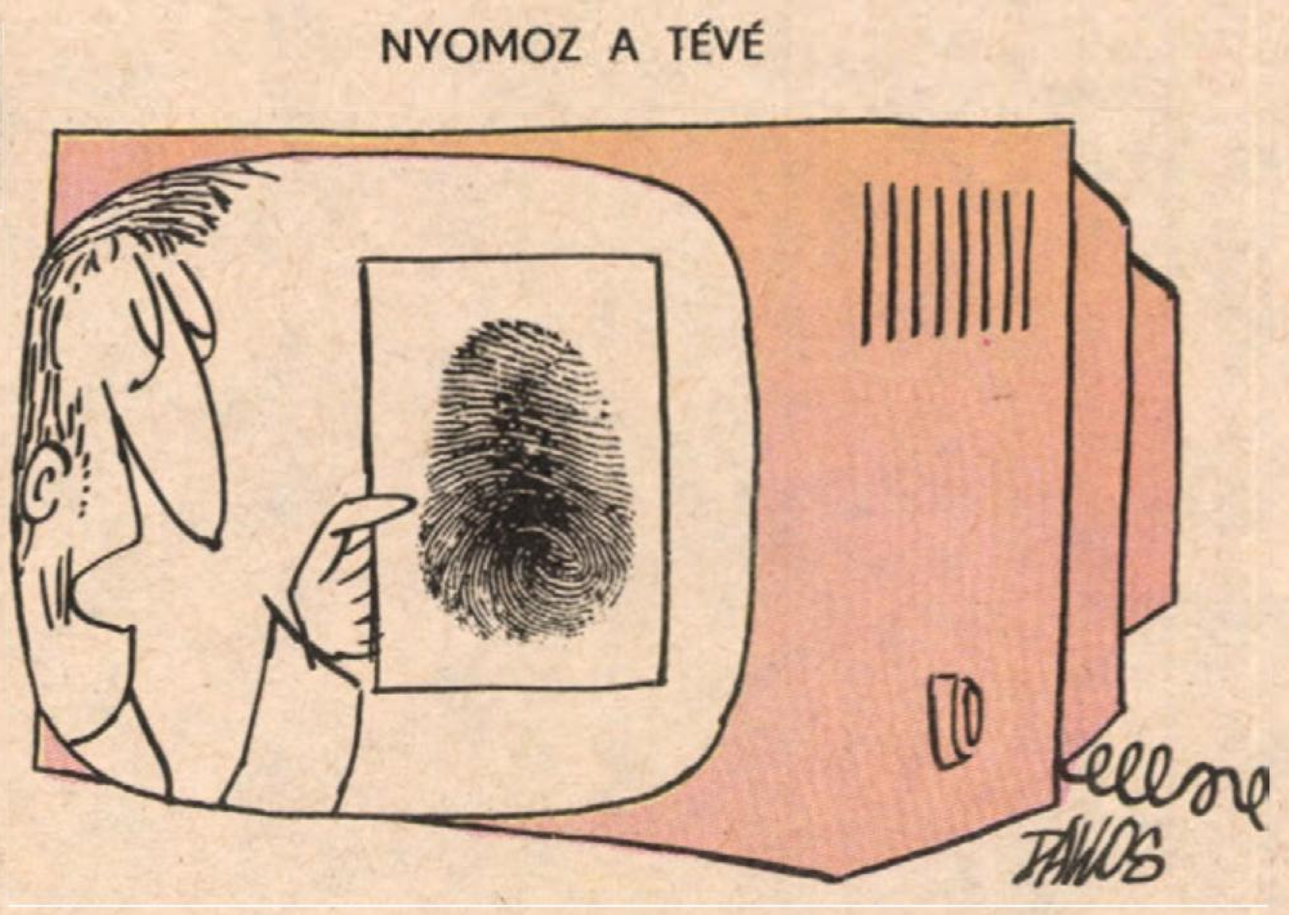
A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Tilli Mihályné, Páty, Kossuth u. 81.
Mitik Béla, Budapest XIII., Pozsonyi út 14.
Somorjai András, Fót, Arany J. u. 24. II. sz. iskola.

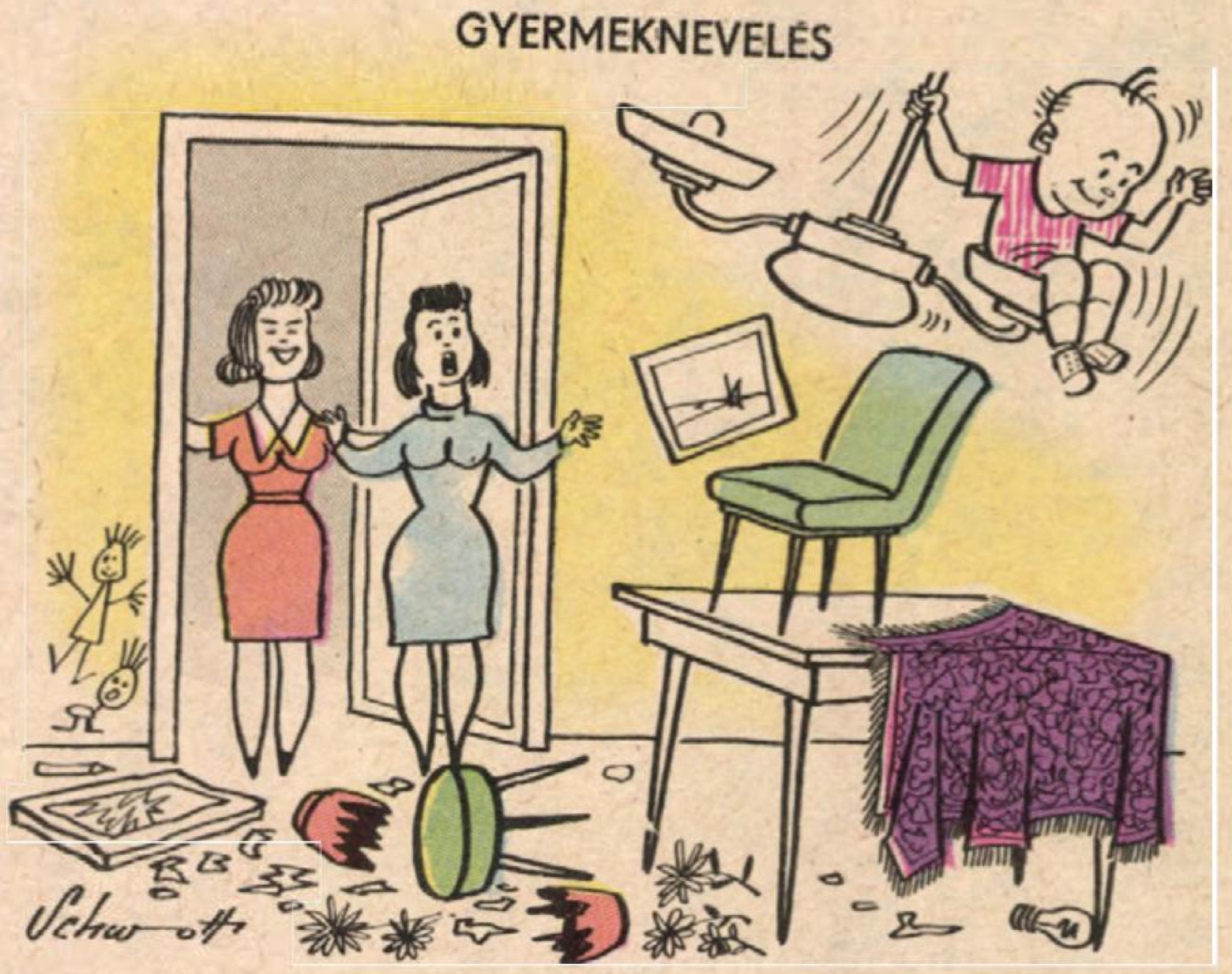
71. SZ. REJTVÉNYÜNK

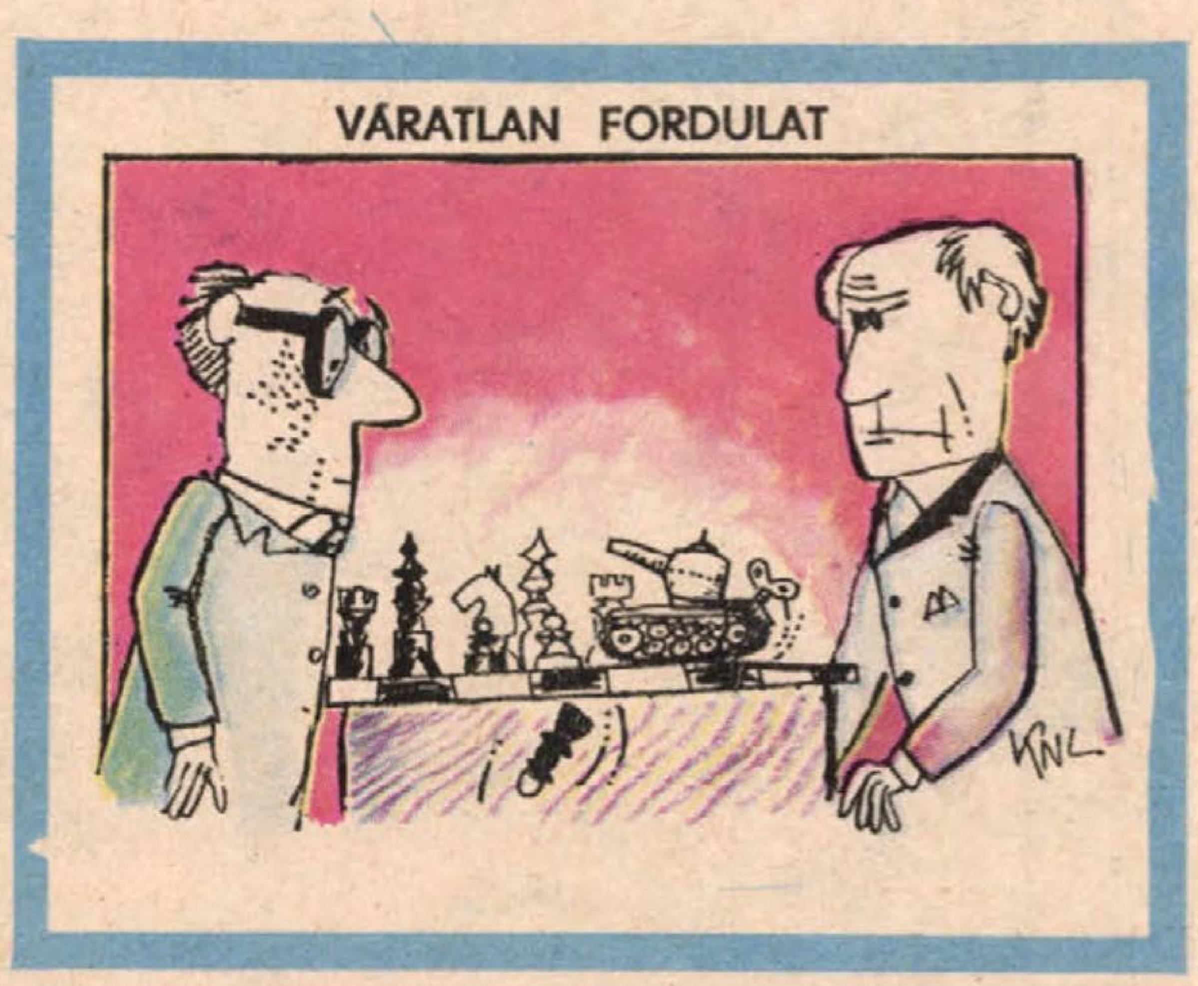
A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb május 16-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

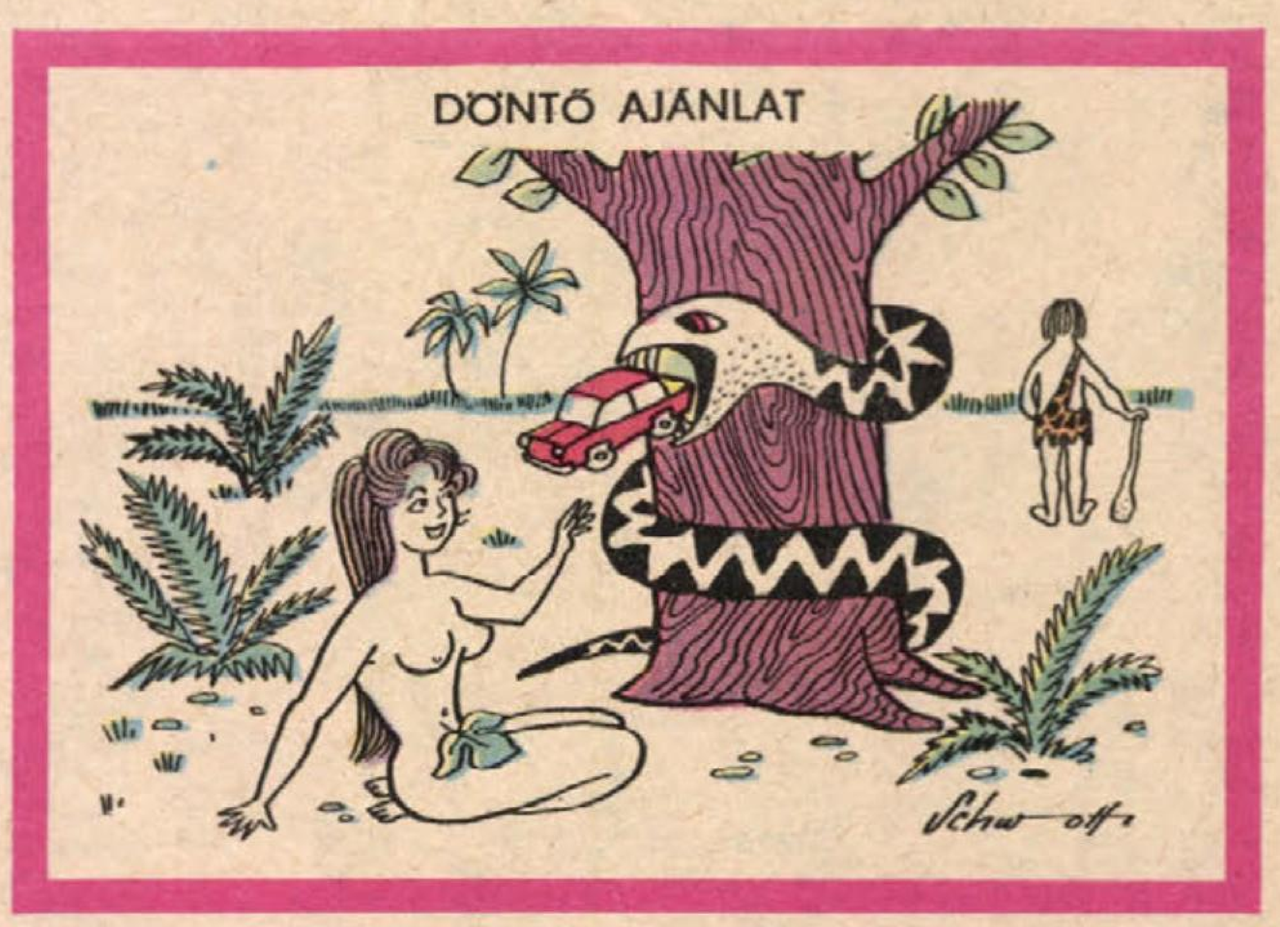

– Aki ilyen ujjlenyomatu férfival találkozik, jelentse...

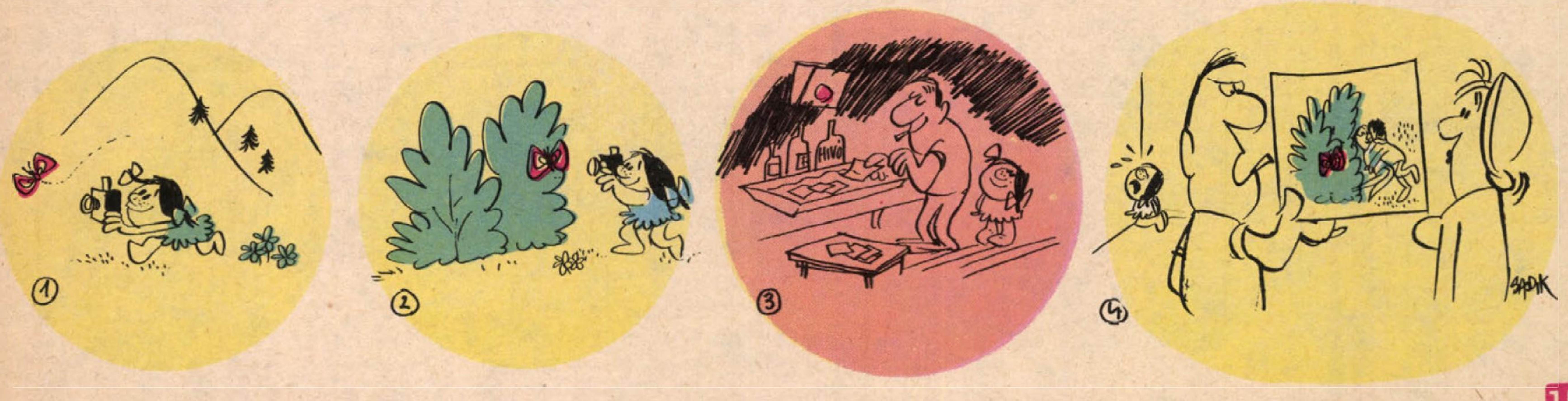

– Látod, én nem akadályozom a gyermek önálló egyéniségének a kifejlődését...

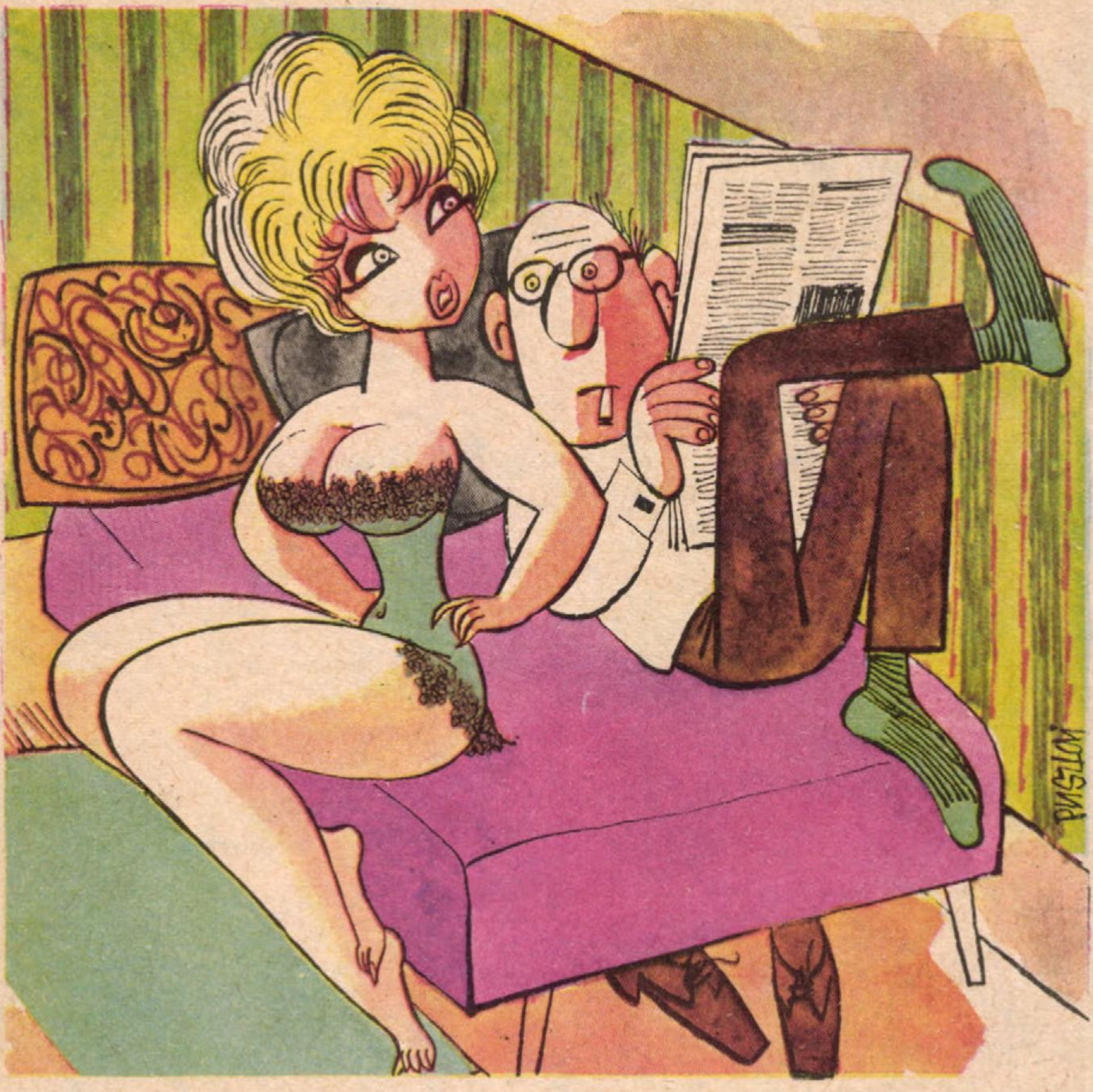
BUKSI, A FÉNYKÉPÉSZ

Sajdik Ferenc rajza

RÉGI KAPCSOLAT

Pusztai Pál rajza

– Felháborító! Úgy viselkedsz, mintha a feleséged lennék!

APRÓPÉNZ RÍMEK

A pénz iránt világszerte
folyton nő a kereslet,
legtöbb ember akkor boldog,
hogyha sok pénzt kereshet!

Angolnak a fontja fontos
és becses a pennyje,
fogát húzzák, ha a bankból
néha ki kell vennie...

Népszerűek szerfelett az
osztrákok a schillinggel,
túristáink fülébe a
schilling szinte csilingel...

A nudisták Svédországban
levetkőznek pőrére,
s pucéran is nagyon büszkék
pénzükre, az őrére...

Olaszhonban a költészet
kezd új formát ölteni,
ma már minden olasz képes
könnyen lírát költeni...

Kedvelt pénz még: márka, dollár
rubel, frank és piaszter,
(és egy tokiói úttól
már a yen sem riaszt el...)

Forintunkat mi is gonddal
állítjuk az élére,
s kizárólag hónap végén
kerülünk tönk szélére...

Még e szerény vers is nyomja
a pénzügyi keretet,
mert a rímek forintoktól
kapnak nemes veretet...

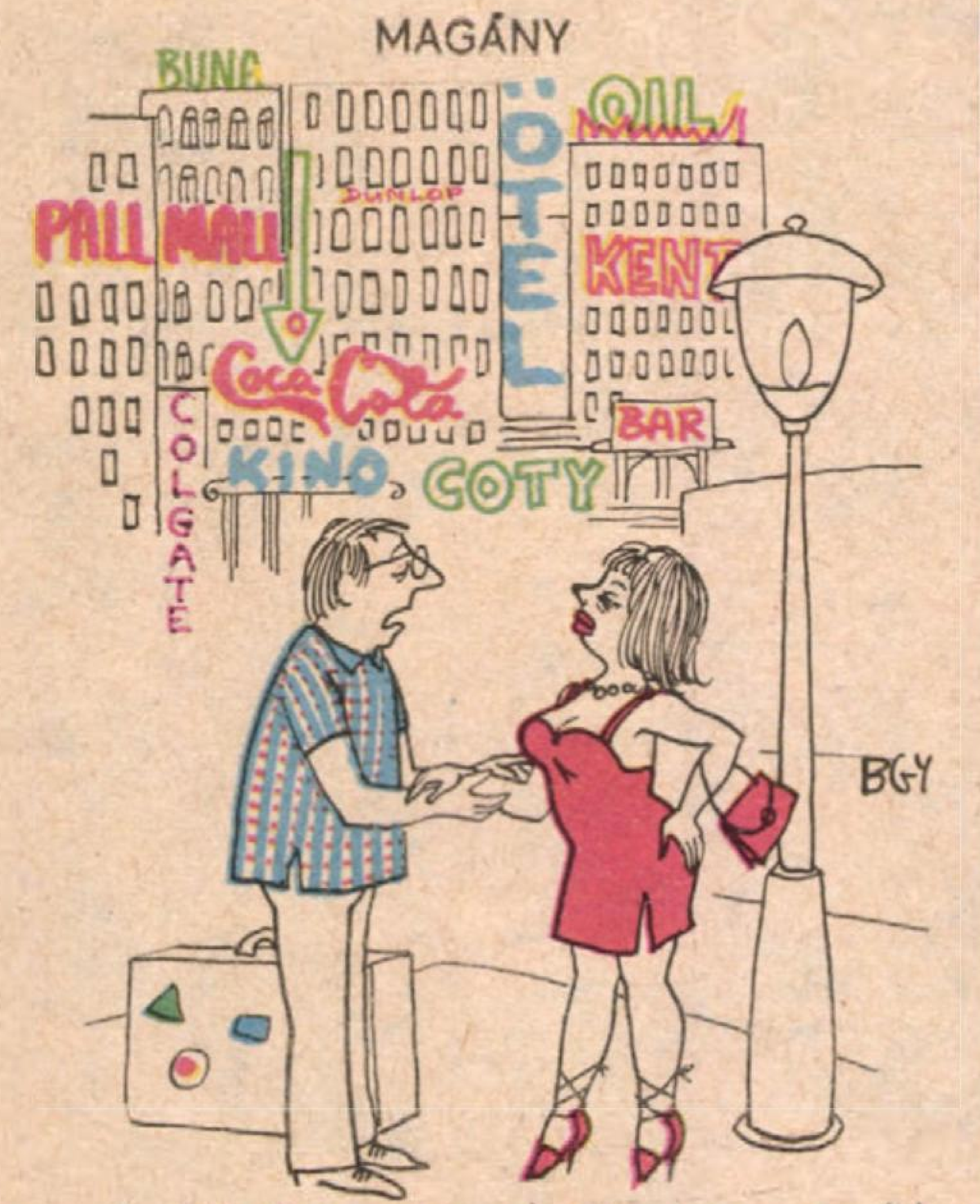
De amíg a verset írtam,
bánatomra kiderült,
hogy a keret poén előtt,
mint egy elem: kimerült...

Új viccre már nincs fedezet,
(ingyen csupán ódon van),
így a poént kiutalni,
sajnos nem áll módomban...!

Szilágyi György

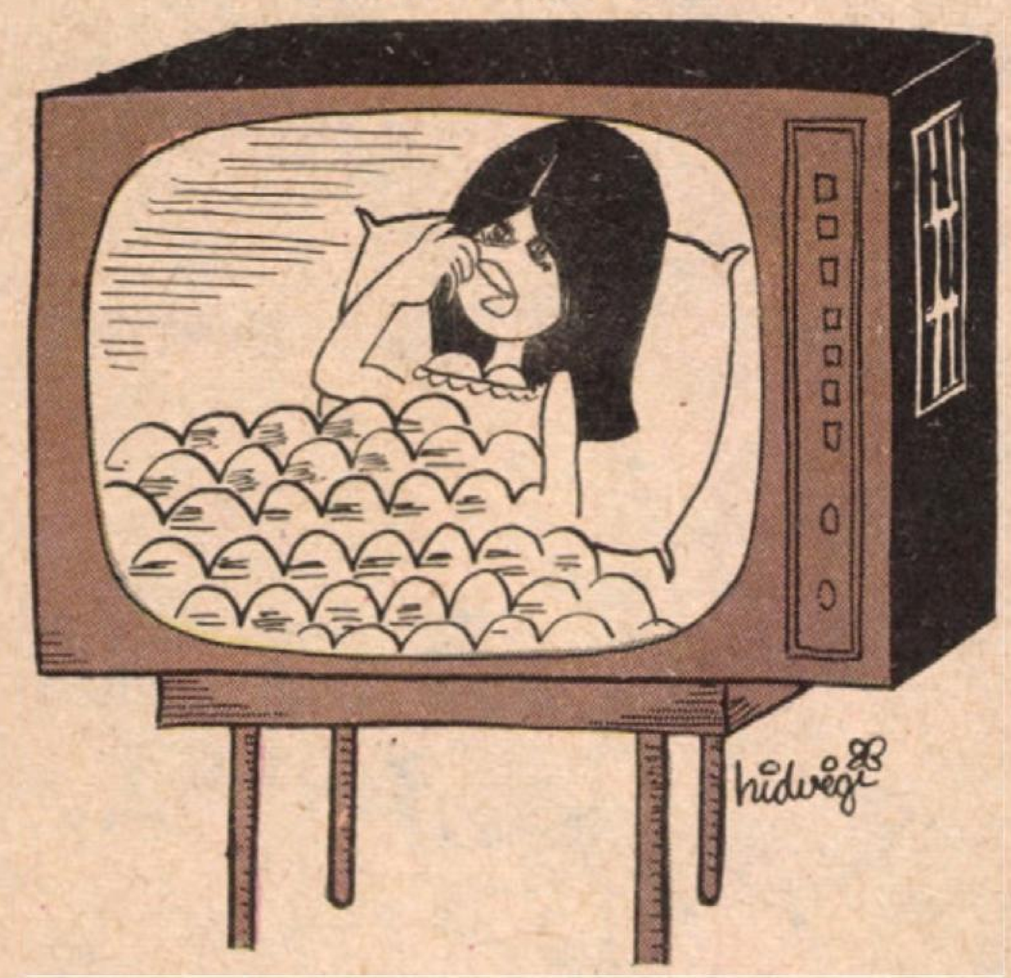

MAGÁNY

– A feleségem nem kapta meg az útlevelet...

ÉJSZAKAI ELŐADÁS

– Műsorunk véget ért!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Az órás haldoklik. Ágya körül ott állnak fiai. A nagy beteg észreveszi, hogy egyik fia a páncélszekrényben levő órák között kotorászik. Felül ágyában és elhaló hangon megszólal:
— Ne bántsd, fiam, az óráim meg vannak számlálva...

*

Kovács két hatalmas dinnyét visz. Szinte meggörnyed a nagy teher alatt. Barátja találkozik vele és megkérdi:
— Miért viszel két dinnyét?
— Az anyósom azt mondta, hogy egy dinnyéért odaadná a fél életét. Viszek neki kettőt...

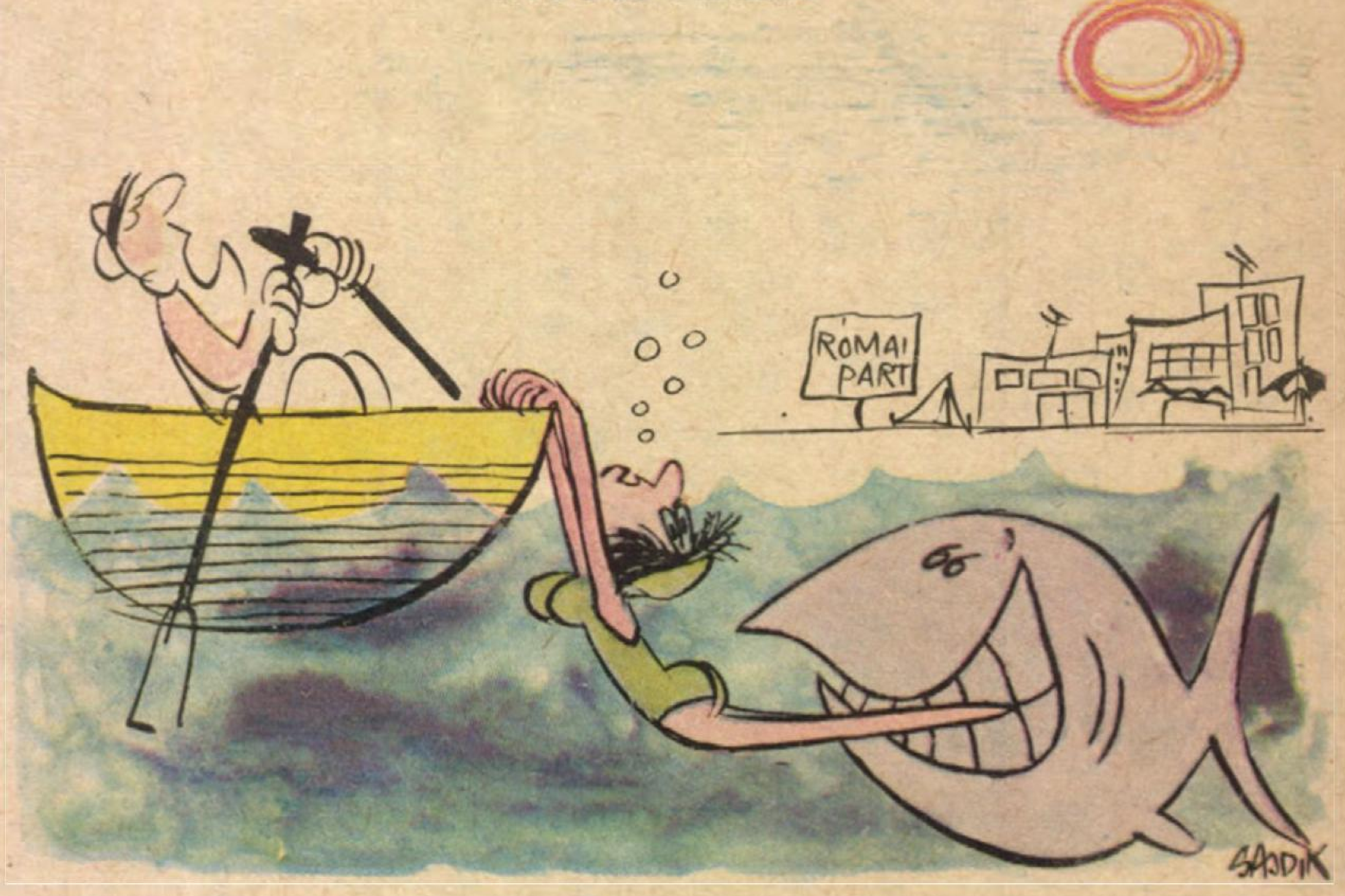
*

— A józan eszem az én vagyonom.
— Ne panaszkodjon, a szegénység nem szégyen.

*

— Doktor úr, segítsen! A férjem beszél álmában.
— És az olyan nagy baj? — kérdi az orvos.
— Persze. Hiszen akárhogy figyelek, egy szót sem értek.

NYŰGÖS FELESÉG

– Piri, te mindig nyafogsz valamiért!

FUTBALLVERESÉG UTÁN

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69 2889/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre